

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА ОТДЕЛ 05 „СПЕЦИАЛИЗИРАН“

На № 10969/2023г.,
по описа на СГП,
дата: [REDACTED] 2025г.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

Гр.София, [REDACTED] 2025г.

Йордан Петров – прокурор при СГП, след като се запознах с материалите по пр.№ 10969/2023г. на СГП, ДП № КПК-ДП-46/2024г. на КПК и за да се произнеса

УСТАНОВИХ:

ПО ХОДА НА ПРОИЗВОДСТВОТО:

На 26.06.2023г. СГП е приела по компетентност пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП (образувано на 29.05.2023г.), като делото е продължило като пр.№ 10969/2023г. на СГП, ДП № 269/2023г. на СО-СГП, за престъпления по чл.143,ал.4 от НК, чл.302,т.1 вр.чл.301 от НК, чл.304а вр.чл.304 от НК, чл.304б,ал.1 от НК, чл.304б,ал.2 от НК и чл.339а от НК.

Предметът на делото най-общо казано изследва дали е налице група за влияние в съдебната система около Петьо Петров.

Разследването е възложено на инспектор при КПК (първоначално, след приемането му по компетентност от СГП, разследването е било водено от следовател при СО-СГП).

Няма привлечено лице в качеството на обвиняем. В миналото, преди приемането на делото по компетентност, е имало повдигнати от СРП обвинения на две лица, както и са били взети мерки за процесуална принуда. С постановление от 10.08.2023г. обаче тези актове на СРП са били приети за незаконосъобразни и отменени.

Разследването е приключило като материалите по делото са постъпили в СГП на

ФАКТИЧЕСКИ ПОЛОЖЕНИЯ:

Обща информация за Петьо Петров „Еврото“:

Петьо Петров е бивш магистрат. Той започва кариерата си като прокурор. През 2004г. става заместник на директора на столичното следствие, а през 2009г. е прехвърлен в НСлС. Впоследствие Петров става завеждащ на следствия отдел към СГП. През 2010г. името на Петьо Петров е свързвано с шофиране след употреба на алкохол, а години по-късно и с делото срещу бившия военен министър Николай Цонев, съдия Петър Сантиров и финансиста Тенчо Попов, по което Петров бил свидетел. Това дело приключило с оправдателна присъда, а съдът, в това число и ВКС, приел, че Петров е извършил действия по провокация към подкуп, а част от показанията на Петров били приети за недостоверни (Решение № 189 от 03.02.2015г. на ВКС по н.д.№ 515/2014г., НК, II н.о.). След приключване на това дело, през 2015г. Петьо Петров подава оставка, която е приета от ВСС.

Като бивш магистрат Петров познавал много свои колеги.

Братът на Петьо Петров – Емил Петров е действащ магистрат, започнал кариерата си на районно ниво, преминал през СГП, заемал е поста заместник на апелативния прокурор на САП, понастоящем редови прокурор в САП.

След напускане на съдебната система името на Петьо Петров се свързва с ресторанта „Осемте джуджета“ в гр.София, на ул.Шандор Петьофи, в непосредствена близост до НДК и новата сграда на СРС и СРП. Ресторантът отворил врати през 2018г. и се водел на името на майката на бившата съпруга на Петров – Любена Павлова. За самия ресторант отговаряла Любена Павлова като тя отговаряла за всички важни неща – избирала управителя, наемала персонал и охрана, контролирала процесите в заведението.

Голяма част от времето си Петьо Петров прекарвал в ресторант „Осемте джуджета“.

Посещения на ресторант „Осемте джуджета“ от магистрати:

Тъй като ресторантът се намирал в непосредствена близост до сградата на СРС и СРП (на не повече от 100м. – това е в центъра на София, в близост на НДК), същият бил посещаван от много магистрати. В ресторанта готвели добре, предлагали обедно меню и храна за къщи.

В ресторанта, който бил на два етажа, имало маси както отвън, така и отвътре. Във вътрешността на ресторанта, на първия етаж, вляво от входа, след бара (който бил срещу прозорците) и в дъното на залата имало стая, която била обособена като сепаре. Често Петьо Петров седял в нея.

Емилия Русинова (бивш градски прокурор и настоящ и.ф.апелативен прокурор) била един от посетителите на ресторанта. Тя се познавала с Петьо Петров тъй като години наред те работели заедно – в СРП и в СГП. Когато Петров бил завеждащ следствения отдел на СГП двамата с прок.Русинова работели в една и съща сграда – тази на Монтевидео, поради което се виждали всеки ден. Между двамата имало изградени нормални колегиални отношения.

Докато ресторантът работел се случвало Русинова да минава покрай него в периода 2018-2020г. Понякога тя се отбивала в ресторанта – обикновено, когато видела колеги или Петьо Петров, за да поздрави; по-рядко, за да се храни.

Русинова влизала и в сепарето, когато Петров бил там, за да говорят. Разговорите им не били по служба, а на други теми, често философски, тъй като Петров обичал да чете такава литература. Петров обичал да показва какви книги чете и да обсъжда информацията в тях, споделял и за лични проблеми (за детето от първия му брак, за болни родители).

Случвало се е Русинова да посещава ресторанта, за да говори с Петров за поведението на брат му – прок.Емил Петров (последният бил заместник-градски прокурор по времето, когато Емилия Русинова била градски прокурор). Целта била при възможност Петьо Петров да говори с брат си за корекция на поведението му от човешка гледна точка (а не за влияние по повод изпълнение на служебни задължения).

Илиана Кирилова (бивш следовател, инспектор и настоящ градски прокурор) също е посещавала ресторант „Осемте джуджета“.

Кирилова се познавала с Петьо Петров от над 25г. – още от 1997г., когато била главен следовател и работела с бившата му съпруга Сийка Петрова (този брак приключил зле за Петров, при което бившата му съпруга извела детето им извън граница и Петров повече не го видял). През 2004г. Петров станал заместник-директор на Столична следствена служба, а през 2005г. Кирилова станала инспектор към Инспектората на МП (все още не бил създаден ИВСС). Покойната сестра на Кирилова била близка със следовател Оля Антонова, която по онова време поддържала връзка с Петьо Петров и живеели на семейни начала.

Когато Сотир Цацаров бил избран за главен прокурор, след общо събрание на следователите, Борислав Сарафов представил Петьо Петров за новия завеждащ следствен отдел към СГП. Тогава Кирилова се видяла с Петров и двамата разговаряли на лични теми, при което Петров споделил лична информация.

Впоследствие кабинетът на Петьо Петров бил ползван от следователите, които работели по делото КТБ, сред които била и Кирилова, за да провежда разпити (Петров не присъствал на

разпитите). Един от наблюдаващите прокурори по това дело пък бил Иван Гешев. Сутрешните оперативки по делото КТБ били провеждани от прокурорите в кабинета на Петров.

В този период от време се случвало Кирилова да остава на работа до по-късно, при което понякога била прибирана от покойния си съпруг или синовете си. Поради тази причина тя ги била запознала с Петьо Петров.

Малко преди напускането на съдебната система на Петров той завел бъдещата си съпруга Любена Павлова в следствието и я представил на Кирилова.

След напускането на съдебната система на Петьо Петров, от време на време, той се обаждал на Кирилова, но постепенно престанал да прави това.

На 22.04.2020г. внезапно починала сестрата на Илиана Кирилова. Късно вечерта Петьо Петров ѝ се обадил по телефона, като бил разстроен, за да поднесе съболезнования. Дватамата с Кирилова се разбрали да се видят, а срещата била проведена в ресторант „Осемте джуджета“ по предложение на Петров. До този момент Кирилова не знаела нищо за това заведение. На срещата двамата обсъдили личните си проблеми, при което Петров споделил информация за болните си родители. След тази среща Кирилова ходила още два три пъти в заведението. При посещенията си в ресторанта Кирилова не е влизала в сепарето на първия етаж. Посещенията на Кирилова били свързани с погребението на сестра ѝ като единия път тя казала на Петров кога ще полагат урната на сестра ѝ (в този период от време това се случвало със закъснение предвид Ковид епидемията). При една от тези срещи Кирилова споделила с Петров, че Иван Гешев (който вече бил избран за главен прокурор) ѝ бил предложил да кандидатства за поста градски прокурор на СГП. Петров отвърнал, че нямало лошо Кирилова да опита, а ако има някакви проблеми, винаги можела да подаде оставка.

През 2023г. Петров изпращал на Кирилова снимки на сина си. Петров споделял на Кирилова, че след развода му с Любена Павлова детето било дадено на него.

Покойният Радослав Димов (бивш районен прокурор на СРП и апелативен прокурор на САП) и съпругата му Божидара Ганева (която била прокурор в РП-Бургас, СРП и СГП, понастоящем заместник-градски прокурор на СГП) също посещавали заведение „Осемте джуджета“. В определен период от време двамата работели в сградата на СРП. Димов познавал Петьо Петров от годините му в съдебната система. Радослав Димов и Божидара Ганева живеели на ул.Шандор Петьофи в гр.София – на същата улица, на която е и заведението „Осемте джуджета“. Роднини на Божидара Ганева също живеели в близост. Тя и съпругът ѝ минавали често покрай заведението (буквално всеки ден, в това число и за да разхождат кучето си).

При случайно минаване покрай „Осемте джуджета“ през 2018г. (малко след отваряне на заведението) Радослав Димов видял Петьо Петров и го представил на съпругата си като бивш колега следовател. Петров пък от своя страна представил на Димов и Ганева своята тогавашна съпруга Любена Павлова.

Впоследствие се случвало Димов и Ганева да сядат да се хранят в заведението или да си вземат храна за вкъщи.

✓ През 2020г., когато Радослав Димов се разболял тежко Петьо Петров и Любена Павлова намерили номера на телефона на Божидара Ганева и всеки от тях ѝ се обадил, за да изразят съжаление и да предложат помощ. След това, от време на време, Петров и Павлова по телефона (с обаждане или смс) се интересували какво е състоянието на Радослав Димов.

Божидара Ганева не е влизала в сепарето на заведение „Осемте джуджета“ и не е обсъждала служебни въпроси с Петьо Петров и Любена Павлова.

Невена Зартова също посещавала на няколко пъти Петьо Петров в сепарето на „Осемте джуджета“. Не е установено какво е било естеството на нейните контакти с Петров.

Заведението „Осемте джуджета“ посещавал и Иван Гешев преди да стане главен прокурор (т.е.през 2018 и 2019г.). От 19.07.2016г. до 16.07.2018г. Иван Гешев е

административен ръководител на закритата Специализирана прокуратура. От 16.07.2018г. до 18.12.2019г. Иван Гешев е заместник на главния прокурор Сотир Цацаров като е отговарял за специализираното звено, т.е. за СП.

Посещенията на Иван Гешев в "Осемте джуджета" били късно вечер, когато нямало други клиенти. При тези посещения той влизал в сепарето на заведението с Петьо Петров. Често Любена Павлова също влизала при тях. Срещите били свързани със забавление и консумация на алкохол. Случвало се Гешев да споделя на Петров за различни дела и случващото се в прокуратурата.

Към онзи период от време Гешев бил в приятелски отношения с Петров. Двамата се познавали от годините на Петров в съдебната система. Гешев бил един от наблюдаващите прокурори по делото КТБ, по което голяма част от процесуално-следствените действия били извършвани в кабинета на Петьо Петров.

Също така към онзи момент съпругата на Иван Гешев – Детелина Ханчева, ползвала неофициално офис на Любена Павлова на площад „Позитано“ №2. След като Иван Гешев станал главен прокурор съпругата му се изнесла от този офис, за да не се разбере за връзката му с Петьо Петров.

Петьо Петров си бил записал на лист компрометираща информация за Иван Гешев. Информацията била свързана с миналото на съпругата му Детелина Ханчева (вкл.кога започват отношения с И.Г.); за връзка с криминално проявено лице на има Станчо (семеино приятелство); за усвоени пари покрай „Жоси“; за това, че Станчо бил заменен от Ицо Папата; за това, че Детелина Ханчева живеела в апартамент на лице с име Роман (спрягано за цигански барон и за ръководител на имотна мафия); че този Роман бил кръстник на детето на Иван Гешев. Записано е, че Иван Гешев е станал наблюдаващ прокурор по делото КТБ, както и че е имало среща на Иван Гешев на 27, 28 и 29 октомври, сякаш 2016г. в Белград с Цветан Василев, която среща била прекъсната поради смъртта на майката на Детелина Ханчева. Има записана информация, че Иван Гешев гравитира около Сотир Цацаров и че Емилия Русинова му била началник. Записано е и че адвокат Велимир Атанасов е близък до Иван Гешев и е представлявал баща му Стоимен Гешев.

Около началото на месец май 2019г., докато бил заместник на главния прокурор, Иван Гешев споделил информация с Петьо Петров какво ще се случи в непосредствено близко бъдеще в делата на прокуратурата. Иван Гешев изпратил лист с напечатан текст на Петьо Петров, в който го уведомявал, че Пенка Богданова (към онзи момент заместник-главен прокурор) щяла да бъде отстранена от поста си на 15.05.2019г. В писмото е записано, че шефът (т.е.Сотир Цацаров) мислел, че ако я махнат на 22.05.2019г., то до тогава тя можела да направи изявление по медиите и това щяло да ѝ послужи като защита, че я махат лошият Цацаров и пишещият писмото Иван Гешев. Всичко щяло да се разбере в последния момент, за да „не почнел огън“. Щели да бъдат пуснати статии, например в Блиц, които щели да бъдат в насока за наличие на нарушения от висш прокурор, за да послужело това за махане на Пенка Богданова (нещата действително се развили именно по този начин).

По нататък в писмото се описва как няколко казуса ще приключат своевременно и как за единия случай било хубаво адресата на писмото (т.е.Петьо Петров) да погледнел за какво става въпрос. Описва се също как ще се процедира по дело срещу Балкантел (нещата се развили именно по този начин). После се посочва как някои ВДС могат да бъдат отделени в нова преписка, например срещу някой министър. След това се описва веригата на вземане на решения по тази нова преписка, а именно: отказ на СПП, АСПП и „аз“ (т.е.пишещият, очевидно стоящият на върха Иван Гешев, отговарящ за специализираното правосъдие като заместник-главен прокурор). Следва уточнение, че главният (т.е.Сотир Цацаров) „можел да отмени...“. Писмото завършва с уточнение, че такъв бил таймингът на събитията, който можело да е в зависимост от политическата обстановка, както и с поставен емотикон на усмихнато човече.

След като Иван Гешев бил избран за главен прокурор той прекъснал отношенията си с Петьо Петров. По същото време избухва скандалът около Илия и Явор Златанови и „Осемте джуджета“. Отношенията между Гешев и Петров дори се вложили като (една) причина за това било обстоятелството, че Иван Гешев поддържал по-близки отношения с Мартин Божанов „Нотариуса“. Петьо Петров не харесвал Мартин Божанов, тъй като считал, че именно той бил замесен в качването в интернет на секс клипове с участието на Любена Павлова през 2020г. Впоследствие пък, след раздялата си с Петьо Петров, Любена Павлова закупила апартамент от Мартин Божанов. Велимир Атанасов пък, който бил съдружник с Мартин Божанов представлявал Любена Павлова по време на развода ѝ с Петьо Петров.

Развой на събитията непосредствено преди образуване на настоящето дело срещу Петьо Петров:

На 27.04.2023г., по пр.№ 24022/2022г. на СГП, е образувано дело за образуване и ръководене на организирана престъпна група, създадена с користна цел, за да върши престъпления – т.нар.имотни измами и такива за упражняване на противозаконно влияние върху дейността на органи на власт – съдии. Делото е образувано въз основа на секретна разработка на ГДБОП.

По това дело се изследва евентуална престъпна дейност на Мартин Божанов и обкръжението му. Изследва се и евентуален „чадър“ над дейността на групата от страна на прокуратурата (в това число и твърдения на Ивайла Бакалова, насочени срещу Иван Гешев).

Следва почти незабавен теч на информация по пр.№ 24022/2022г. на СГП (с неустановен източник), при което Мартин Божанов разбира за воденото срещу него производство и не остава доволен. На Божанов била съобщена и невярна информация, че делото срещу него било скалъпено от Петьо Петров, известен и с прякора си „Еврото“.

На малко по-късен етап приближено до Божанов лице се опитало да оказва натиск спрямо прок.Божидара Ганева (заместник-административен ръководител на СГП, отговарящ за отдел „Специализиран“, под чиито надзор е делото срещу Божанов) като ѝ съобщава, че Божанов не е доволен от действията на прокуратурата и може да предприеме действия, вкл.по дискредитиране на магистрати.

На 01.05.2023г. бил извършен атентат срещу главния прокурор Иван Гешев, след който Гешев се озлобил и това допринесло за последвалите описани събития. Поради подаване на непълна информация за инцидента от страна на Иван Гешев се получило недоразумение, че с него било и семейството му. По този начин медиите отразили събитието. Поради това възникнал спор между главният прокурор Иван Гешев и заместника му Борислав Сарафов, което станало публично достояние.

Междувременно във ВСС започнала процедура за отстраняването на Иван Гешев като главен прокурор заради съмнения за намеса на Иван Гешев в разследването за делото на атентата срещу него.

Всички тези събития се случват на фона на усложнена политическа и обществена обстановка.

На 14.05.2023г. главният прокурор Иван Гешев поканил в дома, където живеел в гр.София, членът на ВСС Йордан Стоев, за да коментира с него желанието си да подаде оставка на 15.05.2023г. Главният прокурор Иван Гешев записал с телефона си (айфон) разговора си с Йордан Стоев без знанието и съгласието на последния. В този разговор Иван Гешев заявил, че бил получил заплашително писмо при връщането си в България на 13.05.2023г. като изразил съмнения, че писмото било изпратено от лицето Петьо Петров, познато в обществото като

„Пеги Еврото“. Йордан Стоев прочел писмото и казал, че това писмо не било писано от това лице. По време на разговора главният прокурор Гешев заявил, че чакал удобен момент, за да „отвеел главата“ на Илиана Кирилова.

Впоследствие докато записът бил във владение на Иван Гешев, същият бил манипулиран, като били изрязани различни части от него, които не били в интерес на Иван Гешев, сред които и описаните две по-горе. Това било направено с цел никой да не заподозре, че главният прокурор има по-особени отношения с лицето Петьо Петров, както и че Гешев има негативно отношение за административния ръководител на СГП. Впоследствие манипулираният запис бил възпроизведен пред обществото от главния прокурор Иван Гешев на негова пресконференция от 22.05.2023г.

Преди това, на 15.05.2023г., главният прокурор Гешев дал пресконференция, на която скъсал оставката си, проявил нетипично негативно отношение към политическата класа, а в края на пресконференцията поискал оставката на Борислав Сарафов. Иван Гешев изразил силно негативно отношение към политическата класа като намекнал за предстояща саморазправа с неудобни лица.

Следващия ден Борислав Сарафов подал сигнал за евентуални незаконни действия на главния прокурор Гешев до СГП. Образувана била съответна преписка, по която започнала проверка, след която бива образувано и досъдебно производство.

Как се стига до образуване на настоящето дело срещу Петьо Петров:

Между 15.05.2023г. и 29.05.2023г. главният прокурор Иван Гешев създаде организация, съгласно която трябвало в СРП тайно да се образува дело срещу лицето Петьо Петров и да бъдат намерени свидетели. Също така, следвало да се пусне съответна статия в медиите, която да послужи като основание за самосезиране. Междувременно започва нетипична активизация на прокуратурата по дела с обществен интерес, насочени срещу политически лица (пример е делото известно като „Барселонагейт“, при което наблюдаващия прокурор неоснователно и без достатъчно доказателства поискал снемане на имунитета на Бойко Борисов).

На 29.05.2023г. около 07,50ч. прок.Невена Зартова, адм.ръководител на СРП, влязла в Съдебната палата в гр.София. Около 07,53ч. тя влязла в кабинета на тогавашния главен прокурор Иван Гешев. Впоследствие около 10,00ч. на 29.05.2023г. началникът на кабинета на главния прокурор Иван Гешев, г-жа Габриела Ненкова, взела хард-диска, на който се съхранявали записите от охранителните камери, записващи пространството непосредствено пред кабинета на главния прокурор (видно от писмо на АГП). Тези записи се съхранявали от АГП, а не от ГДО.

Около 09,00ч. (видно от УИС), на 29.05.2023г. прок.Невена Зартова, осъзнавайки, че няма законен повод, респективно информация за извършено престъпление от компетентността на СРП, се самосезирала неясно за какво престъпление по медийна публикация от 28.05.2023г., представляваща снимки с коментар, като снимките може би са били публично известни от години.

На снимките се вижда г-н Борислав Сарафов, който се ръкува с друго лице, посочено като Петьо Петров. Коментарът към снимката е *„Има ли прикрита проверка на КПКОНПИ срещу заместник-главния прокурор Борислав Сарафов“*. Не е ясно кога е направена снимката, при какви обстоятелства, от кого и т.н. Към материала е наличен коментар, че можело да се касае за неправомерно влияние и използване на прокуратурата в частни интереси с участието на Петьо Петров и магистрати.

Прок.Невена Зартова разпоредила устно посоченият материал да бъде заведен в СРП като бъде образувана нова преписка. Прок.Зартова разпоредила устно преписката да бъде разпределена на отдел „Специализиран“ в СРП, за който отдел отговаряла лично тя. Прок.Зартова устно разпоредила да бъде сформиран екип от наблюдаващи прокурори.

Била образувана пр.пр.№ 26636/2023г. на СРП, по която бил сформиран екип от прокурори и незабавно било образувано досъдебно производство. Преди да бъде събрано и едно доказателство била организирана мащабна акция за претърсване на различни адреси. По делото били разпитани няколко свидетели като най-важният и първи от тях била бившата съпруга на Петьо Петров – Любена Павлова.

Първоначалните твърдения на Любена Павлова:

Малко след 15.05.2023г. с Любена Павлова бил установен контакт, при който ѝ било обяснено, че войната срещу Иван Гешев била организирана от Петьо Петров. Ако Гешев загубел войната, Павлова щяла да бъде арестувана (тъй като била в конфликт с „Еврото“). поради това тя трябвало да вземе страната на Гешев. Павлова отговорила, че била склонна да участва, но все още не знаела в какво ще се изразява нейната роля.

Впоследствие, след няколко дни, лично Иван Гешев се свързал с Любена Павлова по мобилно приложение, за да ѝ разясни, че нещата за нея щели да станат страшни, ако успеели да го съборят. Гешев обещал, че щял да ѝ върне детето, за което Павлова се борела с Петьо Петров от две години.

След това, от 24.05.2023г., контактите с Любена Павлова продължило друго лице, което ѝ обяснило какво се иска от нея – снимки, записи, документи; искало се и да излезе да говори, но не ѝ било обяснено какво. Към този момент от Любена Павлова все още не се искало нищо незаконно.

Контактите със Любена Павлова продължили и следващите дни като ѝ било обяснено, че трябва да отиде да даде интервю пред АКФ. Малко преди даването на интервюто пред АКФ на Любена Павлова било разяснено какво точно трябва да говори, а именно общи приказки за връзки на Петьо Петров със Сарафов, Русинова и Кирилова, за да бъдат същите оклеветени. Тезата била, че те били хора на „Еврото“ и щели да я унищожат. На свидетелката било обяснено колко тежка съдба я чакала, ако Гешев бъде свален, как Петьо Петров щял да се саморазправи с нея, как същият дружел с страшни хора. От Павлова били искани компромати и срещу други лица, сред които членовете на ВСС Новански и Чолаков, заместник-председателя на СГС Руси Алексиев, прок.Теодора Георгиева, прок.Радослав Димов, прок.Божидара Ганева и други. Павлова трябвало да каже и че Иван Гешев нямал отношения с Петьо Петров, което според свидетелката не било така.

Казаното на свидетелката, че Сарафов, Кирилова и Русинова щели да я унищожат я уплашило и тя склонила да даде показания за тях. Павлова преценила, че лъжите за тях щели да бъдат по-малко, тъй като била виждала Сарафов и Русинова в заведението „Осемте Джуджета“.

През същия период от време на Любена Павлова се обаждал и Мартин Божанов „Нотариуса“, който също ѝ обяснявал какво да говори.

Така се стигнало до датата 29.05.2023г., когато свидетелката Павлова първо дала интервю пред АКФ, а веднага след това отишла в СРП, където дала показания по настоящето дело, образувано от СРП.

Разпитът на свидетеля Любена Георгиева Павлова бил проведен от прокурор Валентин Видов при СРП между 18,50ч. и 19,50ч. Свидетелката Павлова се явява бивша съпруга на Петьо Петров, с когото са били в крайно влошени отношения. В свидетелските показания на Павлова се сочи, че лицето Петьо Петров се срещало с различни магистрати като са посочени имената на Борислав Сарафов (който бил тогава заместник на главния прокурор Сотир Цацаров) и Емилия Русинова (която била тогава градският прокурор), на които Петьо Петров давал указания как да се решават дела (дали да се повдигнело обвинение, дали и кога да се прекратяло, какви действия да се извършват). Според твърденията на свидетелката Павлова, двамата магистрати му се отчитали като носели различни постановления, с или без подпис, протоколи за разпити на свидетели и др. За това Сарафов и Русинова получавали в брой възнаграждение, което вариало – 20 000, 30 000, 50 000 до 100 000лв. Също така Петьо Петров заснемал срещите си с магистратите. Заснемането ставало от паркирани в близост автомобили като не е посочено с

какво средство е ставало заснемането. В показанията си св. Павлова посочила, че в заведението, където се срещали имало и охранителни камери. Записите от охранителните камери и снимките от срещите били съхранявани на различни носители на различни адреси (посочени са адреси).

Първоначалните твърдения на Велимир Атанасов:

Към края на месец май 2023г. Мартин Божанов „Нотариуса“ се свързал с адвокат Велимир Атанасов, с когото се познавали и в миналото имали обща дейност. Божанов поискал от св.Атанасов да даде лъжливи показания срещу Петьо Петров, поискал и да се срещнат, на което Атанасов се съгласил. На срещата в кафето на ул.Съборна в гр.София между двамата Божанов обяснил, че главният прокурор Иван Гешев държал на показанията на Атанасов, тъй като по делото нямало свидетели и доказателства. Божанов обяснил на Атанасов какво точно трябвало да каже и как да излъже. Атанасов отказал да стане свидетел като обяснил, че дори не е ходил в заведението „Осемте джуджета“ и нямало за какво да даде показания. Божанов казал, че след като главният прокурор искал това от тях, те нямало как да откажат. Ако не го направели щели да им образуват дела и да ги разкостят. Божанов изтъкнал като аргумент и това, че Атанасов си имал приказка с Петьо Петров (Велимир Атанасов бил адвокат на бившата съпруга на „Еврото“ – Любена Павлова, при бракоразводното им дело). Атанасов не искал да дава показания и казал това на Божанов.

Следващите дни Божанов постоянно се свързвал по няколко пъти на ден с Велимир Атанасов, за да настоява последния да даде лъжливи показания пред СРП. Божанов обяснявал какво точно трябвало да се каже, а именно за наличие на връзки между Петьо Петров от една страна и Борислав Сарафов, Илиана Кирилова, Емилия Русинова и Божидара Ганева от друга страна. Атанасов трябвало да каже, че „Еврото“ имал компромати срещу магистратите и така ги държал. Божанов държал да бъдат дискредитирани и други лица, сред които и членове на ВСС, и съдии като Руси Алексиев, но за тях Атанасов категорично отказал.

На 01.06.2023г. Божанов отново се свързал с Велимир Атанасов и му казал, че същия ден трябва да даде показания. Атанасов обяснил, че трябвало да пътува до Гърция, но Божанов настоял, че трябвало да се дадат показания веднага и Гешев искал така. Показанията трябвало да бъдат дадени пред прок.Сулев от СРП. Божанов бил много настоятелен – той обяснявал как главният прокурор Гешев настоявал за даването на показания, как щели да им образуват дела и щели да ги разсипят и унищожат, щели да ги „разкостят“ в медиите и нямало да се спрат пред нищо. Божанов настоял да бъдат показания и срещу Кристиан Христов, който бил човек на Еврото.

Велимир Атанасов се почувствал заплашен и застрашен от казаното от Божанов, поради което се съгласил да стане свидетел. Атанасов поискал да бъде свидетел с тайна самоличност от Божанов, а последният отговорил, че това щяло да бъде уредено.

Същия ден Велимир Атанасов се свързал с прок.Сулев от СРП и му съобщил, че трябвало да даде показания. Свидетелят бил посрещнат лично от прок.Сулев на служебния вход и въведен в сградата на СРП.

На 01.06.2023г., за времето от 16,00ч. до 16,50ч., от прок.Сулев, Велимир Атанасов бил разпитан като свидетел с тайна самоличност (без основание за скриване на самоличността му). В тези си показания Атанасов излъгал, че знае за магистрати, които имали контакт с Петьо Петров (в това число и съдия от СГС, на която било оказвано влияние) и били зависими от него. Атанасов излъгал, че зависимостта се получавала след като повечето магистрати били заснемани в компрометиращи ситуации, най-вече сексуални актове, в които имала участие и Любена Павлова (която обаче била заставяна да прави това). Атанасов казал и че знаел от Петьо Петров, че Кр.Христов бил качил порно клипове с участието на Любена Павлова в интернет пространството. Секс-записите (с участието на Павлова) били създавани с участието на Кр.Христов чрез специална техника.

На по-късен етап, в средата на юли 2023г., Велимир Атанасов твърди, че получил анонимно заплашително писмо, в което най-общо казано било описано как му е образувано

дело (посочената в началото пр.№ 24022/2022г. на СГП) и как наблюдаващите прокурори по него щели да свършат поръчката по това дело. Намеква се, че подателят на писмото е Петьо Петров, както и че делото срещу Божанов е образувано по негова поръчка. Мартин Божанов бил запознат с това писмо и държал Атанасов да не се отрича от лъжливите си показания.

Твърденията на свидетеля Лидия Топузова (първоначално с тайна самоличност):

На 31.05.2023г. свидетелката Лидия Топузова получила обаждане от майка си. На свидетелката било казано, че трябвало да свидетелства за „Осемте джуджета“ и Петьо Петров като прокурор щял да отиде лично при Лидия Топузова. На Топузова било обяснено, че Невена Зартова искала това от нея. На свидетелката не било обяснено какво трябва да говори. било казано, че ще дойде шофьор да я вземе и да я закара в дома на майка ѝ, за да имал кой да гледа детето на Топузова.

Малко по-късно шофьорът на Невена Зартова закарал свидетелката и детето ѝ до дома на майка ѝ. Там отишъл лично прокурор Георги Иванов от СРП, за да снее показанията на Лидия Топузова. Прокурорът не е въздействал пряко на свидетелката за това какви да бъдат показанията ѝ като ѝ казал да не се притеснява и че ще бъде защитен свидетел. При разпита обаче прокурор Иванов обаче задавал затворени въпроси, предполагащи отговор „да“ или „не“. Свидетелката останала с впечатление, че въпросите и отговорите били предварително записани.

След разпита прокурорът заявил, че трябвало да идат до сградата на СРП, за да бъде дадена свидетелката като такава с тайна самоличност.

В показанията на св.Топузова като свидетел с тайна самоличност било записано, че била виждала в ресторант „Осемте джуджета“ над 10 пъти Борислав Сарафов, който разговарял с Петьо Петров. Дватама си предавали някакви пликове, в които сякаш имало документи. В ресторанта били идвали и Димитър Франтишек (по онова време административен ръководител на СП), и Емилия Русинова (на която сякаш Петьо Петров бил помогнал да стане административен ръководител на СГП и с която си разменяли някакви бележки). Според свидетеля близък на Петьо Петров бил Кристиян Христов, защото влизал в една стая с Петьо Петров и съпругата му и бил „момче за всичко“.

Първоначалните твърдения на Димитър Спасов:

На 02.06.2023г. прокурор при СРП се свързал със Спасов и го извикал в прокуратурата, за да бъде разпитан. По това време Спасов бил разследван по дела на СРП, а лицензът на охранителната му фирма бил отнет от МВР. Свидетелят разбрал, че от него се иска да очерни имената на Борислав Сарафов, Илиана Кирилова и Емил Петров, поради което решил да говори срещу тях. Той бил чел различни статии по медиите, описващи евентуални връзки между магистрати и Петьо Петров, поради което решил да я възпроизведе при задаваните му въпроси. Свидетелят направил това, за да не бъде притесняван повече от прокуратурата.

Пред СРП Спасов обяснил, че през 2020г. фирмата му била наета от Петьо Петров да осъществява охрана на заведение „Осемте джуджета“ в гр.София. Поради това той минавал от време на време през заведението, където пиел кафе и обядвал. Поради това ставал свидетел как Борислав Сарафов, Илиана Кирилова (настоящ административен ръководител на СГП), Емил Петров (брат на Петьо Петров и бивш заместник на апелативния прокурор на САП) и други магистрати, често посещавали заведението. Петьо Петров инструктирал магистратите, а те мълчали и кимали. Магистратите идвали с документи с печат на прокуратурата, с които запознавали Петьо Петров. Спасов никога не ставал свидетел на естеството на разговора. Разговорите се провеждали в дъното на заведението, но Спасов виждал какво се случва. Според Спасов Кристиян Христов бил най-довереният човек на Петьо Петров и сякаш той отговарял за видео-наблюдението в заведението.

Развитие на ситуацията:

След образуване на настоящето наказателно производство от АКФ публикували интервюто на Любена Павлова и лъжливите ѝ твърдения. Същевременно след установяване на нередностите по делото, извършени от прокурори при СРП, в медиите изтекли копия на първоначалните лъжливи показания на свидетелите Любена Павлова, Велимир Атанасов и Димитър Спасов. Въз основа на тази невярна информация започнала масова кампания и атака срещу Прокуратурата на Република България и въобще срещу съдебната система на държавата.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

В хода на производството са разпитани свидетели, извършени били претърсвания и изземвания, изготвена била ЕЗР до Гърция, назначена била техническа експертиза, приложени са справки и документи, приобщени са ВД, извършени са десетки огледи на ВД (на над шест хиляди страници книга), назначени и изготвени са още 7 технически експертизи.

Подход на СГП към доказателствата:

При анализа на доказателствата по делото СГП се води от принципите, характерни за правилния мисловен процес (за повече виж „Тестове за интелигентност“ на МЕНСА). Настоящият прокурор се стреми към избягване на: **нелогични изводи** (разсъждение, което не следва логично от нищо преди това); **прибързаност** (твърде бързо събиране на информация и стигане до изводи, вместо да се вникне в същината на проблема); **необмислени изводи** (предполагане на отговора на проблема вместо решаване на проблема чрез събиране на ключова фактическа информация); **неразличаване на факт и мнение** (доверяване на слухове, разчитане на измислени свидетелства вместо задълбочено да се провери истинността на декларираното, преди да му се повярва); **липса на определение за проблема** (неспособност осъзнато да се формулира теза или неосъзнато да се възприеме влияние от други); **невключване на всички факти** (липса на изследване или подбор на удобни факти, които съответстват на предварителни концепции); **предразсъдъци** (склонност да се взема становище без достатъчна информация, предварителна оценка, защита или атака без достатъчно основания); **самоизмама** (неспособност за проумяване на собствените ограничения поради отказ от самопознание или самоусъвършенстване); **неразграничаване** (неспособност фактите да оценяват според тяхната важност; убеденост, че всички предположения са еднакво валидни); **удовлетворяване на лични нужди** (възприемане на аргументи, които отговарят на собствените изисквания); **прекалено опростяване** (пренебрегване на междинните неща в едно противоречие, вместо да се обмислят всички факти); **кръгова логика** (зная, че това твърдение е вярно, защото това е твърдение, за което се знае, че е вярно); **затворено мислене** (какъв е смисълът да проучвам това, след като вече зная истината).

Магистратите следва да разпознават и да се абстрахират от опитите за манипулация. Могат да бъдат посочени някои отявлени форми на манипулация като етиктиране (наричане на нещо или някого с негативни квалификации, за да предизвикаш негативна реакция); използване на общи понятия и изрази без реално съдържание, които се запълват според собствените субективни разбирания; приписване на негативни характеристики на един обект без основание на друг; конформизъм (всички правят така, значи и ти трябва да правиш така); позоваване на неясни авторитети или цитиране извън контекст на истински авторитет; избирателно предоставяне на информация.

Посочените проблеми в предходните два абзаца са особено валидни за настоящето дело, поради което изрично се набляга на правилния подход.

Някои особености на настоящия случай:

Настоящият случай е буквално прецедент за българското правораздаване, при това в няколко насоки.

На първо място самото наказателно производство започва по нетипичен начин и със сериозни нарушения – вече установени с магистратски актове по друго дело, а именно пр.№ 19807/2023г. на СГП. Прокуратурата (СРП) се самосезира неясно за какво въз основа на поръчков материал; образува се досъдебно производство за престъпление, за чиито признаци е нямало обективни предпоставки; създадено е привидно основание за необходимост от намеса на СРП; разследването е било насочено изначално към разкриване на престъпления от изключителната компетентност на СГП. Незабавно от СРП се създава организация за извършване на претърсвания в хипотезата на неотложност (наличието на такава е дискуссионно) на различни адреси без да е имало дори един разпитан свидетел и без да е била налице както каквато и да било информация за извършено престъпление, така и за адресите, които ще се проверяват. Почти веднага са повдигнати незаконни обвинения на две лица. След това е била създадена организация, за да бъде държано делото далеч от компетентната прокуратура.

На второ място, предвид изложената фактическа обстановка, е видно, че СГП намира за доказана тезата за наличие на манипулиран процес от самото му начало. Описано е как предварително са били намерени и подготвени лъжесвидетели, как е подготвено пускането на статия, която да стане привидно основание за намеса. Посоченото дело е нагледен пример за това как е действало лицето Мартин Божанов „Нотариуса“, не без услужливата намеса на главния прокурор Иван Гешев.

Посоченото в предходните два абзаца резонно поставя под въпрос легитимността на всички процесуално-следствени действия, извършени под надзора на СРП. Подобна нелегитимност на действията е двупосочна.

От една страна действията могат да бъдат приети за такива, извършени от нелегитимен орган. При наличие на основания за изпращане на делото на СГП и реалното изследване наличието на престъпления, които се разследват от следовател (а понастоящем от КПК), с лекота могат да обосноват необходимост от преповтаряне на всички действия. Известна е съдебната практика по дела срещу лица с имунитет, съгласно която от момента, в който е било ясно, че се разследва лице с имунитет, делото трябва да бъде прехвърлено на СГП (а всички действия, извършени след този момент са нелегитимни).

От друга страна може да бъде поставен и въпросът дали доказателства събрани по време на разследване, отклоняващо се от принципите на законност и справедливост, следва да бъдат ценени при решаване на делото по същество.

Неслучайно още в началото на фактическата обстановка СГП е цитирала Решение № 189 от 03.02.2015г. на ВКС по н.д.№ 515/2014г., НК, II н.о. Същото не просто дава обща информация за Петьо Петров и за това как и с какво той е известен в обществото. Това съдебно решение е основополагащо за правоприлагането по корупционни дела в страната. То не само засяга съществени въпроси около типично корупционно престъпление като подкупа, но и внася яснота кога определени доказателства следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност, особено ако са събрани чрез недопустимо поведение на държавни органи.

Конкретно, в съдебното решение подробно се описва, че при наличие на провокация към подкуп, съдът е длъжен да приложи ефективен механизъм за поправяне на нарушенията при събирането на доказателствата. ВКС разяснява, че за да бъдат спазени европейските стандарти е наложително резултатите от неправомерното поведение и практики при разследването да не бъдат използвани за осъждане на дееца. С други думи съдът приема, че определени доказателства не са годни и ги изключва от доказателствената съвкупност.

Вярно е, че цитираното решение касае най-вече провокацията към подкуп, но също така не може да не бъде отчетено и това, че при едно разследване трябва да се спазват определени стандарти. В България прокуратурата е длъжна да бъде обективна и да събира всякакви доказателства – както за виновността, така и за невинността на едно лице. В случая е очевидна тенденциозността на производството в началото му.

С оглед необходимостта от максимална пълнота и обосноваване на настоящия акт, СГП няма да изключи нито един доказателствен източник по делото. Напротив – ще бъде обсъдена

подробно всяка информация, която е налична в материалите по делото. Точно поради това ще бъде направен и кратък преразказ на същината на доказателствата по делото.

Общ преглед на някои доказателствата и оценката им:

Интересът към настоящето производство е провокиран именно от първоначалните действия по разследването. Към тях спадат показания на бившата съпруга на Петьо Петров – Любена Павлова, както и на адвокат Велимир Атанасов.

В тези първи свидетелските показания на Павлова се сочи, че лицето Петьо Петров се срещало с различни магистрати като са посочени имената на Борислав Сарафов (който бил тогава заместник на главния прокурор Сотир Цацаров) и Емилия Русинова (която била тогава градският прокурор), на които Петьо Петров давал указания как да се решават дела (дали да се повдигне обвинение, дали и кога да се прекратяло, какви действия да се извършват). Според твърденията на свидетелката Павлова, двамата магистрати му се отчитали като носели различни постановления, с или без подпис, протоколи за разпити на свидетели и др. За това Сарафов и Русинова получавали в брой възнаграждение, което вариало – 20 000, 30 000, 50 000 до 100 000лв. Също така Петьо Петров заснемал срещите си с магистратите. Заснемането ставало от паркирани в близост автомобили като не е посочено с какво средство е ставало заснемането. В показанията си св. Павлова посочила, че в заведението, където се срещали имало и охранителни камери. Записите от охранителните камери и снимките от срещите били съхранявани на различни носители на различни адреси (посочени са адреси).

Първите показания на Велимир Атанасов (като свидетел с тайна самоличност) били в насока, че магистрати имали контакт с Петьо Петров (в това число и съдия от СГС, на която било оказвано влияние) и били зависими от него. Зависимостта се получавала след като повечето магистрати били заснемани в компрометиращи ситуации, най-вече сексуални актове, в които имала участие и Любена Павлова (която обаче била заставяна да прави това). Свидетелят знаел от Петьо Петров, че Кр.Христов бил качил порно клипове с участието на Любена Павлова в интернет пространството. Секс-записите (с участието на Павлова) били създавани с участието на Кр.Христов чрез специална техника.

Тези показания са оценени като лъжливи от СГП и респективно не са ползвани при извеждане на фактическата обстановка.

СГП подхожда изключително внимателно към показанията на всеки един свидетел по това дело. За да се прецени достоверността на показанията се вземат предвид времето и условията, при които са депозираны същите, мотивите на даващия показанията, пълнотата и конкретността на информацията и много други.

В настоящия случай първоначалните показания на двамата свидетели са насочени към престъпна дейност, евентуално извършвана преди години. Защо точно в този момент са били дадени тези показания? Защо са споменати точно тези имена на магистрати? Каква цел се преследва с тях?

Личи липсата на по-сериозна конкретика в показанията (кога и за какво точно са давани пари, във връзка с кое дело, как е разбрала свидетелката за това, как, кога и къде са протичали срещите на Петьо Петров с магистрати). Въпреки информацията за сериозни престъпления разпитите са проведени на около една-две страници, повърхностно и без задаване на контролни и уточняващи въпроси (за сравнение – разпитите, проведени от настоящия прокурор са на 11 страници за Любена Павлова и на четири страници за Велимир Атанасов, при това с използван шрифт размер 12).

Любена Павлова се явява бивша съпруга на Петьо Петров. Двамата са били в изключително влошени отношения – в процес на не лек развод, в спор за родителските права и отношения с детето им. Отделно от това е публично известна информацията за участие на Петьо Петров и Любена Павлова в делата на семейство Златанови – и двамата бивши съпрузи бяха с повдигнати обвинения от СГП в близко минало, като понастоящем делото е частично

прекратено за обвинението срещу Любена Павлова, а срещу Петьо Петров делото е внесено в съд. Респективно двамата бивши съпрузи имат противоречиви интереси по това дело, като тези обстоятелства са налични от години.

Ето защо е очевидно, че Любена Павлова е в силно влошени отношения с бившия си съпруг, което снижава достоверността на показанията ѝ, поради мотив за zlepоставяне.

СГП отчита и лошите характеристични данни на свидетеля – същата освен, че е участвала в обсъжданата в момента престъпна схема, било съзнателно или не, е участвала и в нетипични за повечето членове на обществото развратни действия. Доказателства за това поведение са налични по делото, доколкото СРП е дала разпореждане на ГДБОП да сваля въпросните секс записи на технически носител и да ги анализира, което е сторено. Развратното поведение не се оценява като особена добродетел от традиционното българско общество, а и от религията на страната, имаща основна роля за оформяне на водещите ценности у населението.

Към изложеното в предходния абзац следва да се прибави и склонността към лъжа на св.Павлова. Същата пред настоящия прокурор и инспектора от КПК се отказа от показанията си и ги обяви за лъжа. Оценката кое е лъжа и кое не ще бъде дадена след малко. Важното в случая е, че поне веднъж св.Павлова е лъгала пред прокурор. Изводите за подобно поведение са изведени още преди хилядолетия в народната мъдрост (баснята на Езоп за „Лъжливото овчарче“).

Друго нещо, което следва да се отчете при преценката на достоверността на тези първоначални показания е начина и момента на даването им. Обръща се внимание на това, че показанията веднага изтичат в публичното пространство от АКФ. Проблемът е, че по този начин не се доказва наличие на корупционни действия (това ще бъде обсъдено подробно по-нататък). При желание за разкриване на незаконни действия се действа винаги скрито. Самият факт на публичност в настоящия случай е очевиден показател, че се преследва друга цел.

Защо са споменати имената на точно тези магистрати? Доказателствата по делото сочат, че са споменати все имена, които Иван Гешев е възприемал като носени от врагове, а това е интересна „случайност“.

Борислав Сарафов се скарва публично с Иван Гешев дни преди акцията (а има информация и за по-стари конфликти между двамата, свързани с командироването на Иван Гешев в друг район от Борислав Сарафов като своеобразна форма на наказание). Сарафов бе публично посочен от Иван Гешев и като човекът, организираше становището срещу него от САП, подписано от тогавашния апелативен прокурор Радослав Димов. Интересен факт е, обаче, че Радослав Димов е страдал от тежко заболяване към онзи момент и е житейски логично да се приеме, че инициативата за това действие едва ли е била негова. Емилия Русинова е била негов заместник, тя е и най-известна сред имената на заместниците на апелативния прокурор (най-малкото поради факта, че е била градски прокурор, а и именно тя поема функциите на апелативен прокурор понастоящем). Ето защо Иван Гешев е имал достатъчно основания да счита, че Емилия Русинова има пръст в становището на САП срещу него, което обосновава по достатъчен начин наличие на мотив за дискредитирането ѝ. Отделно от това в разпита си като свидетел Русинова намеква, че Иван Гешев не я е харесвал поради факта, че СГП под нейно ръководство е била единствената прокуратура, която не е изразила подкрепа за него при избирането му за главен прокурор (и не са били изготвяни подписки).

Иван Гешев има мотив да не харесва и Илиана Кирилова. Тя е и понастоящем градски прокурор, поради което е запозната с важните дела в прокуратурата. Месец преди акцията срещу Петьо Петров СГП образува досъдебно производство по пр.№ 24022/2022г. на СГП, по която се изследва дейността на Мартин Божанов „Нотариуса“ и групата около него. Изследва се и евентуален „чадър“, осъществяван от прокуратурата. Изследват се и твърденията на Ивайла Бакалова за връзка на Божанов с главния прокурор Иван Гешев, поради което е очевидно, че реално по това дело се проверяват действия на самия главен прокурор. Това е прецедент за правоприлагането в страната към този момент. Неслучайно делото е разпределено на прокурор/и в сектора, отговарящ за действията на магистрати. Ето защо може да се заключи, че

Иван Гешев едва ли е останал доволен от действията на СГП по това дело. В тази връзка следва да се отбележи, че са събрани доказателства (които ще бъдат обсъдени подробно по-нататък), че Иван Гешев е имал по-близък контакт с Мартин Божанов „Нотариуса“. Мартин Божанов е знаел за делото срещу него (като източникът на теча на информация не е установен по категоричен начин) и не е бил доволен от това, при което се е заканвал, че ще предприеме действия (доказателствата ще бъдат обсъдени по-нататък). Може да се заключи, че тези действия биха били насочени както срещу наблюдаващите прокурори по делото, така и срещу ръководителите им, които „не са ги контролирали“. В синхрон с това Божанов е осъществил сериозна намеса по настоящето дело за формирането и депозирането на лъжливи показания на двама свидетели (Павлова и Атанасов). Ако Божанов не бе убит, спокойно можеше да се сдобие с обвинение за тези си действия. Ето защо не е случайно присъствието на името на Кирилова в първоначалните показания както на Любена Павлова, така и на Велимир Атанасов.

Посоченото важи и за прокурор Божидара Ганева – пряк ръководител на отдел „Специализиран“ в СГП. Същата дори е получила заплахи във връзка с образуването срещу Божанов дело (очевидно е как Божанов счита за отговорни и административните ръководители на СГП). Видно е как тези заплахи впоследствие биват материализирани, при което името на Ганева фигурира в първоначалните показания на Велимир Атанасов. В тази връзка в новите си показания св.Любена Павлова твърди, че от нея също е искано да говори срещу Божидара Ганева (а и срещу Радослав Димов), но тя не се е съгласила, понеже щяло да бъде „тотална лъжа“.

Наличието на посочените „случайности“, добавени към нередностите около започване на делото, нетипичната публичност, останалите доказателства по делото за наличие на манипулация на доказателствата, в това число отричането на верността на собствените показания от самите свидетели, дават всички основания на СГП да приеме, че първоначалните показания на свидетелите Любена Павлова и Велимир Атанасов са лъжливи.

Реално с изложеното до тук настоящето дело може да приключи, защото е видно, че информацията, въз основа на която то започва е не просто недостоверна, а категорично невярна. СГП обаче намира, че е необходим пространен анализ на събраните доказателства по делото, защото същото с лекота може да бъде определено като една от най-сериозните разкрити манипулации в историята на страната. Последствията от тази манипулация бяха и са видни за цялото общество, при което буквално бяха застрашени устоите на държавата.

Много се изписа и се говори от всякакви лица за намерените при претърсванията и изземванията доказателства. Бяха направени всевъзможни интерпретации от хора, които не са специалисти и не са запознати с материалите по делото. Сега СГП ще посочи накратко какво точно и къде е намерено при въпросните претърсвания и изземвания.

Основните веществени доказателства (ВД) представляват книжа с общ обем от над 6000 страници. Книжата са били иззети при извършени претърсвания от СРП още на 29-30.05.2023г. от апартамент, обитаван от Петьо Петров, на конкретен адрес в гр.София. При тези претърсвания не са били индивидуализирани по никакъв начин иззетите документи. От изготвените при процесуално-следствените действия снимки и албум е видно, че се изземват купчини книжа, но какво точно се изземва не се знае – не е описано в протоколите, липсват и снимки на конкретен документ. Иззетите ВД са били запечатани в черни непрозрачни полиетиленови чували и са били запечатани. По този начин ВД впоследствие са били предадени на СРП. Липсват книжа, които да удостоверяват отваряне на чувалите с ВД от страна на СРП. Запечатани чувалите с ВД биват изпратени на ВКС (респ.не би следвало никой да знае какво представляват ВД към този момент, въпреки изявления на определени лица). По този начин те са били предадени и на СО-СГП. Чувалите с ВД от страна на СО-СГП са били разпечатани в присъствието на поемни лица, както повелява законът, след което са били извършени общо 26 огледа. При това е била описана всяка една страница от книжата. Може да се отбележи, че

предвид отчетената възможност за всевъзможни бъдещи спекулации по делото и обвинения към СГП (което всъщност се случи), предварително бяха взети засилени мерки за сигурност по отношение на ВД (в това число и по отношение възможността за изтичане на информация). След извършените огледи ВД са запечатани и предадени на съхранение. След това достъп до тях е осъществен, за да бъдат изготвени копия за прок.Даниела Талева. Впоследствие ВД са изпратени на КПК. Реално никой не е осъществявал достъп до ВД след този момент. Всеки лист от ВД е бил сканиран като изключително ограничен кръг от магистрати разполагат с ВД в електронна форма. Ето защо всякаква евентуална информация за изтичане на ВД, които не биха били в абсолютно същата електронна форма, би означавало компрометиране на ВД преди да достигнат до ВКС или СО-СГП. Подчертава се и че всякакви инсинуации от рода на това, че определен документ бил намерен в дома на Петьо Петров, без този документ да е описан в огледен протокол (а от там и свързан по безспорен начин с дома на Петров), би било откровена лъжа и манипулация.

От същия адрес били иззети четири компактдиска, един компактдиск и един лентоносител, мобилен телефон „Хуауей“, други пет броя компактдиска, 2 лаптопа, осем броя малки касети,

От друг апартамент на Петьо Петров (който бил в ремонт), на същия адрес, но с различен номер на апартамента, били иззети лични документи и фактури (отразени като ВД1 и запечатани в плик с картон серия А 0498591 и СП 409 НЕКД СДВР); три броя аудиокасети, една дискета и един брой оптичен носител (жълто-черен) – отразени като ВД2 и запечатани в прозрачен плик с картон серия А 0498592 и СП 409 НЕКД СДВР.

При едно от претърсванията и изземванията в гр.София не са били намерени вещи. Бил е претърсен апартамент на Димка Асенова Димитрова, която няма процесуално качество по делото и няма връзка със същото. Тя е предала доброволно книжа, които касаят нейни интереси и нямат никаква връзка с делото.

Друго претърсване и изземване е било в ресторант „Келари“, стопанисвано от Размиг Керопе Чакърян, управител на „Прогресив бизнес девелопмент“ ЕООД.

Друго претърсване и изземване е в постройка до заведение „Келари“, стопанисвано от „Премиум лимо рент а кар“ ЕООД, от където са били иззети настолен и стационарен компютър, два таблета, три броя записващи устройства. Това дружество няма никаква връзка с разследването.

Били са извършени и претърсвания и изземвания в Република Гърция, в имоти на Любена Павлова, при което са били иззети различни нейни вещи, в това число и електронни носители, на които няма информация от интерес за разследването.

По отношение на всички ВД, представляващи електронни носители са били назначени и изготвени експертизи. Информацията е била анализирана. На носителите няма информация, която да е от значение за делото. Една част от носителите съдържат записи от охранителни камети в заведение „Келари“ – същите нямат никаква връзка с воденото разследване. Вещите установени в Гърция са на Любена Павлова и не могат да бъдат свързани с Петьо Петров. Отделно от това на тях няма информация, която да е от значение за делото. На електронните носители, иззети от дома на Петьо Петров също няма информация от интерес за разследването, като в тази връзка може да бъде отбелязано, че са открити записи на музика и на лични събития. По-нататъшен коментар е излишен.

Интерес биха могли да представляват единствено част от иззетите книжа от над 6000стр. Всяка една страница е огледана и анализирана (в това число и сканирана). Повечето от книгата не представляват интерес за разследването. Задължително е да се отбележи, че сред книгата има такива, които са на Любена Павлова и на Емил Петров (техни лични документи, например пълномощни, договори и др.).

Сред намерените книжа има лични записки (в някои случаи обикновени драсканици), есета и разсъждения (в това число на философска и религиозна тематика), медицински

документи от лично естество, детски книжки и рисунки, готварски рецепти, декларации за имуществено състояние, вестници, списания, договори, застраховки, оферти, разписки, квитанции и много други.

Сред по-важните книжа се отличават следните:

- Лист с „благопожелания“ (клетви) и обиди към Бойко Борисов и находящ се на него череп.
- Новогодишни картички с обидно съдържание за Иво Прокопиев и Христо Иванов;
- Писмо (в комедиен стил) от „млади българи“ с негативни отенъци до Сотир Цацаров;
- Лист със записана информация за Иван Гешев – коментиран подробно във фактическата част.
- Записки/статия за Гешев при избирането му за административен ръководител на СП, както и за Емил Петров при кандидатирането му за ръководител на ОП-Враца (в това число документи около процедурата, касаеща Емил Петров);
- Бял хартиен плик с надпис „за Иван“, в който има жалба до СГП (незаведена) от „Емералд Хоспиталити“ и придружаващи книжа, касаещи събития от 2013г.
- Непосредствено до горното е била открита зелена папка с листа А4, на които са изписани диспозитиви на обвинения по делото срещу Симеон Дянков, Иво Прокопиев, Трайчо Трайков и други.
- Книжа, касаещи дела/спор на физически и юридически лица (жалби, отговори, писма и други).
- Документация около публична продажба на имот в гр.Враца, в която е участвал гражданин.
- Наредба, касаеща пропусквателния режим в АЕЦ „Козлодуй“ и други книжа, касаещи АЕЦ (заявки, бланки, декларации, формуляри, разрешения и прочие).
- Различни книжа, касаещи КТБ и свързани лица – най-вече медийни статии (в това число със снимки), информация за различни фирми.
- Записки, касаещи правни казуси (описание на казуса, маркирани проблеми и становище какво може да се предприеме като правни действия).
- Юридически статии, лекции и научни извадки.
- Молби/жалби на граждани до различни институции по всякакви казуси.
- Статии за Петьо Петров;
- записки за Тони Иванов „Баровеца“ (или още „Парфюма“) и връзките му (вкл.интимни) с политически лица като Асен Василев;
- Тетрадки и тефтерче със записки от битово естество;
- Тетрадка с лични записки, касаещи евентуални обвързаности на Бойко Борисов по дело срещу Мишо Бирата;
- Тетрадка със записани номера на дела от преди около 20г. (по всяка вероятност личен архив на разглежданите от Петров дела);
- Тетрадки със записки по дела (по всяка вероятност личен архив на разглежданите от Петров дела).

Почти нищо от посочените неща не може да се възприеме като сериозен източник на информация за незаконна дейност.

Картичките или писмата в комедиен стил са най-много израз на груба шега. Освен това не е ясно дали автор е Петьо Петров, негов близък или някой му ги е дал/показал като забавни.

Не се намира нещо нередно в това да се притежават книжа по конкретни правни спорове. Най-малкото след напускане на системата Петьо Петров бил адвокат и по всяка вероятност към него са се обръщали граждани за правни консултации.

Статии и книжа, касаещи КТБ, също не са необичайни. Това дело е може би най-трудното от фактическа и правна сложност, водено някога в страната и за юрист би

представлявало интерес. Особено ако юристът е бил ангажиран по някакъв начин с разследването по това дело. Също така, предвид намерените записки, юридически статии и лекции у Петьо Петров, е видно, че същият се е интересувал от правна проблематика. Отделно от това може да се заключи и че Петров е събирал материали, засягащи и негови лични интереси – намерени са статии за самия него, както и материали от дела, които го засягат (за това виж по-долу).

Информацията, засягаща Бойко Борисов, Тони „Баровеца“ (и свързани с него политици) и особено Иван Гешев представлява субективни виждания без реална правна стойност. Всеки може да разсъждава каквото си иска или да напише каквото ще, но съдебната система работи с конкретни доказателства. Не това е предметът на настоящето дело, а дали дадено лице има престъпна връзка с Петьо Петров. Единствено може да се изведе, че Петров е имал някаква склонност да си записва компрометираща информация за определени лица.

Невходираната жалба до СГП няма как да е попаднала у Петров от прокуратурата – все пак това са книжа, които не са постъпвали в СГП. Може да се изведе, че те са били предадени лично на Петров. По онова време той все още е бил магистрат. Интерес представлява листът, в който са били книгата, на който има надпис „За Иван“. Макар да не може да се изведе с категоричност кой е Иван, то посочената находка е индикация, че може да става въпрос за Иван Гешев (още повече, ако бъдат взети предвид и останалите доказателства по делото).

Във връзка с открита зелена папка с листа А4 (открита непосредствено до листа с надпис „За Иван“), на които са изписани диспозитиви на обвинения по делото срещу Симеон Дянков, Иво Прокопиев, Трайчо Трайков и други, СГП установи, че обвинителният акт по това дело е бил внесен на 03.10.2018г. в съда. Това е по времето, по което Иван Гешев е бил вече заместник на главния прокурор. Може да се разсъждава в насока, че намерените книжа са част от кореспонденция между Петьо Петров и Иван Гешев. От друга страна обаче по делото срещу Дянков и Прокопиев прокурор е бил и Емил Петров, братът на Петьо Петров. Напълно е възможно намерените книжа да са негови разработки. Може да се касае и за анализ на Петьо Петров, който той е възнамерявал да даде на „Иван“ като помощ, но това никога да не се е случило (което обяснява защо са останали у П.Петров). Валидна е версията и че Петьо Петров е помагал на брат си с квалификацията.

СГП е приобщила към материалите по делото обвинителният акт по това дело, известна е и първоинстанционната присъда (оправдателна – НОХД № 3076/2018г. на СпНС, налична в АПИС). Макар да се забелязват някои прилики между диспозитивите на ОА (каквито винаги ще има, независимо кой е пишещият) и диспозитивите на обвиненията, намерени у Петьо Петров, то се забелязват и не малко на брой разлики. Поради това не може да се заключи с категоричност, че мнението, отразено на листите, е било взето предвид. Следва да се отчете и това, че не е ясно дали намерените у Петров книжа са негови, дали са входяща или изходяща кореспонденция, както и дали въобще са достигнали до някого. Дори предвид отношенията между Гешев и Петров, няма как да се изведе в достатъчна степен, че двамата са обсъждали посоченото дело. В тази връзка Любена Павлова споменава някои дела, които са били обсъждани от Гешев и Петров като посоченото не е сред тях.

Консултация по подобно дело не е житейски нелогична, още повече предвид изложеното от съда на първа инстанция, което е в насока, че прокуратурата е направила грешна преценка на приложимите закони и относимите към случая разпоредби. С други думи случаят се отличава с висока фактическа и правна сложност, при което търсене на съвет не е необичайно. Няма доказателства делото да е било манипулирано. Няма доказателства за влияние върху наблюдаващия прокурор. Ето защо дори и това дело да е било коментирано, то няма индикации за нищо повече от това.

По-значителни за разследването могат да представляват материали от книгата ВД, които са със служебен характер. Такива, намерени в дома на Петьо Петров са:

- Материали от следствено дело № 513/2005г. на ССЛС;

- служебни документи на следствието (заповеди, докладни записки, описи);
- книга от дела, касаещо Петьо Петров като пострадад или жалбоподател (в това число и свързани книга, например относима съдебна практика); съдия Десислава Попколева е постановила родителските права върху детето от предходен брак на Петьо Петров да бъде предадено на него.
- книга от административно дело от преди 17-18г.
- писма, отчети и други до директора на столичното следствие;
- различни правила за работа в следствието;
- постановления на РП-Сливен от 2015г. по различни преписки;
- постановление на СГП, с което се прекратява производство срещу Петьо Петров за шофиране в нетрезво състояние;
- постановление на СП за прекратяване на наказателното производство срещу Пламен Галев;
- Следствено дело № 3193/1993г.;
- постановления на СГП от 2013г., касаещи дело за бандероли, в това число и за възлагане делото на следствието;
- документи от дела, наблюдавани от Петьо Петров като прокурор от преди 20-25г.;
- жалба на следовател до прокурор и съответен прокурорски акт;
- документи, касаещи граждански казус на гражданин, в това число със съдебен акт;
- копие на секретна справка на председателя на ДАНС до министър Цветан Цветанов от 2009г. (съдържаща кратка информация за политици, основно такива от ДПС и БСП);
- актове на Министерски съвет, в това число и такива, свързани с прекратяване на правомощията на главния секретар Георги Костов;
- доклад на НСлС от 2016г.;
- съдебни актове по търговско дело;
- папка с копия на постановления на СГП от преди около 10-15г., касаещи Булгартабак, както и на горестоящите прокуратури САП и ВКП;
- бяла хартиена папка, съдържащи копия на книга по проверка на СДВР по преписка под надзора на СРП от 2021г. с жалбоподател лице, спрягано за приближено на Петьо Петров;
- съдебни актове по НОХД № 3216/2008г. на СГС (вкл.въззивен);
- извадки на постановления на СГП, САП и ВКП (от преди около 8-10г.), касаещи отношения около КТБ;
- извадки на постановления на СГП, САП и ВКП от преди около 15г., касаещи жалби срещу Делян Пеевски;
- протоколи за разпит на свидетел по дело на ГДНП;
- постановления в оригинал на СРП и СГП по казуси на граждани;
- бял плик с надпис ВАП, в който се намира копие на компютърно-техническа експертиза по дело на СП и СО-СП.
- препис от протокол за разпит на свидетел по дело на СГП срещу Къро;
- постановление за отказ да се образува ДП в оригинал по пр.№ 21697/2018г. на СГП от 2019г., със самозалепващо листче на него с надпис „За Русинова“ (касаещо жалба срещу служители на дирекция „Икономическа и социална политика“ на МС);
- бял лист със самозалепващо се листче на него с надпис „За Русинова“;
- копие на писмо/жалба на гражданин до Сотир Цацаров от 2019г. (касаеща евентуални действия на софийски адвокати по дело в Несебър и Сливен) с бележка с надпис „Русинова“;
- папка с логото на ПРБ и това на главния прокурор, съдържаща писма на ГДНП до Булгартабак от 2016г., както и постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 2016г. по пр.№573/2016г. на СГП (по жалба срещу Делян Пеевски);
- папка с логото на ПРБ и това на главния прокурор, съдържаща лични документи, жалба до прокуратурата от 2017г.; лист с напечатан текст (коментира се някакъв казус на ВАП) с подпис от прокурор (не става ясно кой) и резолюция КД с подпис;

- бял хартиен плик с надпис „За Петьо и Любена“ и подпис (който не е на Сотир Цацаров, Иван Гешев, Емилия Русинова или друг известен на наблюдаващите прокурори магистрат, заемал ръководен пост в прокуратурата), съдържащ жалба до главния прокурор с вх.№ 1144/22.03.2018г. срещу Петьо Петров;

- бял хартиен плик, съдържащ справки по различни дела на СП от 2018г., касаещи КТБ и свързани фирми (до главния прокурор).

Много от посочените книжа касаят лично Петров – било като страна, било като решаващ орган, било като орган, през който книгата преминават. Ето защо има обяснение защо той разполага с тях.

По отношение на секретната справка на ДАНС от 12.08.2009г. (чиито срок на защита е изтекъл през 2019г.) данните сочат, че е изтекъл от ДАНС. На самия документ е отразено, че е екземпляр 1, което означава, че това е копие на документа за ДАНС. Течът на информация в никакъв случай не е от прокуратурата, която не е нито автор, нито адресат на документа; а посоченото в предходното изречение показва, че министерството не е замесено. Логиката сочи, че по-скоро документът е изтекъл към Петров още през 2009г. Със секретен документ се борави и като цяло се има достъп до него в началото, докато се изготвя. От друга страна информацията в такъв документ е актуална и интересна към онзи момент, а не след години. На документа няма отразяване, че е с изтекъл срок на защита, което би означавало, че е сниман при разсекретяването му. Към онзи момент Петров е бил заместник на директора на столичното следствие, поради което не е изключено документът да е достигнал до него по служебна линия, макар и неофициално (за да се вземе отношение дали има основания за намеса на следствие и прокуратура). Доколкото се касае за нещо, случило се преди повече от 15г., това не представлява по-нататъшен интерес за прокуратурата, тъй като за евентуалното деяние би била изтекла всякаква давност за наказателно преследване.

Що се отнася до намерената папка с копия на материалите по проверка на СДВР по преписка на СРП, може да се заключи, че същите са изтекли от полицията. Това е така, защото се касае за книжа само по предварителната проверка, при което няма актове на прокуратурата по същество. Книжата са окомплектовани и завършват с финалната докладна записка на полицейския служител, което е достатъчно показателно. Ако течът на информация е бил от прокуратурата, то щеше да е налице и акт по същество на прокурора при СРП. Поради това изложеното не може да бъде свързано с престъпни действия на магистрат.

В дома на Петьо Петров е бил намерен и плик с надпис „За Петьо и Любена“, съдържащ копие на жалба срещу Петьо Петров до главния прокурор от март 2018г. върху плика има подпис, като не е изяснено на кого е бил. Задължително е да се отбележи, че подписът не е на Сотир Цацаров, негов заместник (Пенка Богданова, Ася Петрова, Борислав Сарафов), Иван Гешев или Емилия Русинова (а и на друг магистрат). Подписите на тези посочените лица са налични в книжа по делото и подписът на плика очевидно не е техен (коренно различен е, при което не е необходима експертиза, която да констатира това). Жалбата е била заведена в ПРБ при главния прокурор, но липсва изходящо клеймо, както и входящо клеймо то да е получено в друга прокуратура. Това означава, че наличното копие на жалбата е изтекла от администрацията на главния прокурор. Няма достатъчно доказателства, за да се обоснове, че се касае за магистрат (а и издаването на такава информация няма как да покрие състав на престъпление). Разбира се книгата може да са препратени към Петьо Петров и в по-късен момент, например след юли 2018г. (когато определено лице би могло да бъде свързано с деянието), но това биха били предположения, за които няма достатъчно доказателства.

Намерени са също постановления на СГП, САП и ВКП като предмета им почти изцяло е бил свързан с „Булгартабак“ или жалби срещу Делян Пеевски. В много случаи се касае за извадки от УИС, тъй като актовете са без подпис. Следва да бъде отбелязано, че болшинството от постановленията са били издадени докато Петров все още е бил в съдебната система, поради което е лесно обяснимо как той се е сдобил с тях. Част от постановленията са били издадени

след напускането на системата от Петров, което означава, че са му били предоставени (ако се приеме, че актовете са били негови). Реално обаче няма как да се заключи с категоричност кое е лицето, което е направило това.

Най-сериозните индикации сочат към Иван Гешев – той е имал контакти в миналото с Петров, свидетели сочат, че е изпращал книжа на Петров, има засечена кореспонденция между двамата (листът с отчета за случващото се в прокуратурата, който ще бъде коментиран по-долу), намерени са папки с логото на главния прокурор у Петров. Важното е, че предоставянето на крайни актове на прокуратурата няма как да покрие признаците на извършено престъпление.

По отношение на папките с логото на главния прокурор – само по себе си наличието на тези папки не означава нищо. Факт е, че източникът на тези папки може да бъде само главен прокурор. Няма как обаче да се изясни дали намерените в папките книжа са били поставени изначално в папката от предаващия я човек или са били поставени в нея впоследствие от получателя. Към подобна хипотеза навеждат находките във втората описана папка с такова лого, тъй като част от книгата в нея не могат да бъдат свързани смислово или логически с останалата част. Напълно е възможно в папката да е имало други неща, например заповед за награда (макар и такава да не е намерена), а впоследствие в нея да са били поставени други книжа. Не е изяснено, а и няма как това да бъде направено и кога точно е предадена папката, респ. по времето на кой главен прокурор. Не е ясно и дали папките не са били на Емил Петров. Ето защо намерените папки могат да бъдат косвен признак за наличие на отношения само доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал. Именно поради тази причина СГП оценява папките като индикация за наличие на отношения между Петьо Петров и Иван Гешев (това ще бъде разисквано по-долу).

Друга версия за източника на част от книгата, намерени у Петьо Петров, е тази за Емилия Русинова. У Петров е било намерено постановление на СГП, върху което има поставено самозалепващо се листче с надпис „За Русинова“. Това недвусмислено показва, че постановлението е било предадено на Русинова. След това същото постановление е попаднало у Петьо Петров. Постановлението е от 2019г., когато Русинова е била градски прокурор. В тази връзка няма да е необичайно прокурор да ѝ покаже или изпрати препис (или допълнителен екземпляр) от свой акт. Логично да се заключи е, че именно Русинова е предоставила това постановление на Петров. В подкрепа на тази теза са намерените още две бележки с надпис „За Русинова“ и „Русинова“.

Втората от тези бележки е съдържала копие на жалба до главния прокурор Цацаров от 2019г. Ето защо кръгът от хора, които имат достъп до тази жалба е ограничен – самият главен прокурор, някой от заместниците му, сред които и Иван Гешев или пък секретаря на главния прокурор. Тук е мястото да се отбележи, че по правило главният прокурор не разглежда лично постъпили те до него жалби – те преминават през заместник, и/или през прокурор от ВКП. Ето защо, предвид останалите доказателства по делото, най-вероятният изпращач на книгата се явява Иван Гешев, което е още една индикация за връзка между Гешев и Петров. Книжата са били с адресат Русинова (градския прокурор), а е малко вероятно нещо, излизащо от главен прокурор или заместника му, да не достигне до адресата си. Между впрочем прави впечатление, че втора жалба, адресирана до главен прокурор се е озовала у Петьо Петров (макар и от години да е модерно всяка „по-интересна“ жалба да се насочва към главния прокурор).

Другата бележка „За Русинова“ е намерена върху бял лист и не може да се установи какво точно е придружавало листа и бележката.

Това са трите единствени индикации за предаване на книжа между Русинова и Петьо Петров.

Важен факт е, че по същото време (2019г.) Емил Петров е бил заместник на Емилия Русинова и отговаря именно за специализирания отдел на СГП. Факт е, че книгата, намерени у Петьо Петров не са попадали по официален ред у Русинова. Тя просто е била уведомена за наличието им. При това е напълно възможно книгата да са били предадени на или взети от Емил Петров (особено, когато информацията касае неговия ресор). Доколкото в дома на Петьо

Петров са намерени лични книжа на Емил Петров (сред които автобиография, концепция, касаещи го служебни книжа и други), е напълно възможно бележките с името на Русинова да касаят книжа на Емил Петров. Поради това СГП няма как да обоснове с категоричност, че Русинова е предавала документи на Петьо Петров. Тя отрича такова нещо, а Емил Петров отказа да даде показания, касаещи брат му и неговите отношения с него, а другите свидетели също не дават показания в такава насока.

Също така, предвид установеното по делото, може да се заключи и че е твърде възможно Русинова да е предала книгата за нея на висшестоящ, в частност Иван Гешев (което е и житейски логично, защото главен прокурор или заместника му обикновено не комуникират директно с обикновените прокурори, а чрез административния ръководител).

В подкрепа на версията, че именно Иван Гешев (а не някой друг) е предавал информация на Петьо Петров, са намерените справки по дела на СП от начало на юли 2018г. Факт е, че по точно по онова време (началото на юли 2018г.) Иван Гешев е бил административен ръководител на СП ставащ заместник на главния прокурор, отговарящ за специализираното правосъдие. Ето защо е очевидно, че справките са били предназначени за него (справка се изготвя за административния ръководител). Впоследствие тези справки са се озовали у Петьо Петров. Задължително е да се отбележи, че информацията достига до Петров по времето, когато се установява по безспорен начин наличието на контакти между него и Гешев (средата на 2018г. и 2019г.).

В синхрон с това е налице и нещо повече – най-важната находка сред книгата, намерени в апартамента на Петьо Петров, е печатно писмо, чиито автор би могъл да бъде единствено Иван Гешев. В това писмо е изнесена информация от „кухнята“ на прокуратурата, до която достъп биха имали лица, които се броят на пръстите на едната ръка. В писмото е записано, че Пенка Богданова (към онзи момент заместник-главен прокурор) щяла да бъде отстранена от поста си на 15.05.2019г. Записано е, че шефът (т.е. Сотир Цацаров) мислел, че ако я махнат на 22.05.2019г., то до тогава тя можела да направи изявление по медиите и това щяло да ѝ послужи като защита, че я махат „лошият Цацаров и аз“, т.е. пишещият писмото (Иван Гешев). Всичко щяло да се разбере в последния момент, за да „не почнел огън“. Щели да бъдат пуснати статии, например в Блиц, които щели да бъдат в насока за наличие на нарушения от висш прокурор, за да послужело това за махане на Пенка Богданова (нещата действително се развили именно по този начин – виж медийното отразяване).

По нататък в писмото се описва как няколко казуса ще приключат своевременно и как за единия случай било хубаво адресата на писмото (т.е. Петьо Петров) да погледнел за какво става въпрос. Описва се също как ще се процедира по дело на Балкантел (нещата се развили именно по този начин – виж медийното отразяване). Описва се веригата на вземане на решения по това дело, а именно СпП, АСпП и „аз“ (т.е. пишещият, очевидно стоящият на върха Иван Гешев, отговарящ за специализираното правосъдие като заместник-главен прокурор). Писмото завършва с уточнение, че такъв бил таймингът на събитията, който можело да е в зависимост от политическата обстановка, както и с поставен емотикон на усмихнато човече.

СГП счита, че единствен възможен автор на това писмо е Иван Гешев. Към онзи момент той е бил заместник-главен прокурор и е отговарял за специализираното правосъдие. Използваният изказ в писмото предполага изключително висока позиция и пряк контакт с „шефа“ Сотир Цацаров. Очевидно е, че пишещият писмото стои много близо до главния прокурор, защото поставя двамата на една плоскост – лошият Цацаров и аз. Самата информация за отстраняване на заместник-главен прокурор няма как да е достъпна на всекиго, което предполага, че пишещият също е заместник-главен прокурор. Също така е изнесена информация за дело на СпП, която няма как да е достъпна всекиму. Описанието на йерархията на специализираното правосъдие при постановяване на отказ да се образува ДП – СпП, АСпП и „аз“, означава недвусмислено, че пишещият е заместник-главният прокурор, можещ да отменя

актове на тези прокуратури, а това е бил Иван Гешев. Налице е и уточнение, че главният можел да отмени този отказ, което означава, че Сотир Цацаров не е знаел за действията/разсъжденията на Иван Гешев. Използваният безпардонен стил в писмото, в това число изразите „да не почнеш огън“, „тайминг“ и прочие, е типичен за Иван Гешев. Пояснението, че ще бъдат пуснати статии в Блиц, показва поведение, което Иван Гешев е склонен да проявява – видно от случилото се по настоящето дело и фабрикуването на всевъзможни статии. Поради изложеното СГП счита, че единствената хипотеза е, че посоченото писмо е писано от Иван Гешев.

Наличието на това писмо показва по категоричен начин наличието на кореспонденция между Иван Гешев и Петьо Петров. От стила на изписване на писмото може да се изведе наличие на по-близки отношения. Самият факт, че се съобщават изключително важни неща, до които достъп няма всеки (като отстраняване на заместник на главния прокурор) означава, че информацията се дава на по-доверен човек. Съдържанието на писмото показва склонност на Гешев да се консултира с Петров („хубаво е да видиш за какво става въпрос“) и е ясен признак за естеството на контактите им (обсъждане на служебни въпроси и казуси). Не на последно място писмото показва и как действа Иван Гешев – намиране на удобно време да бъде ударен някой, склонност към манипулация и към спускане на информация до определени медии, които да я интерпретират по удобен начин.

Наличието на това доказателство дава основание на СГП да дава превес на определена следствена версия, извеждана от други доказателства. На тази плоскост са оценени намерените книжа „За Иван“, намерените папки с логото на главния прокурор и възможният източник на постановления и справки на прокуратурата, намерени у Петров. Подобна теза се затвърждава от свидетелските показания. Допълнителен щрих за наличие на отношения е и фиксацията на главния прокурор върху Петьо Петров, както и организирането на нетипични действия на прокуратурата срещу него (ще бъде обсъдено подробно по-долу). В тази връзка интерес представлява и виждането на Любена Павлова, че акцията срещу Петьо Петров е организирана, за да се провери дали той не разполага с компромати срещу Гешев.

Предвид изложеното до сега за книгата, намерени в дома на Петьо Петров, максималното, което може да обоснове СГП е, че същите дават сериозни индикации за контакт единствено на Иван Гешев с Петьо Петров (не и за друг магистрат). Отношенията са били по-доверителни и приятелски. Контактът се е изразявал в обсъждането на случващото се в прокуратурата и държавата, коментар на дела, както и в предаване на актове на прокуратурата. Няма доказателства за нищо повече от това, а посоченото не покрива състав на престъпление.

Доказателствен анализ за защита на фактичката обстановка:

Изложените обстоятелства в началото на фактичката обстановка (озаглавена „обща информация за Петьо Петров „Еврото““) като цяло е общоизвестна – същата е достъпна от години в интернет, отразявана е от медиите. Посочено е конкретното съдебно решение, което изяснява въпросите около делото, по което Петров е бил основен свидетел и след което името му нашумява. Въпросите около ресторант „Осемте джуджета“ се доизясняват чрез разпити на свидетелите по делото – за това къде точно се намира ресторанта, чия собственост е бил, кой е отговарял за него, както и това, че Петров е прекарвал голяма част от времето си там.

По отношение на един от основните въпроси по делото, а именно дали и кои магистрати са посещавали заведението „Осемте джуджета“ са налице следните доказателства:

За Емилия Русинова:

Любена Павлова заявява, че Русинова е ходила два три пъти в заведението и е влизала в стаичката при Петьо, но не е виждала предаване на документи.

Лидия Топузова заявява, че е виждала Русинова да минава през заведението и да се качва един два пъти на втория етаж, а Петьо е ходил при нея за по пет минути.

Кристиян Христов също заявява, че е виждал Русинова в заведението, но не помни повече подробности.

Основният доказателствен източник са показанията на самата Русинова. Тя признава за посещения в заведението и обяснява за естеството на срещите ѝ с Петров. Приемам същите за достоверни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал.

Прок.Русинова обяснява, че двамата с Петьо Петров се познават и че са работили заедно, което кореспондира с известното по делото (например какъв пост е заемал Петров). Дава се доверие на твърдението, че между двамата е имало изградени нормални колегиални отношения, но не и нещо повече (т.е.близки приятелски отношения, при което например е налице взаимно посещаване на домовете). Разбираемо и логично е заявеното от Русинова, че когато е виждала Петров в заведението „Осемте джуджета“, при преминаване от там за козметични процедури, се е отбивала да поздрави бивш колега. Противното (да си извърнеш главата или да се направиш, че не си видял познат) би било проява на лошо възпитание.

Възприема се за вярно изложеното от Русинова за естеството на разговорите ѝ с Петров. На контролен въпрос на водещите разпита Русинова отвърна, че Петьо Петров четял философска литература, че обичал да обсъжда информацията в тях, както и че споделял за лични проблеми. В тази насока по делото са налични веществени доказателства (ВД), иззети от дома на Петьо Петров. Сред хилядите страници книга са открити разсъждения на Петров на философски теми, записки, есета, религиозни текстове (с цитати както на библията, така и на корана) и други подобни. Посоченото потвърждава наличието на подобни интереси на Петров. Самото наличие на есета на философска и религиозна основа показва склонност да се обсъжда такава тематика. Сред ВД-та са открити и медицински документи, касаещи родителите на Петров, които потвърждават влошено здравословно състояние. Открити са и документи, касаещи детето от първия брак на Петьо Петров – в това число и магистратски актове във връзка с водените дела в тази насока. Може да се изведе, че тази тема действително е била значителна за Петров и той е преживявал случилото се, а от там и го е обсъждал с колеги.

Потвърждава се заявеното от Русинова, че тема на разговорите ѝ с Петьо Петров е бил и неговият брат и колега по онова време на Русинова (а и сега) – Емил Петров. Св.Любена Павлова също твърди, че Русинова е говорила за него с Петьо Петров. Същевременно в наличните ВД са установени документи от лично (дори интимно) естество, кореспонденция по електронна поща (поради което и не следва да се коментира изрично съдържанието им), доказващи драма и вълнения около Емил Петров. Оценката на тези лични обстоятелства е такава, че при всички положения случващото се е заслужавало поне един разговор на тази тема. Може да бъде отбелязано, че към онзи момент Русинова е била градски прокурор, а този пост често налага разрешаване или вземане на отношение и по личните проблеми на прокурорите и служителите, особено ако тези проблеми започнат да се отразяват на работния процес.

Ето защо е доказано по достатъчен начин какви са били темите на разговорите на Русинова с Петьо Петров при редките им срещи в ресторант „Осемте джуджета“.

Задължително е да се отбележи, че сред доказателствата по делото реално няма такива, които да сочат към наличие на престъпни или неморални отношения на Русинова с Петьо Петров.

Всъщност единствените източници на информация в тази насока са първоначалните показания на някои свидетели, които СГП е оценила като лъжливи (виж по-горе).

За Илиана Кирилова – основният (дори единствен) доказателствен източник са нейните собствени показания. Пред СГП Любена Павлова твърди, че не е виждала Кирилова в „Осемте джуджета“. Велимир Атанасов казва, че дори не е ходил в заведението, респ.няма как да е виждал някого там. От работилите в ресторанта няма нито един свидетел, който да е виждал Кирилова в заведението. Т.е. единствената информация, че Кирилова е посещавала заведението са нейните собствени показания.

Показанията на Кирилова (депозирани на два пъти пред СГП) се оценяват като достоверни и се кредитират изцяло. За отношенията ѝ с Петьо Петров няма други доказателствени източници. В останалата част (която ще бъде коментирана на съответните

места) обаче показанията на Кирилова кореспондират с останалите доказателства. Същевременно показанията са последователни, подробни и изчерпателни. Няма признаци за затаяване на истина или шикалкаване. Няма причина СГП да не ги приеме и цени изцяло.

Кирилова обяснява, че познава Петьо Петров още от 1997г., когато е била главен следовател. При нея е работила първата съпруга на Петров – Сийка. Този брак приключил трагично за Петров, тъй като бившата му жена извела дъщеря им зад граница (забележка: в тази връзка са водени дела, в това число и наказателни, книжа от които са намерени в дома на Петьо Петров). Кирилова обяснява, че това се отразило зле на Петров и той започнал да употребява повече алкохол. Имало периоди от време (става въпрос за преди над 20г.), когато той звънял и се оплаквал на Кирилова от живота си.

По-нататък Кирилова обяснява, че сестра ѝ е била близка приятелка с новата жена на Петров – следовател Оля Антонова.

Кирилова обяснява как през 2004г. е било сменено ръководството на столичното следствие, при което са били доведени хора, които не са били работещи следователи (имало е пенсион). Сред тези хора е бил и Петьо Петров (тогава прокурор в СРП). Кирилова обяснява подробно как е била в лоши отношения с новото ръководство до такава степен, че решила да смени попрището (искали да я накажат за назидание). Тя кандидатствала за инспектор в Инспектората към министъра на правосъдието, била гласувана от ВСС и заела това място за около 6-7 години. След това, при успокоена обстановка, Кирилова се върнала в следствието.

През 2013г. Петьо Петров бил представен за завеждащ СО-СГП. Кирилова разговаряла с Петров, който ѝ споделил, че щял да се разделя с Оля.

Малко след това започнало т.нар.дело КТБ, а Кирилова била един от следователите в екипа, при това този с най-голям опит. На по-късен етап прокурор по това дело станал и Иван Гешев. Кирилова обяснява как голяма част от разпитите били водени в кабинета на Петров (той не присъствал на тях). Голяма част от материалите по разследването били съхранявани в този кабинет, тъй като големината му позволявал това. Сутрешните оперативки били правени в кабинета на Петров.

През дни от последните дни на Петров в системата, той завел на работното си място новата си жена Любена и я представил на Кирилова (не целенасочено, а заради разминаване). На следващия ден обяснил на Кирилова, че това е новата му приятелка.

След напускане на системата Петров се обаждал от време на време на Кирилова, а след това престанал.

На 22.04.2020г. внезапно починала сестрата на Кирилова. Вечерта ѝ се обадил Петьо Петров, за да изкаже съболезнования и плаче по телефона. Двамата се разбрали да се видят като Петров предложил това да стане в едно заведение на ул.Шандор Петьофи. Впоследствие Кирилова разбрала, че заведението било на майката на Любена и се казвало „Осемте джуджета“. Срещата не била приятна, тъй като темите за разговор били тежки и свързани с болести и смърт. Петров се оплакал, че майка му била тежко болна от онкологично заболяване.

По същото време Иван Гешев бил вече главен прокурор и предложил на Кирилова да заеме поста на градски прокурор. Гешев познавал Кирилова (в това число и като административен ръководител в следствието) и работата ѝ (най-малкото покрай делото КТБ) и за това считал, че тя щяла да бъде подходяща.

Кирилова се срещнала още два три пъти с Петьо Петров, за да обсъдят погребението на сестра ѝ. При една от срещите Кирилова споделила на Петров за предложението на Иван Гешев. Петров казал, че не било лошо да опита, а ако има проблеми с длъжността винаги можела да напусне.

През 2023г. Петров изпращал на Кирилова снимки на сина си. Петров споделял на Кирилова, че след развода му с Любена Павлова детето било дадено на него.

В това се изразявали контактите на Кирилова и Петьо Петров.

Ето защо е доказано по достатъчен начин какви са били темите на разговорите на Кирилова с Петьо Петров при редките им срещи в ресторант „Осемте джуджета“.

Задължително е да се отбележи, че сред доказателствата по делото реално няма такива, които да сочат към наличие на престъпни или неморални отношения на Кирилова с Петьо Петров.

Всъщност единствените източници на информация в тази насока са първоначалните показания на някои свидетели, които СГП е оценила като лъжливи, а и свидетелите сами са се отказали от тях (виж по-горе).

Може да бъде посочено, че има сериозни индикации за недобри отношения между Кирилова и Петьо Петров. На първо място при въвеждането на Петров в следствието Кирилова посочва, че е имало насочени срещу нея действия (макар и не от самия Петров). Любена Павлова заявява, че Петров е считал, че Кирилова му е измислила прякора „Евро“ и поради това не я харесвал (до степен на ненавист). Дори самото наличие на убеждение у Петьо Петров, че Кирилова може да е измислила прякора му означава, че той счита, че тя няма добро мнение за него. Любена споделя и че Петров е искал да залива с киселина Кирилова, защото правела спънки в работата. Макар и недоказани тези твърдения на Любена хвърлят светлина върху реалните отношения на Кирилова и Петров. Поради това няма основания да се приеме, че Кирилова е била особено близка с Петров. За посещенията на Кирилова в „Осемте джуджета“ има резонно обяснение, а именно тежък момент в живота ѝ, който е бил споделян със стар колега, проявил съчувствие. Следва да се наблегне на това, че ако Кирилова не бе разказала за това, въобще нямаше да се разбере за тези ѝ контакти с Петров, което говори за нейната добросъвестност.

За посещенията в „Осемте джуджета“ и естеството им на вече покойния **Радослав Димов** (бивш районен прокурор на СРП и апелативен прокурор на САП) и вдовицата му **Божидара Ганева** (настоящ заместник-градски прокурор) са налице следните доказателства:

Показанията на Лидия Топузова: тя заявява, че двамата са посещавали заведението, за да се хранят и ги определя като най-милите хора, които познава. Винаги са поздравявали, държали са се учтиво и са разговаряли с персонала. Прави впечатление използване от свидетелката на наименованията „Радо“ и „Боби“, което предполага добро отношение и чувство към тях. На контролни въпроси свидетелката дава вярна информация за кучето и детето на двамата. Няма причина СГП да не кредитира показанията на свидетелката. Показанията ѝ са подробни, последователни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал.

Показанията на Любена Павлова: тя заявява идентични неща – тя казва, че Радо и Божидара са ходили в заведението, за да се хранят, в това число и с по-големи компании. Любена заявява, че Радо и Петьо се познават по-отдавна, още от районната прокуратура. Любена твърди, че Радо и Божидара не са влизали в стаичката при Петров и не са обсъждали служебни въпроси с него. Вече е коментирано обстоятелството, че от Любена и искано двамата магистрати да бъдат дискредитирани, но за тях тя е отказала. В тази им част СГП кредитира показанията на Любена Павлова. Същите са в синхрон с останалия доказателствен материал.

Показанията на Божидара Ганева: тя обяснява, че с Радослав Димова са живели в близост, а близките ѝ роднини също. И двамата с Радослав са работили в СРП. И двамата са минавали ежедневно покрай заведението (в това число и за да разхождат кучето си) като често са сядали там да се хранят. Заявява, че при едно преминаване покрай заведението Радослав е видял случайно Петьо Петров и я запознал с него. Петров пък им представил жена си Любена.

Ганева заявява, че никога не е влизала в стаичката на заведението, не е предавала документи и не е обсъждала служебни въпроси със семейство Петрови. С тях тя била на здравей-здрасти. Когато съпругът ѝ Радослав Димов се разболял тежко през декември 2020г. всеки един от двамата ѝ се обадил по телефона (не знае от къде са ѝ го намерили), изразили съжаление и предложили помощ (каквато никога не била поискана или потърсена). Впоследствие Петьо и Любена (с редки обаждания или смс-и) се интересували от състоянието на Радослав Димов. Показанията на Ганева са достоверни и се кредитират изцяло. Същите са последователни и кореспондират с останалия доказателствен материал.

Предвид изложеното е видно, че в естеството на посещенията на „Осемте джуджета“ от Радослав Димов и Божидара Ганева няма нищо нередно.

За посещения на **Невена Зартова** в „Осемте джуджета“ са налице следните доказателства:

Показанията на свидетелите Кристиан Христов, Любена Павлова, Лидия Топузова и Петър Петров. Всички те заявяват, че са виждали Невена Зартова да влиза в сепарето на заведението, за да се среща с Петьо Петров. Интерес будят показанията на Любена Павлова, която заявява, че Петьо Петров ѝ е споделял, че Зартова има близки отношения с Мартин Божанов „Нотариуса“ (за което са налице значителни по обем доказателства). Също така Павлова твърди, че посещенията на Зартова са били в периода преди да бъде избрана за административен ръководител на СРП, но не знае дали това е обсъждано (въпреки, че било очевидно, че Невена Зартова „дошла, видяла и победила“, защото била станала административен ръководител).

По косвен начин наличие на отношения между Невена Зартова и Петьо Петров може да бъде изведено от нетипичното участие на прокурор Зартова в акцията, започнала в СРП срещу Петров. По-долу ще бъдат обсъдени подробно манипулациите по текущото дело при образуването му и докато е било под надзора на СРП. Наличието на необясними на пръв поглед злоупотреби по наказателно дело са сериозен показател за особено отношение към лицето, срещу което е било насочено делото, което няма как да се случи без познанство с това лице и наличие на някакъв личен мотив срещу него.

А мотив за действията на прок.Зартова може да бъде както нейни влошени отношения с него (за което се изисква пряко познанство), така и заинтересоваността от производство срещу Петьо Петров от страна на Мартин Божанов „Нотариуса“, с когото Невена Зартова е била близка (съгласно доказателствата).

Самата Невена Зартова отрича да се е срещала с Петров. Показанията ѝ обаче, освен че противоречат на останалия доказателствен материал, са и вътрешно противоречиви. В тази връзка прави впечатление, че Невена Зартова изнася информация за „Семейството“, което представлявало кръг около Петьо Петров, в който участвали и магистрати. Подобна информация, ако е достоверна, би означавала, че за определен период от време самата Зартова е била част от този кръг, тъй като няма как на външно лице да бъде съобщена подобна чувствителна информация.

Поради това СГП приема за доказано, че Невена Зартова е имала някакви отношения с Петьо Петров и го е посещавала няколко пъти в сепарето на „Осемте джуджета“. Впоследствие отношенията им се влошили, което довело до участието на Зартова в акцията срещу Петров.

За посещенията на **Иван Гешев** в „Осемте джуджета“ и за естеството на контактите му с Петьо Петров са налице следните доказателства:

Показанията на Кристиан Христов от 12.07.2023г. (преки; показанията първоначално са депозираны по друго дело, а впоследствие са приобщени към настоящето) – свидетелят обяснява как Иван Гешев е бил чест посетител на заведението късно вечер (по няколко пъти седмично), как се е затварял в сепарето с Петьо Петров, как Любена също е влизала при тях, как им е бил сервиран алкохол. Христов твърди, че въпроси по работа са били обсъждани само в сепарето. Свидетелят твърди, че е чувал Любена да съветва Гешев как да се държи в обществото (да се занимава с престъпността на по-ниско ниво, с битовата престъпност, за да бъде харесан от „ограбените баби“), как да се облича (да носи каскет – символ на работническата класа) и прочие, за да спечели симпатиите на населението. Христов пояснява, че близостта на Гешев с Любена била дотолкова голяма, че съпругата на Гешев ползвала неофициално офис на Любена на Позитано (Любена заявява същото нещо). Свидетелят твърди, че Иван Гешев е носил в заведението пари, за да бъдат разпределяни на близки до него

магистрати; тези пари били слагани в пликове от свидетеля, на които били писани имената на магистратите; свидетелят не е давал пари на магистрати и не е виждал някой да го прави.

СГП кредитира показанията на свидетеля в частта за посещенията на Иван Гешев в заведението „Осемте джуджета“, тъй като кореспондират с останалия доказателствен материал (показанията на други свидетели, намерени ВД и други). Свидетелят е бил едно от лицата, които са били почти постоянно в заведението, ползвал се е до голяма степен с доверието на Петьо и Любена, поради което и е имал непосредствена възможност да наблюдава какво се случва там.

СГП приема за недоказани твърденията на свидетеля за раздавани пари в заведението и това, че близки до Иван Гешев магистрати са били на допълнителна „заплата“. Няма обективни доказателства за такова нещо и няма как да бъдат събрани (няма записи, няма снимки, не могат да бъдат установени и/или проследени парите).

Показанията на Любена Павлова от 01.04.2024г. (преки в по-голямата си част) – свидетелката посочва, че Иван Гешев е бил чест посетител на „Осемте джуджета“ от средата на 2018г. до края на 2019г. (ресторантът е отворен от месец май 2018г.). Тя посочва как и кога е пристигал Иван Гешев в заведението – след 22,00ч. (когато нямало други клиенти), докарван от шофьора му Данчо, който оставал да го чака отвън. Тя понякога ходела да прави компания на Данчо. Павлова изключително подробно описва как е протичала една среща между Петьо Петров и Иван Гешев (тя често ходела при тях и има правела компания). Срещите се провеждали в сепарето на заведението. Пиело се алкохол, пушили се пури, консумирала се храна, разказвали се смешки. Случвало се Гешев сам да отива до бара, за да си взема бутилки с алкохол. На срещите били обсъждани важни дела – било е обсъждано как да се действа чисто оперативно (вкл. как да се интерпретират доказателствата, как да се съберат нови), като според свидетелката Петров е бил по-добър юрист от Гешев и за това е било търсено мнението му. Гешев е давал отчет по някое дело, а Петров е давал насоки какво да се прави. Свидетелката посочва, че на срещите били обсъждани и кадрови въпроси – кой ще се издига, кой ще бъде наказан. В тази връзка допълва, че Петьо ѝ е казвал, че преди години Иван Гешев бил предал информация по важно дело и лицето се било укрило в чужбина, заради което бил наказан с командироване (командироването на Гешев е известно в професионалните среди и е факт). Свидетелката твърди, че чувала от Петьо Петров, че на Гешев били давани пари – 10 000, 20 000лв. и дори 50 000 евро на месец (сумата нараствала с повишаването в длъжност); самата тя обаче не била ставала свидетел на предаване на парични суми. Любена сочи, че Петров ѝ е казвал, че Гешев взема пари и от други места, а именно от Мартин Божанов „Нотариуса“. На нея Мартин лично ѝ бил казвал, че е близък с Гешев, но Божанов имал склонност да спекулира с познанства с магистрати. За близост на Божанов с Гешев свидетелката била чувала и от Велимир Атанасов. Павлова твърди, че Петьо Петров ѝ е казвал, че Гешев бил близък с цигански барони покрай жена си (кореспондира с намерените записки в дома на Петров). Любена посочва, че жената на Гешев ползвала неин офис, но след като той станал главен прокурор се изнесла, за да не може да бъде свързан Гешев с Петьо Петров.

Показанията на свидетелката се кредитират в частта им за посещенията на Иван Гешев в заведението „Осемте джуджета“, за срещите на Гешев с Петьо Петров и за естеството на разговорите им. Макар СГП да е изключително критична към достоверността на показанията на Любена Павлова, то в тази им част същите кореспондират с прекалено много останал доказателствен материал. Поради това в тази им част показанията следва да се приемат за достоверни.

Тук е мястото да бъде посочено, че при контролни въпроси към свидетелката, тя съобщава достоверна информация, потвърдена от обективни източници на информация. За отчетите на Гешев към Петров е намерен съответен лист, за чиито автор СГП приема Иван Гешев (виж по-горе). Установяват се доказателства за уведомяване на Петров за постановени актове на прокуратурата след като е бил напуснал системата, което най-малкото означава, че

същият се е интересувал от по-важни казуси, а от там се извежда и склонност от него да се търсят съвети (в това число в цитираното лист-отчет Гешев е записал „хубаво е да видиш за какво става въпрос“). В тази връзка са намерени разработки/мнения по проблемни казуси (посочени по-горе). Намерени са папки с логото на главен прокурор, което навежда на мисълта за кореспонденция между Гешев и Петров. Св.Лидия Топузова пък съобщава, че Гешев е изпращал книжа до Петров чрез шофьора си Данчо след като е станал главен прокурор (а това обяснява наличието на папки с логото на главен прокурор).

Любена Павлова съобщава и за компрометираща информация за Иван Гешев, а са намерени записки с такава сред ВД в дома на Петьо Петров.

По отношение на контактите на Петьо Петров с Емил Петров и Емилия Русинова свидетелката Павлова също съобщава коректна информация (потвърдена от намерените ВД).

Ето защо са налице достатъчно опорни пунктове в показанията на Любена Павлова, което ги прави достоверни в съответните части. При такива условия СГП следва да ги кредитира.

Показанията на свидетелката за отношения на Гешев с Мартин Божанов са косвени (производни), поради което СГП ги оценява единствено като индикация за наличие на съответно обстоятелство.

Показанията на свидетелката за предавани на Иван Гешев парични суми не са потвърдени и не се приемат за достатъчно достоверни. Няма обективни доказателства за такова нещо и няма как да бъдат събрани такива (няма записи, няма снимки, не могат да бъдат установени и/или проследени парите).

Показанията на Лидия Топузова от 14.11.2024г. (преки) – прокуратурата подхожда с известни резерви към показанията на свидетелката, дотолкова доколкото се установи, че същата е имала интимни отношения с чичото на Любена Павлова и именно по тази линия свидетелката е започнала работа в заведението „Осемте джуджета“. Свидетелката твърди, че никога не е била близка с Любена и са нямали контакти, но се отчита връзката между лицата и евентуален мотив за потвърждаване версията на Любена Павлова.

Свидетелката дава изключително подробни и последователни показания (в това число не скрива отношенията си с Любена). Топузова дава показания за навигите на Петров – че е стоял в заведението, конкретно в сепарето. Вечер, след 21,00ч., в заведението пристигал Иван Гешев. Това се случвало през 2019г. Гешев бил докарван с кола, която обаче не спирала пред заведението, а някъде встрани (на уточняващ въпрос свидетелката посочва, че в близост имало частен паркинг и когато си тръгвал, Гешев отивал в тази посока). Свидетелката твърди, че познава шофьора на Гешев, като използва името „Данчо“ за него (а това предполага повече контакти и по-близки отношения). Данчо идвал два три пъти в заведението да се храни, докато чакал Гешев (кореспондира с казаното от Любена Павлова).

Св.Топузова описва изчерпателно облеклото на Гешев – тъмен суитчър с качулка, за да бъде инкогнито. Дватама с Петров влизали в сепарето и се затваряли, където пиели алкохол, пушили пури (любовта на Гешев към пурите е пословична) и се забавлявали (чувал се смях). Любена също влизала при тях от време на време. На това срещите ставали свидетели Кристиан Христов, който се случвало да сервира на двамата, Любена Павлова, която влизала понякога в сепарето, както и може би някой от останалия персонал на заведението. След края на срещите Иван Гешев слагал качулката на главата си и се оттеглял пеша в посока частния паркинг, където свидетелката счита, че го е чакал шофьорът му Данчо.

Св.Топузова посочва, че се е случвало Данчо да носи книжа от името на Иван Гешев на Петьо Петров.

СГП кредитира изцяло показанията на свидетелката. Същите са подробни, логични и последователни. Няма признаци за прикриване на информация или затаяване на истина. Свидетелката отговаря коректно на уточняващи и контролни въпроси (в това число изнася

интересна информация за първоначалните ѝ показания като защитен свидетел пред СРП, която ще бъде коментирана по-нататък).

Показанията на Петър Петров (преки) – свидетелят е работил като охрана в заведението; случвало се е да вози Петьо Петров. Заплатата си е получавал в плик с неговото име, оставен на бара от Петьо Петров, а не от Любена (с която нямал отношения). Познавал Кристиян Христов от фитнес залите и той му предложил да го свърже, за да започне работа. При него не се установяват зависимости и обвързаности, което прави показанията му едни от най-обективните. Свидателят обяснява, че Петьо Петров основно е стоял в сепарето на заведението, което той определя като ВИП. Свидателят също посочва, че Иван Гешев е бил чест посетител на „Осемте джуджета“ и се е виждал с Петьо Петров в сепарето (поне веднъж седмично).

Свидателят посочва, че в заведението са идвали Невена Зартова, Теодора Георгиева (определена като европрокурорката) и Валентина Маджарова. Когато се почерпел и ядосвал Петьо Петров имал склонност да заплашва с името на Попколев.

Показанията на свидетеля кореспондират с останалия доказателствен материал. Не се установява мотив у свидетеля да изнася невярна информация, освен познанството му с Кристиян Христов. Няма причина СРП да не кредитира показанията му.

Показанията на Илиана Кирилова от 15.11.2024г. (косвени) – тя посочва, че докато работели по делото КТБ Петьо Петров е споделял, че се е случвало с Гешев да споделят по пиtie и пура след работа. Макар да се касае за производни доказателства, същите се оценяват като косвена индикация за наличие на по-близки отношения между Гешев и Петров. Важна информация е, че двамата са пушили пури – нещо което синхронизира с казаното от други свидетели, което е признак за достоверност на изнесеното. Кирилова казва и че е чувала от Петров, че на срещите им е присъствала и Любена, което е индикация за това, че последната е възможен пряк свидетел на отношенията на двамата.

Показанията на Йордан Йорданов от 14.11.2024г. (косвени) – свидетелят всъщност отрича да е возил Иван Гешев вечерно време в околностите на ресторант „Осемте джуджета“, но СРП не кредитира показанията му в тази им част. Като цяло показанията на този свидетел са достоверни, но се забелязва нежелание у свидетеля да изнесе информация срещу бившия си работодател. В тази връзка може да бъде коментирано това, че Йорданов е известен с лоялността си и може би точно поради това е бил шофьор на магистрати, заемащи висок пост. Йорданов е бил военен, а там се цени лоялността и изпълнителността. Впоследствие Йорданов е бил шофьор на Петьо Петров, докато последният е бил директор на столичното следствие от 2013г. до момента на напускането му на съдебната система. Возил го е и в предходен период от време. Може да се обоснове също така, че Йорданов е бил близък и с Петьо Петров, тъй като признава, че го е търсил за юридическа помощ след напускането на Петров на съдебната система.

Впоследствие през 2016г. Йорданов става личен шофьор на Иван Гешев, което е интересно съвпадение и също е индикация, че Гешев и Петров са се познавали. Твърде вероятно е именно Петров да е препоръчал Йорданов за шофьор на Гешев. Забелязва се как Гешев е бил настоятелен именно Йорданов да му бъде шофьор, въпреки че не го е познавал предварително (Йорданов е бил преместен в СП, когато Гешев поема управлението ѝ, а после е премесен в АГП, когато Гешев става заместник на главния прокурор Сотир Цацаров). За лоялността и изпълнителността на Йорданов говори и фактът, че същият е бил използван от Иван Гешев като момче за всичко – вземал е членове на семейството му без присъствието на Гешев, плащал е битовите му сметки, пренасял е багажа му, наблюдавал е майстори в дома му (по показания на Йорданов, които се оценяват като достоверни в тази насока), носил е разни неща. Йорданов се е ползвал с доверието на Гешев – влизал е с ключар в жилището му, носил му е забравен паспорт на границата с Турция, а впоследствие и новите ключове (след атентата срещу Гешев); на

Йорданов е било предадено „заплашителното“ писмо за Гешев, за да му го занесе на автогарата при завръщането му от САЩ в средата на май 2023г.

Ето защо може да се изведе, че Йорданов е бил доверено лице на Иван Гешев, а личността му се характеризира с повишена лоялност. Поради това споделянето на информация, определяна като важна от свидетеля, не би било характерно.

Самият свидетел заобиколно обяснява как е возил Иван Гешев в околностите на „Осемте джуджета“, но не и до самия ресторант. Това СГП определя като шикалкавене и опит да се заобиколи истината. Св.Лидия Топузова обяснява, че автомобилът на Иван Гешев никога не е спирал пред заведението, а някъде в околностите, по всяка вероятност на частен паркинг, където е изчаквал.

Същевременно св.Йорданов съобщава, че често е прибирал Иван Гешев късно през нощта, но това било свързано винаги с работни ангажименти.

Според СГП св.Йорданов съобщава полуистини и прикрива посещенията на Гешев в „Осемте джуджета“. Показанията на свидетеля противоречат на тези на Кристиян Христов, Любена Павлова, Лидия Топузова и Петър. Любена Павлова споменава, че е ходила да прави компания на Данчо, който чакал отвън. Св.Топузова обяснява, че се е случвало Йорданов да влезе в ресторанта и да си поръча храна докато чака Иван Гешев. Тя също така споменава, че Йорданов е носил папки на Петьо Петров от името на Иван Гешев – нещо, което Йорданов също не споменава. Той обаче потвърждава, че е носил папки на различни места от името на Иван Гешев. Важен факт е, че в дома на Петьо Петров са намерени папки с логото на главния прокурор, а това потвърждава косвено другите доказателства. СГП кредитира показанията на св.Топузова – тя използва името „Данчо“ за Йорданов, което предполага познанство и по-чести посещения на лицето в ресторанта. Като цяло всички свидетели използват името Данчо за шофьора на Иван Гешев, което показва, че го познават добре, което няма как да се случи, ако не е имало поне няколко посещения на ресторант „Осемте джуджета“.

От дребните детайли в разпита на Йорданов също може да се изведе наличие на връзка на Иван Гешев с Петьо Петров. Йорданов е бил шофьор на Петьо Петров дълъг период от време, а после изведнъж е станал шофьор на Гешев (своеобразно предаване на щафетата). Йорданов е возил Гешев в околностите на „Осемте джуджета“, прибирал го е по нощите у дома му (като това е ставало именно през 2018-2019г.). Йорданов е посещавал Петров за правна помощ, т.е. ходил е в заведението; същевременно Йорданов е бил добре познат на персонала на заведението, което няма как да се случи от едно две посещения за правни консултации при Петров (последното обаче е показател, че с Петров хората са се съветвали).

Намерени книжа в дома на Петьо Петров: същите са посочени по-горе изчерпателно и са анализирани. Намерен е отчетът на Иван Гешев до Петьо Петров (най-важното веществено доказателство). Намерени са папки с логото на главния прокурор. Книжа с отбелязване върху тях, че са „За Иван“, което по косвен път потвърждава за наличие на кореспонденция и контакти между Гешев и Петров. Намерени са постановления на прокуратурата (което означава, че към Петров е предавана информация) като възможният им доставчик е най-вече Иван Гешев.

Други доказателства, от които може да се изведе наличие на контакти между Иван Гешев и Петьо Петров: нетипичната ангажираност на Иван Гешев с акцията срещу Петьо Петров и манипулиране на производството (виж по-долу).

Наличието на всички тези находки, показанията на свидетелите и не на последно място крайно негативното отношение на Иван Гешев срещу Петьо Петров, дават основания на СГП да заключи, че двамата са имали приятелски отношения, най-вече през 2018г. и 2019г., че двамата са се срещали в „Осемте джуджета“ на приятелска основа, че са били обсъждани дела и случващото се в прокуратурата. Впоследствие, от 2020г. нататък и след като Иван Гешев става главен прокурор, контактите се разреждат, за което допринася скандала около Петьо Петров и

семейство Златанови (поради което Гешев иска да се дистанцира). Това се случва в условията на епидемия от Ковид-19, което е свързано с ограничения в свободното движение и контакти между хората.

Също така доказателствата сочат, че Иван Гешев поддържал по-близки отношения с Мартин Божанов „Нотариуса“. Петьо Петров не харесвал Мартин Божанов, тъй като считал, че именно той бил замесен в качването в интернет на секс клипове с участието на Любена Павлова през 2020г. (показанията на Любена). Впоследствие пък, след раздялата си с Петьо Петров, Любена Павлова закупила апартамент от Мартин Божанов (по показания на Павлова). Велимир Атанасов пък, който бил съдружник с Мартин Божанов представлявал Любена Павлова по време на развода ѝ с Петьо Петров (показанията на Павлова и Атанасов).

За наличието на отношения между Иван Гешев и Мартин Божанов са налице следните доказателства:

Показания на множество свидетели, приобщени от делото срещу Божанов и кръга около него, съгласно които Гешев е бил посетител на СС клуб.

Показания на Любена Павлова – твърди, че Мартин Божанов и Велимир Атанасов са ѝ споделяли за наличието на такива. Петьо също ѝ бил казвал, че Гешев „играе на две писти“.

Показания на Велимир Атанасов – Мартин Божанов е искал от него да лъже по делото с обяснението, че главният прокурор Гешев е искал това от тях.

Показания на Илиана Кирилова – когато Кирилова коментирала образуването срещу Божанов наказателно производство в СГП с Гешев, той казал, че СГП водела дела срещу приятелите му.

Във фактичката обстановка е записано, че Петьо Петров е разполагал с компрометираща информация за Иван Гешев и е посочено нейното естество. Това, че информацията е била на Петьо Петров се потвърждава както от това, че е намерена в дома му, така и от показанията на Любена Павлова, че Петров ѝ е споделял за обвързаности на Иван Гешев, в синхрон със записаното.

В този ред на мисли съмненията на Иван Гешев, че Петьо Петров му е изпратил заплашително писмо на авиогарата (в което било написано, че ще се натисне един „ентер“) би следвало да почива на реална възможност за увреда, а това навежда на мисълта, че главният прокурор се е притеснявал от нещо, с което Петьо Петров разполага срещу него. Изложеното по косвен път потвърждава, че компрометиращата информация е принадлежала именно на Петьо Петров, а не на бившата му съпруга или брат му.

Доказателства относно развоя на събитията непосредствено преди образуване на делото срещу Петьо Петров:

Приобщени са доказателства от пр.№ 24022/2022г. на СГП. По това дело се изследва евентуална престъпна дейност на Мартин Божанов и обкръжението му. Изследва се и евентуален „чадър“ над дейността на групата от страна на прокуратурата (в това число и твърдения на Ивайла Бакалова, насочени срещу Иван Гешев).

От прокурорските актове по пр.№ 24022/2022г. на СГП е видно кога е образувано делото, по какъв повод и какъв е предмета му на изследване. До голяма степен това са общоизвестни факти за цялото общество.

За течът на информация към Божанов във връзка с образуването срещу него дело, доказателствата са следните:

Показанията на Божидара Ганева, от които е видно, че същата е получавала заплахи заради образуването на делото и ѝ е било заявено, че Божанов не е доволен от действията на прокуратурата.

Показанията на Велимир Атанасов, който заявява, че Божанов му е казвал, че знае за насочени срещу тях дела, както и че такова дело е заради указания на Петьо Петров.

Показания на свидетел от пр.№ 24022/2022г. на СГП, който съобщава, че Божанов е предупредил обкръжението си за възможни проверки като това става точно след образуване на делото.

Показанията на Илиана Кирилова – тя казва, че когато коментирала образуваното срещу Божанов наказателно производство в СГП с Гешев, той казал, че СГП водела дела срещу приятелите му. Същевременно може да се обоснове (макар и по косвен път), че кореспонденция между Гешев и Божанов е текла, доколкото по думи на св.Велимир Атанасов Божанов му е казал, че именно главният прокурор Гешев иска Атанасов да свидетелства. Логично е именно Гешев да е съобщил на приятеля си за образуваното срещу него дело.

Анализът на всички обстоятелства, дребни детайли и връзки между лицата затвърждават тезата, че Божанов е знаел за делото срещу него, поради което предприема ответни действия (виж по-долу).

Описаните във фактическата обстановка атентат срещу главния прокурор Иван Гешев, недоразумението при изнасянето на информация, че семейството му е било с него, породеният от това спор между Гешев и Борислав Сарафов и развилият се конфликт между двамата (поискана оставка от страна Гешев, жалба на Сарафов срещу Гешев, искане на охрана и др.), процедурата във ВСС по отстраняване на главния прокурор и усложнената политическа и обществена обстановка в страната са ноторни факти.

За това, че на 14.05.2023г. в гр.София, се е състояла среща между Йордан Стоев и Иван Гешев свидетелстват и двамата (показанията им са приобщени от друго дело). Между впрочем за това са налице и многобройни медийни отразявания, като случаят е коментиран и във ВСС, поради което може да се заключи, че се касае за ноторен факт. Показанията на Йордан Стоев се кредитират изцяло, доколкото в тях липсва вътрешни противоречия, житейски логични са и освен това напълно кореспондират с останалия доказателствен материал.

Йордан Стоев посочва, че е отишъл на среща с Иван Гешев в дома му по изрична покана на последния, за да коментират оставката му. В тази връзка Йордан Стоев е предал пълна разпечатка на комуникацията му с Иван Гешев, от която е видно, че поканата е от Гешев, както и какво точно ще се коментира, а именно оставката.

Наличен е запис на по-голямата част от разговора, който е предаден лично от Иван Гешев по друга преписка на СГП, но е приобщен и по настоящето дело. Този запис бе възпроизведен от Иван Гешев публично на негова пресконференция от 22.05.2023г. (всъщност малко след като Иван Гешев се яви в СГП пред текущия наблюдаващ прокурор за снемане на сведения, когато предаде записа).

Относно създаването на записа техническата експертиза категорично установява, че е направен с мобилен телефон „Apple iPhone“. Съгласно показанията на Йордан Стоев той не разполага с такъв, а и когато е отишъл при главния прокурор Гешев, си е бил оставил телефона в колата, тъй като е прието при главен прокурор да не се ходи с телефон (това е обичайна практика, особено когато се влиза в кабинета на главния прокурор, където се минава на скенер). За това, че телефонът на Стоев е останал в колата свидетелства и шофьорът Йордан Йорданов, който го е закарал при Гешев по разпореждане на последния. Йордан Стоев същевременно заявява, че по време на разговора им, до главния прокурор Иван Гешев е имало мобилен апарат, отговарящ на описанието на айфон. В показанията си Иван Гешев потвърждава, че разполага с айфон като уточнява, че постоянно си сменял телефоните.

СГП приема, че мобилният телефон, с който е бил направен записа е бил на главния прокурор Иван Гешев. Освен показанията на Йордан Стоев, които изключват той да е направил записа и потвърждението на Иван Гешев, че разполага с айфон, са налице и други неща в потвърждение на тази теза.

Изключително важно е да се отбележи, че преди предоставянето на записа на прокуратурата и възпроизвеждането му пред медиите на 22.05.2023г., запис на разговора на

Иван Гешев с Йордан Стоев е бил възпроизведен пред висши магистрати в кабинета на главния прокурор на дата 15.05.2023г. Събрани са доказателства (разпити на Пламена Цветанова, Илиана Кирилова и Ваня Стефанова), които се кредитират изцяло от СГП, че възпроизведеният на тази среща запис от Иван Гешев е бил значително по-продължителен от предадения след седмица на прокуратурата и възпроизведен пред медиите. Отбелязва се, че за създаването на записа и за манипулирането му се води отделно досъдебно производство, по което са били разпитани повече лица, но са били приобщени само показанията на свидетелите, които си спомнят конкретни обстоятелства и са относими към настоящето дело.

На срещата на 15.05.2023г. Иван Гешев е възпроизвел записа от телефон, отговарящ на описанието на телефона, дадено от Йордан Стоев. Именно Иван Гешев е боравел с телефона – всички свидетелски показания са в тази насока, което означава, че телефонът е бил негов.

На по-дългия запис е имало част, в която Иван Гешев е изказал съмнения, че лицето Петьо Петров (познат в обществото като Пепи Еврото) му е изпратил заплашително писмо. Имало и други изрязани части, които обаче не са от значение за настоящия казус.

Техническа експертиза установява къде точно има изрязани части от записа. Може би най-съществената такава част е в 5 минута и 55 секунда. След този момент записът продължава с думи на Йордан Стоев (смислово коренно различни от говореното до 5 минута и 55 секунда), които включват и „Това не го е писал. Нали знаеш стила.“. След това Иван Гешев казва „Негов е, негов е. Негов е стила“. После Йордан Стоев казва „Мисля, че не“, а Гешев продължава „Негов е, той така пише“. Видно е, че точно тук е коментирано писмото, което Иван Гешев твърди, че е получил, както и че е говорено за съмненията на Иван Гешев спрямо Петьо Петров. Липсва обаче частта от записа за кое лице точно се говори. Йордан Стоев обаче заявява, че се касае за Петьо Петров, а това се потвърждава и от показанията на Илиана Кирилова, Ваня Стефанова и Пламена Цветанова.

Техническата експертиза установява, че са били изрязани и други части от записа. Точно такава изрязана част касае негативни коментари на Гешев към Илиана Кирилова. Илиана Кирилова и Пламена Цветанова свидетелстват, че в пълния запис, възпроизведен пред тях се е коментирало, че Кирилова ще я махнат, защото не е скрила никакви документи, а ги е изпратила някъде (на ДАНС). В орязания запис се коментира единствено, че имало желание Кирилова да бъде махната. Кирилова твърди, че е имало и думи на Гешев, че чакал удобен момент да ѝ отвеел главата, каквито в орязания запис няма. Интересното е, че са установени изрязани части от записа точно до мястото, където се коментира Кирилова.

Същевременно са били изискани записите от камерите за видеонаблюдение, снимащи входа към кабинета на главния прокурор. От същите е видно кога точно всяко едно лице отива на срещата при главния прокурор, както и кога си тръгват участниците. По този начин се установява кога е започнала срещата и кога е завършила. Установява се, че срещата е продължила около 50 минути. Същевременно всички свидетели заявяват, че по време на срещата е бил възпроизведен запис на разговора на Иван Гешев с Йордан Стоев – буквално веднага след влизането на лицата. Записът най-много да е бил спиран за не повече от минута при напускането на срещата от Борислав Сарафов. След края на записа Иван Гешев е възпроизвел още три кратки записа, общо за не повече от пет минути (с Борислав Сарафов, който запис също изтече в медиите, както и с две политически лица). След това е било потеглено за пресконференцията на главния прокурор на 15.05.2023г., на която той е скъсал оставката си. Изложеното показва, че записът е бил с продължителност от около 45 минути. Това кореспондира с показанията на свидетелите и техническата експертиза. За сравнение предоставеният „орязан“ запис е с продължителност около 35 минути. Ето защо по друг обективен начин се потвърждават показанията на висши магистрати.

Видно е, че докато записът е бил във владение на Иван Гешев от него са били изрязани части. Впоследствие Иван Гешев е представил манипулирания запис на прокуратурата и го е възпроизвел пред медиите. Единствената логическа връзка е, че манипулацията е извършена от Иван Гешев или поне въз основа на негово нареждане.

Следва да се отбележи, че Иван Гешев като свидетел отрича както да е създавал записа, така и да го е манипулирал. Това очевидно не отговаря на истината и на събраните доказателства. Показанията на Иван Гешев не се кредитират в тази им част (а между впрочем и почти изцяло) като недостоверни. Единственото достоверно в показанията на Иван Гешев в тази им част е това, че той също споменава, че разговорът е бил по-дълъг от записа (с продължителност 35 минути) и е възможно от него да липсват части, но за това трябвало да бъдат питани Йордан Стоев и Бойко Борисов.

Какво се случва на пресконференциите на главния прокурор, на първата от която демонстративно къса оставката си и използва обидни думи към политическата класа (довели впоследствие до отстраняването му), а на втората с възпроизвеждане на манипулацията запис на разговора му с Йордан Стоев, са общоизвестни факти.

Доказателства за начина на започване на текущото дело (това, че се касае за манипулация или за т.нар дело „бухалка“):

Събрани са доказателства, че между 15.05.2023г. и 29.05.2023г. главният прокурор Иван Гешев разпоредил, че трябвало в СРП тайно да се образува дело срещу лицето Петьо Петров. Също така, че следва да се пусне съответна статия в медиите, която да послужи като основание за самосезиране.

От разпита на св.Стефчо Банков от 09.12.2024г. се установява, че същият е бил прокурорски помощник във ВКП по време на изследвания период като задълженията му са включвали изпълнението на възлагани задачи от Иван Гешев. Банков заявява, че през месец май или юни 2023г. Гешев му е поръчал на няколко пъти да пусне статии срещу самия него (срещу Гешев) в интернет пространството. Поръчките са били възлагани и чрез Габриела Ненкова и Веселин Иванов. Съдържанието на статиите било резюмирано по пунктове, например, че Гешев пазел ГЕРБ, че бил психично болен. Гешев считал, че по този начин ВСС ще бъде залят с неадекватни сигнали и щял да „бъгне“.

Свидетелят обяснява, че Гешев бил фиксиран върху Бойко Борисов и Петьо Петров. Гешев заявявал как ще изкара делото срещу Борисов, „за да знае Баце кога двамата сме яли телешки ребра“.

Банков твърди, че Гешев правел оперативки, на които възлагал задачи какво да се пише срещу Сарафов и Петьо Петров. Габриела Ненкова принтирала постановления, вадело пасажи от тях, за да служели същите като сигнали. Трябвало да бъде направено така, че книгата да не минавали официално през Гешев и това било уредено.

По делото срещу Петьо Петров Гешев работел с Невена Зартова. Банков бил пращан да ѝ носи някакъв плик с жалба или сигнал; било нещо, свързано с претърсвания, които трябвало да се направят (не било снимката на Сарафов и Петьо Петров). Банков си спомня, че бил коментирал с някого, че това дело „очевидно“ не било за СРП.

В рамките на няколко дни имало искания към Банков от страна на Гешев и Габриела Ненкова да намери „кошаревски“ свидетел по делото „Барселонагейт“. Дори докато Банков лежал в болница през онзи период, Габриела Ненкова отишла при него, за да му диктува какво трябвало да каже свидетеля. Банков записал, но отказал да съдейства, като при това уведомил Илияна Кирилова и ѝ предал листа с това, което трябвало да говори свидетеля (във връзка с това се води друго дело в СГП).

От Банков било искано да намери и свидетели, които да говорят срещу Кристиян Христов, спряган за приближен на Петьо Петров, срещу Сарафов и срещу Петьо Петров. Банков отговорил, че такива свидетели нямало и нямало как да бъдат намерени, но получил отговор, че трябвало да се направи. Едните свидетели трябвало да бъдат пратени на СРП, а другите на Черковна (където се водело делото „Барселонагейт“). Банков останал с впечатление, че свидетелите трябвало да се съгласят да говорят по делата, а какво точно щяло да им бъде обяснявано на място.

От Банков било искано да подготвя статии срещу членове на ВСС, конкретно тези, които били опоненти на Гешев. Гешев бил извадил имотното състояние на всички членове на ВСС и искал от Банков да го анализира, за да можел да пусне статии. По спомен на Банков впоследствие е имало статия, в която се обсъждало имотното състояние на членове на ВСС. Било искано да се пусне статия срещу Калина Чапкънова, че щяла да става главен прокурор, а Чолаков щял да става посланик в Турция.

Не на последно място св.Банков твърди, че получил плик, в който имало снимки на страници от тефтер, на които пишело как трябва да се процедира по тези дела. Банков разпознава почерка на Марчела (ПР на Гешев) и нейният стил на изписване на страниците. Освен това Банков бил виждал Марчела да си записва заръките на Гешев в тефтер и да прави точно тези характерни отмятания.

Показанията на Стефчо Банков са последователни и подробни като кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което следва да се кредитират. От показанията на свидетеля допълнително се вижда негативното отношение на главния прокурор Гешев към Петьо Петров (а и към тези, които той възприема като опоненти), което е показател за повече от познанство между двамата.

Видна е склонността на Иван Гешев да използва манипулативни прийоми, свързани с пускането на поръчкови статии с фабрикувана информация по медиите (припомня се написаното в писмото-отчет на Гешев към Петьо Петров за това как ще се пускат статии в Блиц). Действително по онова време (месец май и юни 2023г.) излизат прекалено много статии срещу лицата, за които Банков говори, което означава, че Гешев е намерил начин (не чрез Банков) да публикува желаното от него.

Посоченото кореспондира и с показанията на Любена Павлова, която заявява, че интервюто ѝ в АКФ е било организирано именно от Иван Гешев. В тази връзка пък Илиана Кирилова заявява, че когато АКФ излезли с информация срещу Петьо Петров в края на месец май 2023г., тя имала среща с Иван Гешев и му казала, че това било негова работа. Гешев казал, че бил „взел нещата в свои ръце“ и че се наложило да бяга от охраната си, за да се среща с Любена, при което ѝ казал, че била малко прекалила (нито Любена, нито Гешев съобщават за такава среща, но Любена споменава, че Гешев ѝ е звънял по телефона през приложения; т.е.вероятно е Гешев леко да е хиперболизирал при разговора си с Кирилова).

Намесата на Гешев по делото срещу Петьо Петров се вижда и от „привикването“ на Невена Зартова в кабинета му непосредствено преди самосезирането на СРП, образуване на делото и акцията на СРП (това ще бъде разгледано след малко). Това косвено подкрепя показанията на св.Банков.

Допълнителни доказателства за намеса на Иван Гешев в производството са предприетите действия по държане на производството далеч от компетентната СГП. В тази връзка СГП била уведомена от ВСС за възможни нередности по делото, наблюдавано от СРП. Когато СГП изисквала делото от СРП с писмо, постъпило в районната прокуратура на 05.06.2023г., Невена Зартова незабавно отишла при Иван Гешев и го уведомила, а той от своя страна разпоредил (изключително настоятелно и с викове) на заместника си Пламена Цветанова да каже на прокурор от ВКП да изиска делото за запознаване. За посоченото доказателство са показанията на Пламена Цветанова и документацията по самото дело (от която се вижда движението му, както и как, и кога постъпват различните писма). Пламена Цветанова видяла и Невена Зартова да излиза от кабинета на Гешев на 05.06.2023г. непосредствено преди да получи указания от главния прокурор. СГП напълно кредитира показанията на Пламена Цветанова, тъй като същите са последователни, подробни и точни. Те кореспондират с останалия доказателствен материал и още веднъж показват ангажираността на главния прокурор Гешев с производството срещу Петьо Петров.

Друго доказателство за намеса на Иван Гешев по делото са показанията на Ваня Стефанова (които се кредитират изцяло). На 30.05.2023г. (денят след претърсванията в дома на Петьо Петров) с Ваня Стефанова се свързала Габриела Ненкова и ѝ казала, че главният

прокурор искал от нея да окаже „пълнен съпорт“ на САП, която щяла да надзирава производството. За наличието на телефонни разговори са представени доказателства. По-късно същия ден била проведена среща при главния прокурор Гешев, на която било обсъждано и това дело срещу Петьо Петров. За това свидетелства и прок.Граматикив от ВКП.

Тук интересен момент е, че прок.Граматикив твърди, че когато направил коментар, че това дело не е за районната прокуратура, бил помолен от Иван Гешев да напусне кабинета му. Посоченото показва, че доста на брой хора са обърнали внимание, че делото не е за СРП (както по-горе става ясно и от показанията на Стефчо Банков; а видно от книгата по делото впоследствие ВКП са го изпратили директно на СГП, а не са го върнали на СРП).

Предвид изложеното е видно, че показанията на св.Банков се потвърждават от много различни и независими един от друг източници, което ги прави достоверни.

За обстоятелството, че на 29.05.2023г., малко преди 08,00ч., прок.Невена Зартова е посетила кабинета на Иван Гешев, са налични записи от камерите за видеонаблюдение в Съдебната палата, справка на КПКОНПИ с резултати от ОИМ, както и идентификационна експертиза. Самата прок.Зартова, а и Иван Гешев не отричат подобна среща. Отрича се обаче да са коментирали бъдещата акция срещу Петьо Петров и въобще самосезирането на СРП и образуването на делото. Фактът е, че малко след срещата си с главния прокурор Гешев Невена Зартова самосезира СРП.

Посоченото е още един показател за намеса на Иван Гешев при образуването на производството.

По делото са налични материалите, въз основа на които СРП в лицето на прок.Зартова се е самосезирала. От нейните показания, от показанията на служителите в СРП Христина Ботева и Дияна Колева, както и от отразяванията в УИС, се установява, че самосезирането е от прок.Невена Зартова. Именно прок.Зартова е разпоредила устно да се даде входящ номер на материалите, респективно да се заведе преписка в СРП, както и тази преписка да бъде разпределена на отдел „Специализиран“ при СРП, за който отдел отговаряла само прок.Зартова. Може да се отбележи, че показанията на прок.Зартова в тази насока са уклончиви и избягват директен отговор, но в крайна сметка установяват това, което е необходимо.

Прави впечатление начина на самосезиране – без каквато и да било мотивировка или писмен акт. Впоследствие отново без писмен акт и без мотиви случаят е разпределен по устни указания на отдела, за който отговаряла лично прок.Зартова.

По-нататък се установява, че прок.Зартова устно е разпоредила и да бъде определен екип от наблюдаващи прокурори. От протоколите за случайно разпределение е видно, че първият наблюдаващ прокурор е определен в 09,12ч., а вторият е определен в 09,16ч. Този избор е заличен поради отпуск на избрания прокурор, поради което реално е бил проведен втори избор за втори наблюдаващ прокурор в 10,45ч. Това обаче не променя факта, че разпореждането за сформирание на екип е било дадено незабавно и изначално. Тук е мястото да се отбележи, че обикновено екип се иска от титулярния наблюдаващ прокурор с изричен писмен акт, което в случая не е било налице. Липсва и изричен писмен мотивиран акт на самата прок.Зартова, която да обясни кое е налагало незабавното сформирание на екип, а и за включването в него впоследствие на още двама прокурори.

Тези обстоятелства говорят за спешния характер на делото и вниманието, което му се отделя, което потвърждава сериозният интерес към него на главния прокурор Иван Гешев.

Първоначалните лъжливи показания на свидетели (същинската манипулация на делото):

За описаната фактическа обстановка по отношение първоначалните показания на св.Любена Павлова по делото основният доказателствен източник са нейните собствени показания пред СГП и КПК. Вече бе обосновано защо първоначалните показания на

свидетелката се приемат за недостоверни. Сега се налага анализ защо СГП приема съответната част от новите показания на свидетелката за достоверни.

Преди всичко СГП разяснява, че отчита наличието на евентуална склонност у свидетелката да се хареса на прокуратурата. До скоро тя бе обвиняема заедно с бившия си съпруг по дело, наблюдавано от СГП (за аферата около сем.Златанови). Свидетелката е склонна към лъжа поради факта на първоначалните лъжливи показания по делото. Същевременно до голяма степен лъжите ѝ по настоящето дело вече са били разкрити (преди пристъпването ѝ към повторен разпит), при което тя е трябвало да даде смислено обяснение за тях. Ето защо е възможно тя да изнесе информация, която не е съвсем коректна, но да е удобна за разпитващите. Поради това е по-трудно да се отсее кое точно в казаното от свидетеля е истина и кое не.

Основанията на СГП за кредитиране на част от показанията се крият в дребните детайли. Например свидетелката споменава за естеството на разговорите на Русинова и Петров, а именно, че драми около Емил Петров са били тема на обсъждане. В книгата по делото има доказателства именно за такава драма (виж по-горе). Свидетелката споменава за компрометираща информация за Гешев, каквато е намерена сред книгата в дома на Петьо Петров (виж по-горе). Свидетелката споменава за кореспонденция между Гешев и Петров, а съответни доказателства са намерени – писмото/отчет, папки с логото на главен прокурор, други свидетелски показания.

Св.Павлова показва телефона си, при което бе протоколирано наличието на разговори и кореспонденция в съответния период с конкретно лице. Това потвърждава изнесеното от свидетелката за инициране на контакт с нея.

Показанията на св.Павлова кореспондират с тези на св.Банков в насока, че са били търсени свидетели по делото. Ето защо е достоверно заявеното от нея, че с нея са се свързали и са били искани определени неща (да свидетелства по определен начин). В този ред на мисли останалите първоначални свидетели, в частност Велимир Атанасов, Димитър Спасов и Лидия Топузова също обясняват как е бил осъществен контакт с тях и как е искано да свидетелстват.

При липсата на адекватна начална информация за извършено престъпление не е ясно как са били установени свидетелите, което означава, че е имало някаква предварителна организация. Това показва, че заявеното пред СГП и КПК от първоначалните свидетели е достоверно.

Показанията на Илиана Кирилова в насока, че Гешев ѝ е споделял, че е бягал от охраната си, за да се среща с Павлова и да ѝ каже, че била прекалила в интервюто си пред АКФ, също е признак, че със свидетелката е бил осъществен предварителен контакт и дори, че ѝ е било разяснено какво трябва да говори, а тя пък даже е „прекалила“.

Начинът, по който свидетелката е била мотивирана да лъже, е достоверен. Изяснено е, че бившите съпрузи са имали спор за детето си, че същото е било взето от Петров и че е върнато на Павлова по време на делото. За това са подавани жалби. Това показва, че тази тема е била важна за свидетелката и е логично именно по този начин тя да бъде приобщена към каузата.

Достоверни са и твърденията за намеса на Мартин Божанов за това какви следва да бъдат показанията на свидетелката. Интересът на Божанов към делото се потвърждава както от казаното от Велимир Атанасов, така и от останалите доказателства по делото (коментирани по-горе) – че не е доволен от действията на прокуратурата срещу него и щял да предприеме съответни действия (очевидно с атака на магистрати).

Логични са и другите заявени от свидетелката обстоятелства, а именно колко страшно щяло да стане за нея, ако Гешев паднел, как Петьо щял да се разправи с нея, как щели да я арестуват и т.н. Подобно всяване на разделение и страх, чрез манипулативно и изопачено предаване на информация, се явява основен прием на бившия главен прокурор Гешев. Доказателствата сочат, че по идентичен начин е действано с Велимир Атанасов и дори Мартин Божанов (и двамата са плашени с дела, колко страшно щяло да бъде, как ще ги арестуват незабавно и прочие, за да изпълняват исканото от Гешев). Доказателства сочат, че подобна

изкривена и некоректна информация е била предавана и към магистрати, но това не следва да бъде коментирано тук по-подробно.

Свидетелката подробно обяснява как е придадена публичност на твърденията ѝ, а това отново е изключително характерен маниер за Иван Гешев. В тази връзка се обръща внимание на писмото-отчет до Петьо Петров, твърденията на Стефчо Банков за пускане на всевъзможни статии и тези на Кирилова, че Гешев е замесен в интервюто на Павлова пред АКФ. Именно при интервюто пред АКФ изпъква забележителната склонност към манипулация на Иван Гешев. Защо точно пред АКФ е трябвало да бъде дадено това интервю? Отговорът е лесен – защото Петьо Петров е бил тяхна тема на изследване от години и много лесно биха проявили интерес. В допълнение с твърденията за „сериозна корупция“ в съдебната система, примамката за АКФ не се е нуждала от нищо повече. Собствените им пристрастия, субективни изкривявания и липса на реален опит в разследването и доказването на корупция (по категоричен и безспорен начин пред съд), биха снизили вниманието им за евентуална недостоверност на изнесеното. Важно е било да се даде публичност на лъжливите твърдения, при което некоректните интерпретации ще бъдат направени от някой друг. Но не само – трябвало е да се наблегне на това, че Иван Гешев не е имал нищо общо с Петьо Петров, като собствените „грехове“ бъдат прехвърлени на други лица (за които ще остане да доказват, че „нямат сестра“). Видно е как в случая е даден превес на АКФ пред прокуратурата, доколкото първо там е трябвало да се дадат изнесат неверните твърдения, а едва после пред прокуратурата. Важна е била публичността и дезинформацията, а не събирането на реални доказателства. В тази връзка отново се обръща внимание на показанията на Стефчо Банков, който заявява, че от него е било искано да търси свидетели по делото, защото „нямало доказателства“. Липсата на доказателства в случая е очевидна, което показва и че юридическите аргументи не биха свършили работа на Иван Гешев. Ето защо е било толкова важно случаят да бъде раздухан предварително и максимално от медиите.

Следва да се спомене и че разпитът на Любена Павлова бе проведен в сравнително спокойна за нея самата обстановка – не по време на бременността ѝ или непосредствено след раждането на новото ѝ дете. Обстановката в страната до голяма степен бе нормализирана, респ.отсъстваше сериозен обществен натиск (което пречи на работата) и спешност. Същевременно към самата Павлова не е имало очаквания или натиск от страна на разпитващите, което личи и от изложението ѝ – тя сама започва да разказва за контакти на Иван Гешев с Петьо Петров и прочие. Свидетелят бе оставен да говори свободно като едва при необходимост бяха задавани въпроси, обикновено уточняващи. Самият разпит е просторен на над 10стр. (шрифт 12). По време на разпита не се забелязваха признаци за прикриване на информация, нежелание за отговори или увъртане. Свидетелят често даваше своя интерпретация на събитията. Посочените неща са признак на желание за съдействие.

Предвид изложеното СГП оценява като достоверни показанията на св.Павлова в частта им за това как се е стигнало до депозирането на първоначалните ѝ показания пред СРП.

По отношение първоначалните показания на св.Велимир Атанасов ситуацията е почти идентична. Свидетелят е бил в недобри отношения с Петьо Петров и това е било използвано (Атанасов бил адвокат на Любена Павлова, при бракораздното ѝ дело с Петьо Петров). Същевременно В.Атанасов е бил близък на Мартин Божанов (двамата са били съдружници, Атанасов е бил адвокат на Божанов и негови приближени), а и на Иван Гешев (познават се отдавна, Атанасов е свързан с бащата на Гешев около случая „Жоси“), което го прави потенциално средство за целите им. От друга страна Велимир Атанасов е бил близък и с Невена Зартова (например двамата с Божанов са присъствали на коледно парти на СРП, при което са седели на масата на Зартова), която също е ангажирана нетипично с делото срещу Петьо Петров. Ето защо е изяснено защо точно Велимир Атанасов се появява като свидетел при реалната липса на такива. Очевидно е трябвало да се действа спешно (виж показанията на Стефчо Банков), което е налагало използване на всички ресурси на разположение.

Тук е мястото да се отбележи, че доколкото СГП разследва дейността на Мартин Божанов и кръга около него, е очевидно, че Велимир Атанасов също е проверяван за съпричастност към евентуална престъпна дейност. Това показва, че е много лесно на свидетеля да бъдат съобщени полуистини в тази насока – как ще им се спретнат дела, как ще бъдат арестувани едва ли не без доказателства и прочие.

Ето защо е достоверно изнесеното от свидетеля за начина на въздействие спрямо него. Отново се забелязва всяване на страх у свидетеля като метод на въздействие, за да изпълни определено поръчение. Това кореспондира с показанията на св.Павлова.

Достоверно е изнесеното от свидетеля за намеса на Божанов при депозирането на лъжливи показания. Този способ на действие по манипулиране на съдебната система чрез фалшиви доказателства очевидно е бил характерен за Божанов (установени са няколко случая по делото срещу Божанов в тази насока – лъжесвидетели, неверни експертизи, неистинни документи).

Отчита се наличие на евентуален мотив у свидетеля да прехвърли цялата вина към убития Мартин Божанов като negliжира своето участие при депозирането на първоначалните си лъжливи показания, но като цяло показанията му са достоверни, тъй като кореспондират с останалия доказателствен материал. Забелязва се и склонност у свидетеля да споделя само минимална информация (буквално такава, без която не може да мине).

В тази връзка свидетелят заявява как бил получил заплашително писмо, сякаш от Петьо Петров, с което бил заплашван с делото, водено срещу Божанов и част от прокурорите, наблюдаващи това дело (за това е водена преписка в прокуратурата). Божанов знаел за това писмо, което поставя въпроса за истинския му автор, още повече предвид насочеността му за дискредитиране на магистрати (показателно за определени прийоми на действие на определена група). Резонно възниква съмнение за истинските измерения на подготвяните атаки срещу магистрати и участието и ролята на всички замесени в тях лица.

39

По отношение първоначалните показания на св.Лидия Топузова също се забелязват признаци за манипулацията им. Пред СГП и КПК свидетелката потвърждава, че е виждала Сарафов и Русинова в „Осемте джуджета“. Сарафов винаги сядал на външните маси със семейството си или колеги, а веднъж бил влязъл в стаичката при Петров. Русинова също посещавала няколко пъти заведението като се качвала на втория етаж, а Петьо Петров отивал за малко при нея. Свидетелката отрича да е виждала предаване на документи между магистратите и Петров или да са говорили на служебни теми. Свидетелката отрича да е виждала Димитър Франтишек в заведението.

Важен факт е, че в показанията си пред СГП и КПК свидетелката изнася подробна информация за посещения на Невена Зартова и Иван Гешев в „Осемте джуджета“, която не е била спомената в първия ѝ разпит. На въпроса на какво се дължи това разминаване свидетелката отговаря, че първоначалният ѝ разпит преминал като задаване на въпроси, предполагащи отговори да и не, при това предварително записани. Свидетелката заявява, че дори нямало как да определи случилото се пред СРП като разпит и не това била представата ѝ за разпит до този момент.

СГП дава вяра на показанията на свидетелката, събрани непосредствено от прокурор при СГП и разследващ инспектор от КПК. На първо място при всички положения разпитът е проведен качествено – важните въпроси към свидетелката са изрично записани и не предполагат затворен отговор. Свидетелят бе приканен самостоятелно да изложи това, което непосредствено е възприел. Уточняващи и контролни въпроси са задавани впоследствие. В тази връзка въпросите за начина на провеждането на разпита пред СРП бяха поставени в самия край на разпита, за да се изяснят противоречията. Разпитът е подробен на почти 5 страници. Същевременно поведението на свидетелката по време на разпита беше коректно. Същата отговаряше подробно с необходимата конкретика. Където се налагаше внасяше яснота.

Поведението ѝ бе кооперативно и нямаше признаци за прикриване на информация или изнасяне на неистина.

За разлика – разпитът, проведен пред СРП, е повърхностен, съдържащ общи изявления без особена конкретика. Личи липсата на задаване на уточняващи и контролни въпроси. Това прави достоверни показанията на свидетелката пред СГП и КПК, че прокурорът от СРП е отишъл с предварително записани въпроси и отговори. В тази връзка буди недоумение това, че свидетелката е била взета с кола на прокуратурата и че прокурорът е отишъл да я разпитва в дома на майка ѝ – абсолютен прецедент! Единственото резонно обяснение е, че колегата е бързал изключително много, което между впрочем внася яснота и за начина на провеждане на разпита. Не на последно място се обръща внимание и на останалите манипулации по това дело, което допълнително потвърждава изложеното от свидетеля пред СГП. Първоначално делото е целяло събирането на компрометираща информация за определени хора, което обяснява фигурирането им в първоначалния разпит, при което действията им са били поукрасени.

По отношение първоначалните показания на Димитър Спасов:

Свидетелят се отрече от тях пред прокурор при СГП и инспектор от КПК. Спасов твърди, че първоначалните му показания са били депозираны под давлением на Невена Зартова, която била пред кабинета на прок.Сулев преди самия разпит. Зартова била казала на свидетеля, че Бойко Рашков му пращал послание, съгласно което свидетелят трябвало да опетни имената на Борислав Сарафов, Илиана Кирилова и Емил Петров. Свидетелят посочва, че от години прокуратурата водела дела срещу него. МВР, по времето на Бойко Рашков, било отнело лиценза на охранителната му фирма (впоследствие ВАС приел действията на МВР за незаконни и върнал лиценза). Това уплашило свидетеля и при разпита пред прок.Сулев той каза неща, които му били известни от медиите. Свидетелят заявил как Сарафов, Кирилова и Емил Петров посещавали „Осемте джуджета“.

Пред СГП и КПК свидетелят заявява, че не знае нищо за контакти на Петьо Петров с магистрати. Имало период от време, когато свидетелят осъществявал охрана на заведението (чрез фирмата си), поради което го посещавал веднъж два пъти седмично, но не е забелязвал какво се случва вътре и кой го е посещавал. На свидетеля не е бил предоставян достъп до камерите за видеонаблюдение в заведението и не знае кой е отговарял за тях. В първоначалния си разпит бил предположил, че това е Кристиан Христов, защото го бил виждал често зад бара.

Прави впечатление, че свидетелят съобщава неточна информация пред СГП. Той твърди, че с него се е свързал прок.Сулев, както и че този прокурор го е разпитал първия път. От протокола за разпит е видно, обаче, че разпитът е бил проведен от прок.Видов. Спасов твърди, че не е имало никой друг в стаята, поради което не става ясно как прок.Сулев може да се е свързал с него. Факт е, че прок.Сулев е разпитал Спасов, но по друго дело в близък период от време и свидетелят може да се обърка. Но това е сигнал за СГП, че информацията, изнасяна от свидетеля е неточна, което е показател за качеството ѝ.

СГП не кредитира показанията на свидетеля, дадени пред прокурор при СРП. Същите са житейски нелогични и не кореспондират с останалия доказателствения материал. Към това следва да се отчетат и доказателствата за манипулиране на процеса. В първоначалния разпит свидетелят е заявил неща, които няма как да отговарят на истината – например, че бил видял (от 10-15м.) подписи и печати на прокуратурата върху постановления, предавани на Петьо Петров. Дори и от 1-2м. няма как да се различи на кого точно е печатът върху даден документ. Нелогично е и предаването на документи да се случва на отворени врати, така че посетители на заведението да могат да виждат случващото се. Свидетелят е съобщил удобна информация, за да избегне проблеми с прокуратурата.

Поради посочената по-горе неточност в показанията на свидетеля СГП е критична и към достоверността на показанията, дадени пред СГП. Приема се, че този свидетел не е видял или възприел каквото и да било и в тази част показанията му се кредитират. Но у свидетеля липсва спомен за някои детайли (в частност кой прокурор го е разпитвал), а това означава и че

свидетелят по принцип не е склонен да обръща внимание на неща, които не го засягат пряко – каквито биха били посещения на магистрати при Петьо Петров. Поради тази причина и СГП не приема за достоверни показанията на свидетеля за намеса на Невена Зартова при формирането на първоначалните му лъжливи показания. Макар и да има доказателства за намеса на Невена Зартова в производството, няма как само на базата на едни свидетелски показания (при това на свидетел, който признава, че е лъгал) да се възприеме съответна фактическа обстановка. СГП приема, че свидетелят се е ориентирал в ситуацията и е бил насочен от въпросите на разпитващия го прокурор. При вече налична информация в медиите за разразяващия се скандал, както и от предходна информация в различни статии, свидетелят е имал възможност да разбере за какво трябва да говори и без някой да го мотивира изрично за това. Именно поради това СГП не може да изведе с категоричност дали е имало намеса от конкретно лица за депозиране на първоначалните лъжливи показания на свидетеля.

Може да бъде отбелязан интересен детайл в показанията на свидетеля Спасов пред СГП (за който няма причина да бъде отхвърлен като недостоверен), а именно, че е бил свидетел на негодувание у Петьо Петров (който бил „бесен“), предизвикано от това, че някой от Бърд му бил поискал „такса спокойствие“. Тази информация е интересна по отношение на това как действат определени медии и какви цели преследват.

ПРАВЕН АНАЛИЗ:

За да обоснове по максимално ясен начин произнасянето си, се налага СГП да разясни някои базисни правни постановки.

Една от тези базови правни постановки е как се образува досъдебно производство.

Досъдебно производство може да се образува при наличие на законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. Законният повод следва да има обективни измерения (т.е. да има ясен източник и да не представлява единствено субективни оценки, притеснения или внушения), както и да описва престъпление (не просто административно или дисциплинарно нарушение). С други думи – не всяко съобщение или писмо до прокуратурата ще покрие признаците на законен повод. Случващото се в последно време показва, че масово не се разбира (дори от юристи) каква е същината на законния повод.

В настоящия случай, предметът на делото е евентуална корупционна дейност. Основните корупционни текстове, с които се работи са тези по чл.282 от НК и чл.301 и сл.от НК. Неслучайно тези престъпления се родово подсъдни на окръжно ниво, а за съществена част от тях е налице и специална компетентност на СГП. За разследването на такива престъпления се изискват повече практически опит и правни познания, по-специална подготовка и съответен подход. При корупционните престъпления се изследва поведение на субект, който по правило е с по-висока интелектуална и професионална подготовка от обичайното. Същевременно проверката или разследването се насочва срещу публични лица, при което всяко изтичане на информация може както да затрудни производството, така и да засегне неоснователно правната сфера на лицето (например като се урони престижа му или се постави под въпрос почитеността му). Това показва, че следва да има достатъчно сериозни основания, за да могат правоохранителните органи да се задействат.

В тази връзка например бланкетното несъгласие с магистратски акт не може да се приеме за законен повод за извършено престъпление (в тези случаи твърдението формално е за наличие на общо престъпление по служба по чл.282 от НК). На същата плоскост лежат и твърдения от рода на „ако не е взел подкуп, съдията няма как да реши делото срещу мен“ – няма значение, че съответното дело е преминало през всички възможни инстанции (уточнява се, че такива сигнали постъпват ежедневно в прокуратурата като само един прокурор от съответния сектор се произнася по около сто явно необосновани сигнала годишно; за статистиката това ще означава, че прокуратурата е разглеждала преписка срещу магистрат – подчертава се – няколко стотици всяка една година, повечето от които касаят съдии). Също така всякакви общи изявления, постулати и коментари в медии, вестници или из виртуалното

пространство, няма как да бъдат приети за законен повод за образуване на досъдебно производство.

За да се обоснове наличието на информация за извършено престъпление, следва да има някакви обективни находки – в противен случай се касае само за внушения, субективни оценки или некоректни предположения. Такива обективни находки биха могли да бъдат произнасяне по определен начин, независимо от наличното по делото (т.е. изключително грубо изопачаване на фактите, доказателствата, житейската логика или правните норми) или заинтересованост от изхода на делото (например магистратът е свързан или се е разбрал с някое от замесените лица). Съответно за тези неща следва да има някакво сериозно доказателство – свидетел, някакъв запис, снимки, кореспонденция, документ. Някакви данни за получен подкуп може да е наличие на конкретна информация (в това число например и в социалните мрежи) за стандарт на живот, надвишаващ доходите на лицето. В тези хипотези действията или бездействията на магистрата ще обосноват очевидна невъзможност те да се дължат на непредпазливост или пък да представляват обикновено нарушение на процесуалния или материалния закон.

За да се започне наказателно преследване по повод действия по служба на магистрат следва да се навеждат достатъчно данни, че действията на съответния магистрат са незаконосъобразни и при това тази незаконност не произтича от незнание на закона, погрешни интерпретации или анализ на доказателства или правни норми, а представлява недобросъвестно и преднамерено умишлено нарушаване/неизпълнение на служебните задължения (при което ще е налице произвол и превратно упражняване на правомощия).

Ето защо необходимо условие, за да бъде задействана прокуратурата, е да бъде налице адекватна информация за извършено престъпление (т.е. да е налице годеен законен повод). При изпълнение на това условие прокуратурата може да постанови извършването на предварителна проверка, за да се придобие конкретна информация, от която да може да се изведе какво, кога, къде, от кого, как и защо е било извършено.

В тази връзка например всяко съобщение на конкретно лице, в което се твърди, че от него е бил поискан подкуп, ще бъде проверено, тъй като се изнася информация за конкретно престъпление. Друг е въпросът дали ще бъдат събрани достатъчно данни за такова и дали въобще е възможно да бъдат събрани такива (това ще бъде разгледано подробно по-надолу). Ако не се съберат достатъчно данни за извършено престъпление, то се отказва образуването на досъдебно производство. В този случай се преустановява намесата в правната сфера на дадено лице и същата не бива засягана по по-съществен начин, а именно чрез разследване и използване на всички способности и средства на НПК.

Видно е как има различни етапи на действие, при което постепенно се събира и проверява информация за извършено престъпление. Започва се от по-далече и малко по-малко се изследва все по-задълбочено конкретния случай. Ако в даден момент се установи, че престъпление не е било извършено, би следвало и да се преустановят по-нататъшни проверовъчни действия. Намесата на прокуратурата следва да е обоснована и пропорционална, в противен случай биха се засегнали неоснователно правата на гражданите, а за това се носи отговорност.

Друг важен въпрос, който следва да бъде разяснен, е спецификата на разследването на корупционни престъпления.

Както бе посочено по-горе, основните корупционни текстове, с които се работи (в това число и в настоящия случай) са тези по чл.282 от НК и чл.301 и сл.от НК. Тези престъпления са в отношение на общо към специално. Общото престъпление по служба би било налице дотолкова, доколкото не е налице специално такова, обикновено от раздела за подкуп.

Подкупът е изключително особено престъпление, което се разследва трудно и трябва да се внимава изключително много за злоупотреби и желание за zlepоставяне.

Подкупът попада в категорията на т.нар. „щастливи престъпления“, тъй като при успешно „договаряне“ всички страни са доволни и течът на информация е изключен.

Същевременно подкупът е престъпление, което се случва на „четири очи“ и няма излишни свидетели на престъпната дейност. Всяка от страните се стреми към запазване на конфиденциалност, тъй като всеки върши престъпление. В тази връзка записването на случващото се от някоя от страните е рядко срещано и житейски нелогично, тъй като би било създадено доказателство за собствено неправомерно поведение (такова действие все пак може да бъде предприето за „застраховане“ от бъдещи насрещни действия или просто за изнудване, при което загубите за длъжностното лице биха били по-големи). Уличаващ запис по-скоро би било склонно да направи трето, странично за случващото се лице. Остава се настрана как замесените лица биха допуснали подобно нещо. Резонен би бил и въпросът защо такова трето лице не би съобщило на държавните органи за случващото се.

Всъщност почти няма реална възможност престъпление от раздела подкуп да се докаже само чрез свидетелски показания. Дори справедливостта изисква това. Всеки може да твърди, че е дал подкуп на някого, когото дори не е виждал и да доведе няколко свързани със себе си свидетели, които да „потвърдят“ твърденията му (например полицаи спират за проверка автомобил с четири лица в него, които започват да твърдят как им е поискан подкуп). Така може да бъде дискредитирано едва ли не всяко длъжностно лице. Това е недопустимо. Точно за това при подкупа е изключително важно да бъдат проследени и установени парите (облагата). Обикновено това става чрез използване на СРС, което обаче изисква своевременна жалба до прокуратура или полиция. Друг вариант е например даващият подкупа да снима сам парите (или ако може да запомни номерата им), които впоследствие да бъдат намерени у приелия подкупа. Видно е обаче как отново се изисква своевременно уведомяване на властите (при което приложим ще бъде чл.30б от НК).

Същевременно трябва да се докаже за какво точно е била предадена облагата – дали за собствено действие по служба (и какво точно), дали за да се въздейства на някой друг (при което пък ще следва да се докаже и дали лицето е имало възможност за влияние или се касае за измама). Ако не е изяснено за какво точно са предадени парите, обвинението няма как да издържи в съда.

Тъй като много често предаването/приемането на облага не може да бъде доказано, органите на разследването се насочват към доказване на общото престъпление по служба, а именно това по чл.282 от НК. Доказването му е не много по-леко, а често е и по-трудно, защото трябва да се докаже наличие на специална цел.

Изложеното може да покаже, че на практика без своевременното съдействие на лицето, от което се иска подкуп или на лице, узнало по някакъв начин за случващото се, няма как да се разкрие това престъпление. Положението е такова, че без достатъчно морални и етични качества у гражданите няма абсолютно никакъв начин да бъде преборена корупцията, независимо от издиганите лозунги и гръмките заявления на някои лица.

В този ред на мисли би било добре да се изясни и какво точно означава корупция. Корупция, преведено от латински представлява покваряване, развращаване, разваляне. Приема се, че корупцията представлява злоупотреба с обществена служба за облагодетелстване на конкретното длъжностно лице или негови близки. По друг начин казано корупцията би била налице при съзнателно постъпване по неправилен начин. Въпросът е, че покварата не е типична само за длъжностните лица. Тези които дават подкупа също отговарят реално за корупционно престъпление. Покварата и развалата, постъпването по неправилен начин и съзнателният избор на злото пред доброто, могат да бъдат характерни за всеки един човек. Няма как едно длъжностно лице да получи подкуп, ако някой гражданин не му даде такъв. Ако обществото като цяло има нетърпимост към покварата, няма как да има и корупция. Ако в едно общество голяма част от хората разчитат на дребна тарикатщина, за да постигнат предимство пред останалите (за получаване на финансиране, за класиране в детски градини и училища, за избягване на отговорност и прочие), то корупцията ще процъфтява. Докато всеки един член на обществото не се научи да поема отговорност за действията си, да зачита интересите на останалите и да постъпва така, както е редно, корупцията ще съществува. Тъй като подобна

идеална среда е непостижима, то е ясно, че корупцията винаги ще има. Ето защо целта реално е същата да бъде ограничена в разумни граници. Такива разумни граници (съгласно изследвания на ФБР) се приемат за до 2%. При такива условия едно общество може да просперира. Изводът е, че борбата с корупцията не следва да се води само на фронта на наказателното право, а и на този на етиката и морала, за да бъдат изградени съответни ценности в обществото. Няма как, ако в едно общество се поощряват пороци и поквара, а лъжата и манипулацията е навсякъде, същото да бъде здраво и некорумпирано.

Може да бъде посочено и че по правило корупцията е характерна не толкова за съдебната, а за останалите власти и именно това е една от причините за съществуването на съдебната власт – да контролира останалите. Една неработеща съдебна система на първо място ще означава, че няма да бъде потърсена отговорност на никой във властта. Това поставя интересен въпрос кой има полза от неработеща прокуратура (и съдебна система като цяло) в областта на корупцията и кой цели овладяването ѝ. Дали останалите власти ще дадат достатъчно инструменти на съдебната власт за борба с корупцията, при положение, че основната мишена биха били самите те?

Стигаме до третия важен въпрос, който следва да бъде предварително разяснен, а именно пред какви трудности и усложнения са изправени органите на досъдебното производство при доказването на корупционни престъпления.

На първо място вече бе изяснено, че е задължително съдействието на гражданите. Ако няма съобщение за конкретно извършено престъпление, няма как прокуратурата да се задейства. В България се наблюдава нежелание да се свидетелства – „ако може да бъде свършена работата, ама мен да не ме замесват“. Съдебната система не работи така.

На второ място това съобщение следва да е своевременно подадено. Реално е почти невъзможно да се докаже получаването на подкуп преди пет години. Несвоевременното подаване на сигнал обикновено не е признак на събудила се съвест. В такива случаи обикновено не се цели разкриване на корупционно поведение, а нещо друго като злепоставяне или отъмщение. Несвоевременното подаване на сигнал до прокуратурата често изключва по обективен начин възможността за събиране на доказателства (няма как да бъдат приложени СРС за приключила преди години престъпна дейност; няма как да бъде изискана информация по ЗЕС или друга защитена от закона информация; няма как да бъдат набавени веществени доказателства).

На трето място следва да се прецени достоверността на информацията. Ако същата е несвоеременно подадена, ако лицата са в конфликт или са конкуренти, ако е налице личен мотив за облагодетелстване, то това би снижило достоверността на информацията. Тази преценка следва да се извършва към всеки един момент от досъдебното производство – както при започване на проверка, така и при образуването на досъдебно производство и накрая при повдигането на обвинение и внасяне на обвинителен акт в съда.

Четвърто – при разследването на корупционни престъпления е от съществено значение запазване в тайна на производството. Всякакви изтичане на информация неминуемо ще попречи да се разкрие обективната истина. Няма как да се приеме за адекватно разследването лице да разбере веднага за производството срещу него. По този начин разследваните лица могат да прекъснат контакти, да укрият или унищожат доказателства или да предприемат други действия по прикриване на престъпната схема (в това число и манипулиране на свидетелски показания). Ето защо публичността е признак за нередност и преследване на друга цел.

Пето – трябва да се разясни на обществото, че в българската правна доктрина (и не само), за да бъде осъдено едно лице е необходимо да бъдат събрани категорични доказателства за виновността му. Това означава да бъдат изключени по несъмнен начин всички останали следствени версии за случилото се. И най-малкото съмнение за невинността на лицето би довело до оправдателна присъда. В някои правни системи, например тази на САЩ, е достатъчно наличието на обстоятелства, почти изцяло идентични с тези при нашето обосноваване

предположение, че е извършено престъпление, за да бъде осъдено лицето. Видно е от съдебната ни практика, че задържането на едно лице с мярка за неотклонение „задържане под стража“ се случва много по-лесно и често, отколкото постановяването на осъдителна присъда. Прокуратурата следва да се съобразява със законите в страната и да преценява кое обвинение би издържало в съда, защото в противен се носи отговорност по ЗОДОВ.

Може да бъде отбелязано и че едно обвинение не може да почива само на информация, събрана чрез използване на специални разузнавателни средства или на показания на анонимен свидетел.

Шесто – освен изложеното в предходния абзац, законът ни е либерален спрямо разследваните лица и в друга насока, а именно относно способите за събиране на доказателства. Вече бе посочено, че за разкриването на корупционни престъпления почти винаги се налага използване на специални разузнавателни средства (СРС). Използването на такива освен, че трябва да бъде доста добре обосновано (което означава, че следва по делото вече да има конкретна и достатъчно достоверна информация), реално обхваща почти всички по-сериозни начини за събиране на информация. Наблюдението, проследяването и документирането изрично са възприети от нашата правна система за СРС. За сравнение – в САЩ същите не представляват СРС и могат да бъдат използвани от всеки един агент на ФБР при разследването. В този смисъл това позволява на служителя да наблюдава за известно време лицето, да проследи къде отива и какво прави, да изследва навигите му и с кого се среща, да направи снимки, записи, да изготви докладна/справка без каквато и да било санкция на съд или прокуратура (точно както може да бъде забелязано да се прави по американските филми). В САЩ, ако бъдат събрани доказателства за незаконна дейност, може да бъде поискано и подслушване или проникване, където вече се изисква съдебна санкция. Въпросът е, че подготвителната дейност може да продължи доста време преди използване на най-сериозните способности за разследване. В България положението не е такова. Системното следене е престъпление, а максималният срок за използване на СРС е 6м. Няма значение дали в този срок е бил постигнат резултат (освен за по-ранното преустановяване използването на СРС). Няма значение и дали със СРС се събира по-обща информация за навигите и срещите на лицето или същото се подслушва. Може да има информация, че ще бъде реализирана престъпна схема малко след шестия месец, но въпреки това използването на СРС ще трябва да бъде преустановено. Наскоро в България влезе в сила оправдателна присъда, защото съдът приема, че полицията е използвала незаконни СРС, внедрявайки полицейски служител в агитка, за която има данни, че сред нея има лица, които ще извършват безредици под претекст за „мирен“ протест. Не е ясно как съдът би разрешил използването на СРС за бъдещо несигурно събитие (още повече, ако се нарушават основни човешки права като това да протестираш мирно), което показва, че в България законът често реално не позволява каквито и да било действия по предотвратяване извършването на престъпления (впоследствие пък се оказва, че полиция и прокуратура не били направили нищо за безредиците). Няма как полицейски служител да се окаже на точното място на извършване на престъплението, ако не е внедрен, защото престъпления не се извършват пред полицията. Няма как да се извършат ефикасно оперативно-издирвателни мероприятия, ако полицейските служители нямат дори базови правомощия. Всъщност законът буквално не допуска намеса преди да бъде извършено престъплението, когато вече е прекалено късно. Хубаво е обществото да знае какви са реалните условия, при които са длъжни да работят органите на досъдебното производство преди да се издават публични присъди за бездействието им и/или от тях да бъде изисквано нещо невъзможно.

Седмо – прокуратурата ще следва да съобрази и контрира всички опити за некоректни интерпретации на обстоятелствата по делото от разследваните лица. Вярно е, че има презумпция за невиновност, но в България всички разследвани лица за корупционно поведение (а и не само) се оказват политически репресирани, жертва на провокация към подкуп или друго незаконно и некоректно отношение на органите на досъдебното производство (използвана е ирония). При това прокуратурата няма никакво право да изразява предварително становище по

обвинението и да разкрива доказателства, но няма забрана разследваните да оповестяват публично тезите си, често позовавайки се на лъжи.

На няколко пъти, съвсем неслучайно, бе споменато Решение № 189 от 03.02.2015г. на ВКС по н.д.№ 515/2014г., НК, II н.о., по което съдът постановява, че е налице провокация към подкуп от Петьо Петров. Съвсем не се твърди, че решението е неправилно – даже напротив. Въпросът, е че всички в нашата страна се явяват едва ли не жертва на провокация към подкуп. В посоченото решение на ВКС е записано изрично, че при подобно възражение на защитата прокуратурата следва да докаже по безспорен начин, че такава провокация не е налице. Това усложнява допълнително доказателствената тежест, защото в България провокацията към подкуп не просто ще бъде отчетена като смекчаващо отговорността обстоятелство, което ще доведе до намаляване на наказанието, а ще доведе до невземане предвид при постановяване на присъдата на съответните доказателства.

Това показва и друга характерна черта на нашата правна система, а именно, че е налице търпимост към изкушенията. Няма да има значение дали едно лице е склонно към корупция и дали реално е взело подкуп – щом е било провокирано, то няма да носи отговорност, просто защото доказателствата се изключват.

Посоченото внася още по-големи предизвикателства пред разследващите. Първо, по принцип даващият подкуп няма склонност да съдейства и да говори. Ако под някаква форма този човек реши да съобщи за случващото се на прокуратурата и започне документиране на събитията чрез използване на СРС, е твърде вероятно в един момент да се окаже, че лицето провокира към подкуп, защото инициативата за даване на подкупа е негова, а ако няма такава, то длъжностното лице е нямало да предприеме незаконно поведение. Де факто и де юре излиза така, че получаването на подкуп твърде често ще бъде остане ненаказано, независимо от изписаното в закона. Ако за схемата не се знае и на длъжностното лице бъде предложен подкуп, то може да си го получи без последствия. Ако за схемата се знае, но инициативата изхожда от даващия, то длъжностното лице твърде често няма да носи отговорност, защото е провокирано и не би извършило деянието, ако не е било изкушено. Ако длъжностното лице е осъществило по-активно поведение, ще се касае (и) за друга форма на изпълнително деяние. Едно пасивно поведение на длъжностното лице и буквално изчакване отсрещната страна да се сети за какво става въпрос, води до фактическото „декриминализиране“ на половината от възможните форми на изпълнителни деяния за подкуп. Но за това в обществото не се говори; по-удобно е да бъде прокламирано, че прокуратурата не работи.

Нещо повече – дори лицето, даващо подкупа да се оплаче своевременно, то към този момент ще са налице само показанията му за поискан подкуп, а те следва да бъдат проверени. Дори да бъдат използвани СРС, то ще следва да се положат усилия за установяване дали длъжностното лице има активно поведение или става жертва на провокация към подкуп. Т.е. дори длъжностното лице да е имало първоначално активно поведение, то заемането на пасивно такова впоследствие прави твърде възможно приемане на версията, че е налице провокация към подкуп.

Очевидно в нашата система е даден превес на това да не бъде допуснато несправедливо осъждане дори на едно лице. Това обаче неминуемо води до намаляване на общия брой осъдителни присъди. Всяко действие има равно по големина и противоположно по посока противодействие (трети закон на Нютон). Избягването на една опасност, води до появата и разпространението на друга. Справедливият закон би бил този, който отчита текущите потребности на обществото. Важно е членовете на това общество да осъзнават какви са текущите правила и особености на системата. В противен случай се наблюдава външно обвинително поведение, при което винаги има външен източник на проблемите, без да се дава сметка за приноса на собствените разбирания и поведение за проблема. Съдебната система единствено прилага законите такива каквито са, а не ги създава.

Не се дава оценка дали посоченото е добро или лошо – ситуацията е такава каквато е. При всички положения има обективни предпоставки за подобно изписване, тълкуване и

прилагане на закона – а именно, за да се избегнат всевъзможни злоупотреби (каквито поне предвид цитираното решение на ВКС, а и случилото се по настоящето дело, не са ни чужди). Следва да се отчитат и опитите за zlepоставяне чрез лъжливи показания, подхвърляне на пари без длъжностното лице въобще да разбере за това, извъртане на причината за даване на парите и т.н.

Особеностите на правната ни система са в пряка зависимост от разбиранията на обществото. В едно демократично общество има търпимост, но това води и до толериране и дори прокламиране на всякакви пороци. При такива условия е нормално лицемерието и лъжата също да процъфтяват, а това води до затруднения при установяване на обективната истина.

Осмо – може да бъде продължен списъкът с несъвършенства на законодателната уредба. До сега не сме били свидетели на коментар в обществото за наказуемостта на основни корупционни текстове. Дали някой е обърнал внимание, че наказанието на основния състав на общото престъпление по служба (който е най-често приложим в практиката), е този по чл.282,ал.1 от НК? Наказанието за това престъпление е до пет години лишаване от свобода, което означава, че е леко престъпление. За такива престъпления дори е недопустимо прилагането на специални разузнавателни средства. Нещо повече – недопустимо е и принудителното изземване на кореспонденция, съгласно чл.165,ал.1 от НПК. Това означава, че дори не могат да бъдат иззети телефоните и компютрите на разследваните лица, защото така или иначе кореспонденцията на тях не може да бъде ползвана. По този начин е обективно невъзможно да се докаже същината на комуникацията между лицата без някое от тях да си признае. Това усложнява допълнително доказването на умисъла и специалната цел на престъплението.

По подобен начин стои положението и с т.нар. стопански подкуп (чл.225в от НК), който също е леко престъпление – за разкриването му не могат да бъдат прилагани СРС и да се изземва кореспонденция. За обикновения гражданин ще бъде разяснено, че стопанският подкуп е все по-често приложим. Реално това е подкуп, но с различен субект. За традиционния подкуп е необходимо деецът да бъде орган на власт, лице, осъществяващо публична функция (за което всъщност няма добро легално определение и реално е почти неприложимо) или длъжностно лице от обществена организация (каквито са съсловните организации или политическите партии). По правило субектът на подкупа е свързан почти изцяло с осъществяването на властнически правомощия. Ако няма орган на власт, то няма и подкуп.

Ако се касае за дейност в търговски дружества, в това число дори държавни банки (разбира се, с изключение на БНБ, която разполага с властнически правомощия), то годен субект на подкуп (или друго престъпление по служба) няма – виж съдебната практика от 90-те години, при която са оправдани ръководни банкови служители за престъпления по чл.282 от НК.

Казано с други думи – злоупотребата с правомощия в търговски дружества (дори и да са държавни) е ненаказуема, освен ако не е довела до имуществени вреди (но не и пропуснати ползи, а в много случаи се касае именно за това) и/или разпиляване на имущество (при което може да се обсъжда безстопанственост или сключване на неизгодна сделка). Също така би бил приложим и стопанският подкуп, ако длъжностното лице в търговско дружество е получило наследваща се облага.

Някой може да попита защо се обсъждат търговските дружества. Отговорът е, че понастоящем всички болници са търговски дружества, независимо дали са държавни или не. Някои министерства формират като дъщерни редица търговски дружества, които се занимават с финансовите въпроси – закупуване или продаване на имущество, дори възлагане на обществени поръчки и прочие. По този начин се оказва така, че вместо орган на власт към съответното министерство да извършва определени правни действия и да носи потенциалната възможност за наказателна отговорност по чл.282 или чл.301 и сл. от НК, правомощията се оказват в граждански лица, за които тези текстове са неприложими. Отговорността на такива граждански длъжностни лице би била за стопански подкуп, ако са поискали или приели наследваща се

облага, за да извършат или не нещо от тяхна компетентност. Стопанският подкуп е леко престъпление, което реално няма как да се разследва ефективно предвид невъзможността за ползване на СРС и изземване на кореспонденция. Единственият екзотичен начин да се докаже извършването на това престъпление е лицето, от което се иска стопанския подкуп да съобщи на властта за случващото се, да предаде облагата на получаващия подкуп като запомни и възпроизведе точно индивидуализиращите я белези и разбира се да предаде доброволно водената кореспонденция. Ето защо стопанския подкуп в този му вид е „мъртъв“ текст.

Прокуратурата е длъжна да се съобразява с действащото законодателство, поради което много често липсва инструментариум, чрез който да се докаже наличието на корупционни действия.

Посочването на несъвършенствата в законодателната уредба може да продължи и именно в нейното коригиране следва да се състои т.нар. съдебна реформа. Друг е въпросът дали на прокуратурата ще бъдат дадени някога необходимите инструменти за разкриване на корупционни престъпления.

Девето – друго усложнение, пред което са изправени органите на разследването при разкриването на корупционни престъпления е свързан с особеностите на текущия времеви период и съпътстващото го развитие на технологиите. Ако в миналото е било достатъчно да се подслушва даден телефон, за да се разбере естеството на разговора между две лица, то в днешно време това вече не дава почти никакви резултати. Почти всеки използва мобилни приложения при комуникация, които криптират информацията. Поради това специалните разузнавателни средства рядко дават резултат, дори и да бъде разрешено използването им. Най-много да бъде установено, че лицата са ползвали интернет по едно и също време, което само по себе си нищо не означава. Поради това разследващите трябва да бъдат много по-изобретателни, за да успеят да съберат достатъчно доказателства за повдигане и защита на едно обвинение.

Прокуратурата е тази, която трябва от нулата да изгради едно дело, за да може да се разкрие обективната истина. Съдът само проверява, анализира и интерпретира по задължителен начин вече събраната информация като се съобразява с рамките на повдигнатото обвинение (но не е длъжен да гради), а за защитата е достатъчно да руши и да внесе съмнение в обвинителната теза. Да даваш оценки от страни и да рушиш е лесно, да градиш обаче е трудно и това е валидно за всяка една сфера на обществото. Хора, които през живота си не са изградили нищо, още по-малко пък да имат опит и експертиза в разследването и доказването на корупционни престъпления, би следвало да се въздържат от коментари, поне преди произнасянето на компетентните държавни органи. Доказването по несъмнен начин на едно корупционно престъпление въобще не е лесна задача.

48

При така заложените предварителни въпроси може да се премине към излагане на мотиви по същество.

На първо място следва да бъде очертан предметът на настоящето производство. Когато делото е прието по компетентност, по необходимост СГП трябваше да даде някакви квалификации на разследваните престъпления. Същите са формулирани както следва:

1. За периода от началото на 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, без надлежно разрешително, което се изисква по закон, използвал специално техническо средство, предназначено за негласно събиране на информация – престъпление по чл.339а,ал.1 от НК.
2. За периода от началото на 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, са принудени различни лица (в това число магистрати) да извършат, пропуснат или да претърпят нещо, противно на волята им, като е употребено заплашване – престъпление по чл.143,ал.4 вр.ал.1 от НК.
3. На неустановена дата в периода от 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, дал неустановена по размер парична сума на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение (магистрат), за да извърши или да не извърши действие по

служба или загдето е извършило такова действие – престъпление по чл.304а вр.чл.304,ал.1 от НК.

4. На неустановена дата в периода от 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, дал неустановена по размер парична сума на магистрат, който твърдял, че може да осъществи влияние за вземане на решение от неустановено длъжностно лице във връзка със службата му – престъпление по чл.304б,ал.2 вр.ал.1 от НК.
5. На неустановена дата в периода от 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, като лице заемащо отговорно служебно положение (магистрат), приел неустановена по размер парична сума, за да извърши или да не извърши действие по служба или загдето е извършило такова действие – престъпление по чл.302,т.1 вр.чл.301 от НК.
6. На неустановена дата в периода от 2018г. до 29.05.2023г., в гр.София, приел неустановена по размер парична сума, за да упражни влияние при вземане на решение от неустановено длъжностно лице във връзка със службата му – престъпление по чл.304б,ал.1 от НК.

Реално се изследваше дали Петьо Петров е извършвал незаконни действия – да принуждава магистрати да вършат нещо противно на волята им, да ги записва незаконно или да им дава подкуп, за да извършат или не нещо по служба самите те или пък да окажат влияние на друг магистрат да извършат такова действие.

Същевременно се изследваше и дали магистрати са приемали парични суми във връзка със службата си или за да окажат влияние на друг магистрат да стори това.

Задължително е също да се поясни, че СГП няма правомощия да се произнася по отношение на Борислав Сарафов, за който всъщност вече има произнасяне от ад-хок прок.Талева.

По отношение наличието на извършено престъпление по чл.339а,ал.1 от НК:

Не са събрани достатъчно доказателства в тази насока като реално няма как да бъде попълнена доказателствената съвкупност. На първо място липсват установени записи при извършените претърсвания и изземвания. Информация за наличието на такива записи идва от първоначалните свидетелски показания на Любена Павлова и на по-късен етап – тези на Кристиян Христов, които съобщават как в сепарето на ресторант „Осемте джуджета“ е имало скрита камера в музикална колонка. В разпита пред прокурор от СГП и инспектор от КПК Любена Павлова потвърждава, че е имало такава камера в сепарето. Проблемът е, че в самото заведение има охранителни камери, т.е. всеки влизащ е наясно, че може да бъде заснет. Това до голяма степен изключва възможността за създаването на незаконен запис. В днешното общество буквално всеки човек разполага с техническо средство, с което може да прави записи, а камерите са навсякъде около нас. Принципно се приема, че текстът на престъплението изисква техническо устройство, което позволява скрито записване, като камера, скрита в копче, химикалка, бижу и прочие, а информация за използване на такова устройство не е налице. Най-важното обаче е, че липсват обективни доказателства за създаването на записи. По този начин и няма как да се прецени с какво устройство е бил създаден евентуалният запис.

Видно е, че няма доказателства, от които да се изведе, че е било използвано специално техническо средство за създаване на какъвто и да било запис.

Отделно от това е важно да се отбележи, че извършител на подобно престъпление би се явила Любена Павлова, а не бившият ѝ съпруг Петьо Петров. Доказателствата сочат, че именно Любена Павлова е била истинският собственик на ресторанта, който се водел на името на майка ѝ. Тя се е грижела за всичко, свързано с ресторанта като намиране на управител, осигуряване на персонал, извършване на ремонти, плащане на заплати и прочие (свидетелските показания на Кристиян Христов, Лидия Топузова и дори тези на самата Любена). Съгласно показанията на Любена само тя е имала отдалечен достъп до камерата и само тя се е занимавала с видео наблюдението. Същото нещо споменава и Кристиян Христов. При това положение няма как да

се приеме за доказано, че Петьо Петров е поставил и използвал скритата камера в ресторанта. Напълно е възможно бившата му съпруга да е искала да знае какви ги върши мъжът ѝ.

Може да бъде отбелязано, че всъщност дори е нямало достатъчно данни за образуването на досъдебно производство за такова престъпление, тъй като моментът на образуването на делото предшества разпита на Любена Павлова. Не е имало абсолютно нищо налично, което да наведе на съмнения за наличието на това престъпление.

По отношение наличието на извършено престъпление по чл.143,ал.4 от НК:

При приемането на делото по компетентност СГП прие, че евентуална принуда би била насочена срещу магистрат. Всъщност въобще не е имало основание да бъде образувано досъдебно производство и за това престъпление, но СГП бе поставена пред свършен факт.

Няма събрани каквито и да било доказателства, че Петьо Петров е осъществявал принуда спрямо когото и да било. Съответна информация не е имало към момента на образуването на делото, реално не е имало и впоследствие. Единствените наченки за такова престъпление при това с евентуален пострадал магистрат са дошли след първоначалния разпит на Велимир Атанасов. Дори Любена Павлова не съобщава за натиск спрямо някого. Атанасов първоначално е изложил обща информация как магистрати (в това число и жена съдия от СГС) били зависими от Петров като зависимостта се получавала чрез създаване на компрометиращи, най-вече секс записи с участието на Любена (нещо което Любена въобще не е споменавала преди или след това и отрича категорично пред СГП). Тази информация освен, че е обща и житейски нелогична (защото не е ясно как жена ще бъде компрометирана чрез секс запис с участието на друга жена при липса на индикации за хомосексуални или бисексуални наклонности), е и противоречаща на наличното по делото към онзи момент (01.06.2023г.), т.е.показанията на основния свидетел Любена.

Няма разпитани от СРП свидетели, жертва на принуда от Петьо Петров – не са и установени такива. Пред СГП свидетелят Атанасов категорично се отрича от показанията си, които били дадени след склоняване и натиск от Мартин Божанов „Нотариуса“.

Нито един от разпитаните от СГП свидетели по делото не съобщават за действия на принуда от страна на Петьо Петров спрямо магистрати. Срещите с него са били доброволни, в това число и тези, провеждани с Иван Гешев в приятелска задушевна обстановка в сепарето на заведението. Няма събрани и никакви доказателства, че Петров е искал нещо от магистрати, освен от Иван Гешев, но това ще бъде разгледано по-надолу.

По отношение наличието на престъпления от раздел IV “ПОДКУП” на глава 8 от НК, вкл. активен и пасивен подкуп (ще бъдат разгледани заедно):

Не са събрани достатъчно доказателства, че подкуп е бил даван от Петьо Петров и съответно приеман от магистрати (валидно е и за всяка друга форма на изпълнително деяние на това престъпление). Това се отнася и до предоставянето или приемането на парични суми, за да се оказва влияние на други магистрати.

Информация за евентуален подкуп е налице единствено в свидетелските показания на Кристиян Христов, депозиран пред СГП – при това информацията е за други магистрати, а не за тези, срещу които е било насочено първоначално делото.

Любена Павлова пред СГП казва, че тя не е виждала пари да са раздавани на някого. Тя единствено посочва, че била отделила 5кг от златото на Явор Златанов за Иван Гешев и 1кг за Митко. Тези обстоятелства обаче не са предмет на изследване по настоящето дело, а по друго дело, наблюдавано от СГП. Именно по онова дело следва да бъде преценено какво се е случило с отнетите вещи на Явор Златанов като по настоящето дело прокурорите нямат право да се произнасят. Пояснява се отново – за случилото се с Явор Златанов се води отделно производство (по което е общоизвестно, че има повдигнато обвинение на Петьо Петров), а настоящето се отнася за всички останали случаи на евентуално влияние на Петров в съдебната система.

Първоначалните показания на Любена Павлова са лъжливи и тя изрично се е отказала от тях. Недостоверността на информацията в тези показания се потвърждава от останалия доказателствен материал и е вече разгледано. В тази връзка посоченият разпит не е годно доказателство. Същото се отнася и до първоначалния разпит на Велимир Атанасов или на Димитър Спасов. В тази връзка не са събрани каквито и да било доказателства за незаконно поведение на Илиана Кирилова, Емилия Русинова и Божидара Ганева.

Подчертава се – няма събрани абсолютно никакви доказателства за незаконна дейност на тези три лица. Няма снимки, няма записи, няма уличаващи документи или други веществени доказателства, няма годни свидетелски показания, няма дори оперативна информация или разработки на службите. Въпреки дискуссионните основания за това са били извършени претърсвания на всички известни адреси на Петьо Петров, при което не са били установени доказателства, уличаващи тези магистрати в незаконна дейност. Ето защо не е имало никакви основания за СГП да изисква информация по ЗЕС, да иска прилагане на специални разузнавателни средства или да иска разкриване на защитени от закона тайни спрямо тези магистрати. Такива съответни искания следва да почиват на сериозна и конкретна информация, каквато по това дело никога не е имало, още по-малко когато евентуалните деяния биха били преди години.

Самите магистрати (Илиана Кирилова, Емилия Русинова и Божидара Ганева) признават, че са познавали Петьо Петров и са посещавали ресторант „Осемте джуджета“. От тези обстоятелства обаче не може да бъде направен сериозен извод за някаква нередност. Петров е бивш магистрат и е заемал сериозна позиция в съдебната система. Много хора са го познавали и са имали нормални колегиални отношения. Петров е неосъждан и към настоящия момент, а и познанството с лица, извършили престъпление или обвинени в извършването на такова, не е нарушение. Ето защо няма как да се направи логично заключение, че контакт с Петров е неправомерен. Няма нищо лошо в това да поздравиш бивш колега, вместо да се правиш, че не го виждаш или пък да коментираш с него тема, несвързана с решаването на конкретни дела. Не може да бъде прието за укоримо посещението по предназначение на добро заведение в близост до местоработата или местоживеенето ти. Разбираемо е и споделянето на информация за починал роднина с бивш колега, който при това е познавал съответния човек. Некоректните интерпретации на подобни събития биха били не на място поне от морално-етична гледна точка.

Тук е мястото да се коментира наличието на показанията на Невена Зартова, която заявява, че от друг магистрат, а именно Радослав Димов, е узнала за кръг около Петьо Петров, наречен „Семейството“. Кръгът касаел близки познати на Петьо Петров, а същността му се изразявала в съдействие по всякакви въпроси. В това число се обсъждало и как да бъдат решавани определени дела. Участващите в „Семейството“ получавали парични суми за самата си принадлежност към кръга, започващи от 5000лв. за най-ниското ниво.

Тези показания на Невена Зартова не се приемат за достоверни. На първо място самата Зартова заявява, че тя не била станала свидетел на нищо, а единствено разказва какво е чула от друг магистрат. Производните доказателства по правило са недопустими. При това се касае за приписване на думи на починал магистрат, който не може да се защити. Същевременно по делото са налице доказателства за влошени отношения между Невена Зартова и Радослав Димов, въпреки че тя е била кума на сватбата му с Божидара Ганева (това бе изнесено и в публичното пространство). Ето защо се установява мотив за отмъщение у Невена Зартова. Също така по делото са установени незаконни действия на Невена Зартова, за които понастоящем ѝ се търси дисциплинарна отговорност. Това показва, че показанията ѝ представляват своеобразна защитна версия, за да оправдае собственото си поведение. Също така Невена Зартова е показала, че не може да ѝ се има доверие, тъй като показанията ѝ по пр.№ 11162/2023г. на СГП са оценени като лъжливи (по тази преписка е изследвано поведението на магистрати от СРП във връзка с образуването и воденото на настоящето дело, а актът на СГП е

потвърден като правилен). Може да се посочи и това, че е житейски нелогично да ти бъде споделена информация за наличието на някакъв таен кръг, ако ти самият си извън него. Такава информация може да бъде споделена само на човек, който е преценен като доверен и надежден, което би означавало, че самата Невена Зартова е била част от този кръг. Тя обаче отрича подобно нещо. Може да бъде поставен и въпросът защо Невена Зартова не е съобщила своевременно за „Семейството“. Посочените обстоятелства дават достатъчно основания на СГП да не кредитира изложеното от Невена Зартова за „Семейството“.

Задължително е да се отбележи и това, че Невена Зартова не посочва имена на магистрати, които са били част от „Семейството“. В този ред на мисли Любена Павлова казва, че е чувала от Петьо Петров да използва думата „Семейство“, но е ставало въпрос за негови приятели, а не за магистрати.

В хода на производството е била събрана информация за евентуална незаконна дейност на Петьо Петров и други магистрати.

Св.Кристиян Христов изнася информация, че е подготвял в пликове пари за десетина магистрати, различни от първоначално известните. Две от тези имена са Невена Зартова и Иван Гешев. СГП не намира за необходимо да посочва изрично имената на останалите магистрати, тъй като това би уронило по неприемлив начин престижа им и би довело до разпространението на непотвърдени слухове. Имената на Невена Зартова и Иван Гешев се посочват, тъй като срещу тях са налице и други източници на информация, поради което изрично следва да бъде обсъдено поведението им.

Информацията, изнесена от Кристиян Христов за непосочените изрично магистрати не е потвърдена от друг източник на информация. Самият Кристиян Христов не може да уточни за какво точно са били подготвяни пари (за услуга ли, за действие по служба ли, за оказване на влияние ли) и дали същите въобще са били предавани на магистратите. Същевременно информацията касае евентуални деяния преди няколко години. Самите пари не са налични, не могат да бъдат установени и индивидуализирани. Невъзможно е прилагането на СРС за толкова отдалечени във времето евентуални деяния, а и не е ясно какво би се установило чрез използването им. Реално е налице абсолютна невъзможност да се докаже евентуално деяние. Само на базата на свидетелски показания няма как да се обоснове наличие на корупционно престъпление.

Нещо повече – СГП приема тази информацията за не съвсем достоверна. Макар и като цяло показанията на Кр.Христов да са достоверни и да кореспондират с останалия по делото доказателствен материал, то това не се отнася за евентуалното получаване на пари. На първо място се касае за несвоевременно изнесена информация, при което няма как да се заключи, че има чистосърдечно желание за разкриване на корупционна схема. Условието, при които са дадени показанията са в момент на насочено производство срещу самия Кристиян Христов (макар и от страна на СРП). Прави впечатление и това, че по делото е приложено писмо, за което се твърди, че е от Петьо Петров, в което е изнесена идентична информация. Ето защо не може да се изключи вероятност да се касае за „ответен удар“. Отчита се и промяната на показанията на свидетеля по негово желание – първият път е заявил, че Любена Павлова е осигурявала парите за магистратите, а след това свидетелят твърди, че си спомнил, че Петьо Петров е осигурявал парите. Тази промяна на показанията се случва в обстановка на растящо „демонизиране“ на Петров в обществото. Поради изложеното СГП не кредитира показанията на Кр.Христов в тази им част.

Задължително е обаче да се коментира поведението на Невена Зартова и Иван Гешев.

По отношение на Невена Зартова, освен показанията на Кристиян Христов, са налице и тези на Любена Павлова, Лидия Топузова и бивш охранител в заведението – Петър, които са в насока, че Зартова е посещавала Петьо Петров в сепарето на „Осемте джуджета“. Показанията на свидетелите се кредитират в тази им част, но това не означава, че е било извършвано нещо

нередно в стаичката. Напълно е възможно и срещите да не са протекли в интерес на Зартова, тъй като е видно негативното ѝ отношение спрямо Петьо Петров години по-късно. Този факт на нетипично негативно отношение на Невена Зартова към Петров (в частност организиране на производството срещу него и негативни коментари) е показателен, че двамата са имали някакви отношения, респ. кореспондира със заявеното от свидетелите. Тук могат да бъдат добавени и нещата описани по-горе за показанията на Невена Зартова относно „Семейството“.

Въпреки събраните доказателства за наличие на някаква връзка между Невена Зартова и Петьо Петров, няма как да се обоснове нещо повече от това.

По отношение на Иван Гешев е установено (виж анализа на доказателствата), че същият е контактувал с Петьо Петров и са имали приятелски отношения в определен период от време. Не са събрани обаче достатъчно доказателства, от които да може да се обоснове по категоричен начин, че контактите им са имали престъпен характер. С голяма степен на вероятност може да се изведе, че Иван Гешев уведомявал Петров за случващото се в прокуратурата, както и е търсел съветите му по различни дела. Последното обаче не означава, че конкретно дело е било манипулирано под някаква форма.

Няма доказателства за това кое дело би могло да е манипулирано и по какъв начин, а прокуратурата няма как да започне да проверява всяко едно дело. Няма достатъчно доказателства за предавани пари и за какво точно би било това. В наличните ВД не са установени записи, снимки или каквото и да било, което да навежда на мисълта за предавани пари или манипулиране на определено дело.

Правни изводи за настоящия казус:

В случая се касае за организирана акция за саморазправа с неудобни лица. За целта са използвани по превратен начин не само приёмите на наказателния процес, но и медиите. Това се случва в условия на негативно отношение към Петьо Петров, което е използвано, за да се предизвика негативна конотация. По същото време прокуратурата е обект на засилени нападки и натиск.

Първоначално е трябвало да бъде осигурено каквото и да е, за да послужи като формален повод за намеса на прокуратурата – снимката на Борислав Сарафов с Петьо Петров. Винаги може да бъде намерено лице, което да направи необходимите интерпретации и внушения.

Осигурен е удобен свидетел, който е бил обработен да изнесе невярна информация, за да бъде скандализирано обществото – Любена Павлова.

Намерени са подходящи медии, които да раздухат случая, а останалите по инерция също ще започнат да отразяват, често безкритично.

Видно е как в случая е даден превес на медийното отразяване, а не на реалното събиране на доказателства – Любена Павлова първо трябва да се яви пред АКФ, а не пред прокуратурата.

Впоследствие лъжливата версия за събитията на единствения към онзи момент свидетел по делото бива изложена на показ от АКФ (интересно е дали е имало санкция на прокуратурата за това действие; никой не зададе въпроса защо се изнася информация от досъдебно производство). Използвани са претенциите за осъществяване на дейност, свързана с „антикорупция“, за да бъде придадена тежест на твърденията, каквато иначе те не биха имали. В днешно време се наблюдава тенденцията сред населението, че след като нещо е казано по телевизията, значи е абсолютната истина... Магистратите обаче не би следвало да подхождат безкритично към достоверността на информацията и да правят прибързани изводи. Използвано е това, че прокуратурата няма как да даде становище по неприключило разследване и трябва да запази мълчание. В случая по медиите не са отчетени изключително влошените отношения между бившите съпрузи Любена и Петьо, лошите характеристични данни на свидетеля, момента на даването на информацията (доста години след стореното) и насочеността ѝ (защо точно срещу тези лица и в конкретния момент). Важно е било естеството на твърденията, за да се създаде изкуствен скандал в обществото и да се формира негативно отношение най-вече към

прокуратурата (която от дълго време е обект на непрестанни атаки и дори определяна като вирус за държавността). Потресаващо е отношението на определени кръгове към държавните органи, които са призвани да защитават обществото от посегателства (и в действителност са имунната система на държавата, която се бори с вирусите, независимо от опасността). Тъга буди и доверието в авторитети с неясен произход и качества, вместо в експертизата на обучените кадри на държавата.

Във връзка с отразяването на настоящето производство се наблюдаваше широко използване на прийоми като етикиране, употреба на общи изрази, неточно цитиране, некоректни интерпретации и избирателно предоставяне на информация, приписване на негативните характеристики на един обект на друг. Това са отявлени признаци за манипулация, които не само магистратите би следвало да познават и отчитат.

По-нататък, тъй като не е имало доказателства за „незаконната“ дейност на нарочените лица, е трябвало да бъдат намерени още свидетели, които да говорят общи приказки без реална правна стойност. Това се и случва, не без любезното съдействие на Мартин Божанов „Нотариуса“, който не е останал доволен от действията на прокуратурата срещу него по онова време.

Смушаващото в случая е, че манипулацията се е осъществила с участието на прокурори, независимо дали действията им са съзнателни или не. Това дава възможност да бъдат използвани по превратен начин средствата и прийомите, присъщи на наказателния процес. Без основания е налице самосезиране, образуване на дело, водене на разследване и дори повдигане на обвинение без каквито и да било доказателства.

Към момента на образуване на делото единственото нещо, което е било налице е снимка на Борислав Сарафов с Петьо Петров и коментар към нея дали нямало прикрита проверка срещу тези лица. Няма отправени каквито и да било твърдения за неправилни действия на Петьо Петров или Борислав Сарафов. Няма никакви твърдения за даване на пари или пък незаконно заснемане от страна на Петьо Петров. Не е посочено конкретно дело, което да е било манипулирано. Няма посочени лица, които да са принуждавани.

Максималното, което е било налице е, че Сарафов познава Петров, както и внушения дали няма „прикрита“ проверка на КПКОНПИ. Не е ясно от кога познанството с едно лице е признак за нередност. Съмненията за прикрита проверка пък е спекулация, която не почива на нищо обективно. Не е ясно и от кога проверките на службите следва да се оповестяват публично. Факт е също, че СРП няма никакви правомощия да проверява службите за извършени нарушения във връзка с дейността им, тъй като би се наложило да се изследва наличие на престъпления не от тяхна компетентност.

Впоследствие пък, в разпита на Любена Павлова (а и не само), не могат да бъдат открити каквито и да било признаци на елементите на състава на престъпленията, за които е било образувано делото.

Използвани са дори „спешни“ специални разузнавателни средства, които са определени от тогавашния заместник-председател на СГС за незаконни. Прокурорите при СРП не са обърнали внимание и на думите на съдията, че случаят дори не е за тях.

По-нататък, след институционалната намеса на компетентните органи като ВСС и СГП е бил направен опит делото да бъде „скрито“ и държано далеч от единствено компетентната СГП (между впрочем дори е било образувано паралелно производство в СРП). Когато съответните усилия не дават резултат, се стига до незабавно изтичане на първоначалните разпити на свидетели от досъдебното производство, за които вече е установено, че са лъжливи. Целта отново е очевидна – да бъде манипулирано общественото мнение и да бъдат очернени съответни неудобни магистрати. Точно поради тази причина е налице забрана за разпространение на материали от досъдебното производство. Преди да се правят каквито и да било изводи и оценки следва да е налице проверка на достоверността на информацията. Очевидно обаче в случая за определени хора това не е било от съществено значение. Дори и към настоящия момент в медийното пространство продължават да се разпространяват и

коментират лъжливите първоначални показания на някои свидетели. Никой обаче не обърна внимание на акта на ад-хок прокурор Даниела Талева и нейните констатации, реално по същия случай, който касаеше евентуалните деяния на Борислав Сарафов. От своя страна СГП не си позволи да опровергае насажданите неверни тези предварително, т.е. преди да постанови крайния си акт. В тази връзка например не изтекоха новите разпити на свидетелите, разпитите на други свидетели, както и налични ВД, които съдържат доста по-интересна информация.

Същевременно манипулацията по текущото производство се поддържа и по друг начин, а именно чрез периодични атаки срещу един от наблюдаващите прокурори. По този начин се прави елементарен опит да бъде дискредитирана правилността и обективността на крайния акт на СГП.

Между впрочем, настоящето дело е много добър пример за това как е действал Мартин Божанов „Нотариуса“. Започва се с медийни атаки срещу нарочените магистрати, фабрикуват се доказателства, които се интерпретират по всевъзможни некоректни начини, намират се удобни или по-малко критични магистрати (в това число и чрез искане на отводи на непослушните, подаване на сигнали срещу тях и прочие).

Като цяло следва да се поясни, че няма какво повече да бъде направено по настоящето дело. Въпреки, че дори не е имало основания да се започва това дело, СГП, която бе поставена пред свършен факт извърши цялостно разследване за изясняване на обстоятелствата по делото. Предвид наличното до момента няма как да се обоснове необходимост от продължаване на това производство.

Какъвто адрес е можело да бъде претърсен, е претърсен от СРП (дори и адреси, които не са на Петьо Петров). Приобщени са възможните веществени доказателства и са анализирани. Разпитани са всички налични свидетели, които биха могли да изяснят обстоятелствата по делото.

Няма достатъчно основания, за да се иска прилагането на СРС или разкриване на защитени от закона тайни. Не е ясно и какво точно престъпление ще се установява с тях.

Няма установени пострадали от евентуална принуда, въпреки огромния шум покрай делото. Нито един магистрат (а и друго лице) не се е свързал с прокуратурата, за да заяви, че спрямо него е имало неправомерни действия от Петьо Петров.

Няма установени компрометиращи записи и дори няма твърдения за наличието на такива.

Евентуални престъпления от раздел IV “ПОДКУП” на глава 8 няма как да бъдат доказани без наличието на конкретна облага. В настоящия случай такава облага не е установена и по-важното – няма абсолютно никакъв начин да бъде установена, още по-малко години след евентуалните деяния. Няма каквито и да било доказателства за какво точно би била предадена такава облага, както и за действия на кое точно лице.

Няма твърдения за манипулирано конкретно дело, което да бъде подробно проверено от прокуратурата.

Следва да се посочи, че Петьо Петров не е установен и разпитан по делото, но това не е и необходимо за изясняване на обстоятелствата предвид липсата на доказателства за незаконна дейност. Няма как да се приеме, че следва едно дело да остава „на трупчета“ и редица магистрати да изпитват притеснения от дело, насочено и срещу тях, само за да бъде разпитано едно лице.

Може да се посочи, че ако някакви сериозни доказателства бъдат представени след време, то няма пречка делото да бъде възобновено. Към настоящия момент обаче няма достатъчно основания за продължаване на разследването.

Неслучайно в началото на правния анализ е посочена методиката за разследване на корупционни престъпления и това какво точно следва да се докаже. По този начин може да стане ясно за всеки обективен наблюдател, че в настоящия случай няма как да се приеме, че е

било извършено престъпление. Ето защо действията на прокуратурата следва да бъдат преустановени.

При така изложените мотиви наказателното производство следва да бъде прекратено.

СГП намира, че предвид обществения интерес към делото, следва да бъде осъществен служебен контрол на крайния акт.

Предвид изложеното и на основание чл.199 и чл.243,ал.1,т.1 вр.чл.24,ал.1,т.1 от НПК

ПОСТАНОВИХМЕ:

ПРЕКРАТЯВАМЕ наказателното производство по пр.№ 10969/2023г. на СГП, ДП № КПК-ДП-46/2024г. на КПК.

Изпращаме настоящия акт, ведно с материалите по делото на САП за осъществяване на служебен контрол.

Гр.София
[REDACTED] 2025г.

ПРОКУРОР: [REDACTED]
/Иордан Петров/

ПРОКУРОР: [REDACTED]
/Мария Кабалакова/